ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ιούνιος-Ιούλιος 2003 Α.Τ. 110

3 ευρώ

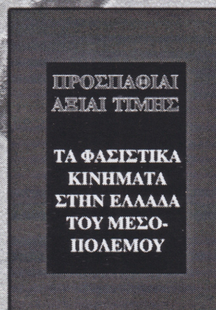

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΛΟΓΧΗ εκδόσεις

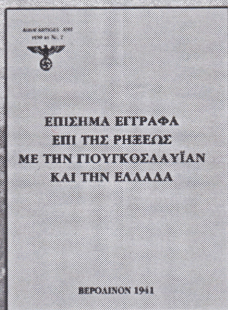
Ο ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΣ ΧΩΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΙΒΛΙΑ, CD ΕΜΒΑΤΗΡΙΩΝ, ΣΗΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ, ΡΕΠΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΗΜΑΙΕΣ, T-SHIRTS,

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

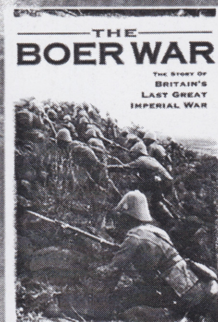
Η ΤΡΙΤΗ ΚΑΣΣΕΤΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ

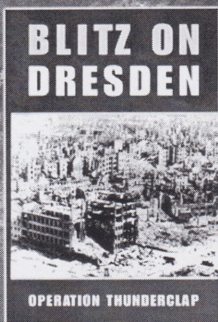

"Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΦΥΡΕΡ"

ΚΑΣΣΕΤΕΣ VIDEO

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2003

ΓΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΣΤΟ 6945173680 ΚΑΙ ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΛΗΡΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟ ΜΑΣ!

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 14 ΑΘΗΝΑ (ΕΝΤΟΣ ΣΤΟΑΣ)
τηλ 2103611590
ΠΕΜΠΤΗ 10.00-14.30 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10.00 - 20.00
και ΣΑΒΒΑΤΟ 10.00-14.30

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
Ιούλιος - Αύγουστος
αριθμός τεύχους 110

περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ Σολωμού 74 Αθήνα, 2ος όρ.
τηλ. 6945171685 www.xrushaugh.org xrushaugh@mail.gr
Γράμματα - Επιστολές Τ.Θ. 8346 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. Αλεξίου, Ι. Βουλδής, Θ. Γεωργίου, Μ. Γεωργιλάς, Ε. Ζαρούλια, Δ. Ζαφειρόπουλος, Γ. Νικολόπουλος, Γ. Μάστορας, Η. Παναγιώταρος, Ε. Παππά, Χ. Παππάς

ΑΛΗΘΕΙΑ: Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΣ

Γιατί Με Κάθε Τρόπο Θέλουν Να Αλλάξουν Την Ιστορία!

του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου
Γ.Γ. του Λαϊκού Συνδέσμου
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Στην εξαιρετικά σπουδαία, από πάσης απόψεως, κινηματογραφική ταινία "ΕΞΚΑΛΙΜΠΕΡ", η οποία έχει σαν θέμα της τον Βασιλέα Αρθούρο και τον κύκλο των ιπποτών της Στρογγυλής Τραπέζης, εις ένα σημείο του έργου οι ιππότες ερωτούν τον Μάγο Μέρλιν ποια είναι η ανώτερη αξία για κάθε ιππότη και αυτός απαντά: Η ΑΛΗΘΕΙΑ! Συμπληρώνοντας ότι όποιος λέει ένα ψέμμα στην πραγματικότητα σκοτώνει ένα κομμάτι του κόσμου. Η διαστρέβλωση της αλήθειας, λοιπόν, πόσο μάλλον των ιστορικών γεγονότων αποτελεί στην πραγματικότητα όχι μόνο μία πράξη ηθικά απαράδεκτη, αλλά ένα έγκλημα κυριολεκτικά καθοσιώσεως.

Οι εξουσιαστές μας έχουν στα χέρια τους τα πάντα. Με την εξαιρετικά μεγάλη δύναμή τους πιστεύουν πως καθορίζουν απόλυτα το παρόν και ότι οπωσδήποτε έχουν την δυνατότητα να κατευθύνουν με ακρίβεια χιλιοστού το μέλλον. Σίγουρα όμως δεν μπορούν να αλλάξουν το παρελθόν και το παρελθόν αυτό που τους κυνηγά σαν σκοτεινός εφιάλτης όσο και εάν θέλουν να το εξορκίσουν ζει και στο παρόν και θα ζει και στο μέλλον.

Ας θυμηθούμε επί του προκειμένου ένα απόσπασμα από το, για τον γράφοντα, σημαντικότερο έργο του Ν. Καζαντζάκη, Την Ασκητική:

"Οι νεκροί σου δεν κείτουνται στο χώμα. Γενήκαν πουλιά, δέντρα, αγέρας. Κάθεσαι στον ίσκιο τους, θρέφεσαι με τη σάρκα τους, αναπνές το χνότο τους. Γενήκαν ιδέες και πάθη, κι ορίζουν τη βουλή σου και την πράξη.
Οι μελλούμενες γενεές δε σαλεύουν μέσα στον αβέβαιο καιρό, μακριά από σένα. Ζουν, ενεργούν και θέλουν μέσα στα νεφρά και στην καρδιά σου.
Το πρώτο σου χρέος πλαταίνοντας το εγώ σου είναι, στην αστραπόχρονη τούτη στιγμή που περπατάς στη γης, να μπορέσεις να ζήσεις την απέραντη

πορεία, την ορατή και την αόρατη, του εαυτού σου.
Δεν είσαι ένας είσαι ένα σώμα στρατού. Μια στιγμή κάτω από τον ήλιο φωτίζεται ένα από τα πρόσωπά σου. Κι ευτύς σβήνει κι ανάβει άλλο, νεώτερό σου, ξοπίσω σου.
Η ράτσα σου είναι το μεγάλο σώμα, το περασμένο, το τωρινό και το μελλούμενο".

Αυτό, λοιπόν, το παρελθόν που ζει αναμφισβήτητα μέσα στο παρόν, μέσα από την πραγματικότητα αυτών των ίδιων των φυσικών νόμων, ενοχλεί βαθύτατα τους σημερινούς εξουσιαστές, οι οποίοι και επιχειρούν να το αλλάξουν και αυτό βεβαίως δεν είναι δυνατόν διαστρεβλώνοντας με τρόπο εξόφθαλμο και βάρβαρο τα γεγονότα. Τους συμφέρει σήμερα να καλλιεργούν το ιστορικό ψεύδος, ότι δήθεν οι σχέσεις Ελλήνων και Τούρκων υπήρξαν έστω και κάποτε φιλικές, τους συμφέρει γιατί μόνο έτσι θα προχωρήσει και θα βρει ανταπόκριση σε ευρύτερα στρώματα η ολέθρια πολιτική της ελληνοτουρκικής "φιλίας". Δεν αντιλαμβάνονται ότι κτίζει πύργους στην άμμο όποιος μία Ιστορία αιματηρών πολέμων δέκα ολόκληρων αιώνων δεν αλλάζει με την φτηνή προπαγάνδα των κίτρινων φυλλάδων και των χυδαίων τηλεοπτικών σταθμών.

Τους συμφέρει να μας παρουσιάζουν την αριστερά σαν την μόνη πατριωτική δύναμη σε αυτόν τον τόπο και νομίζουν ότι με αυτόν τον τρόπο θα αλλάξουν γεγονότα αναμφισβήτητα, όπως η προδοσία του μετώπου της Μικράς Ασίας, της διακηρύξεις τους περί ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης, την προδοσία της Βορείου Ηπείρου. Τους συμφέρει να ισχυρίζονται και έχουν εκδώσει για τον σκοπό αυτό δεκάδες βιβλία ότι οι σχέσεις των Ελλήνων και των Εβραίων μέσα στα πλαίσια της Οθωμανικής αυτοκρατορίας που συμβίωσαν ήσαν φιλικές. Αυτό όμως δεν το ανατρέπει μόνον η μελέτη της Ιστορίας, αλλά και οι ίδιοι οι Εβραίοι, που στην εγκυκλοπαίδεια **"γιουντάικα"** αναφερόμενοι στην Επανάσταση του 1821 αποκαλούν τους Έλληνες οπλαρχηγούς **"ρέμπελς"** και αναφέρουν σφαγές εβραίους από τους Έλληνες επαναστάτες γιατί ήσαν αυτοί πιστοί υπήκοοι των Οθωμανών. Αυτά λέει η Ιστορία, αλλά αυτήν την Ιστορία θέλουν να την αλλάξουν και ήδη όπως πληροφορηθήκαμε από δημοσιεύματα του τύπου, 370 νέα σχολικά βιβλία βρίσκονται στα τυπογραφεία, βιβλία στα οποία εξορκίζεται και διαστρεβλώνεται το ιστορικό παρελθόν.

Η αλήθεια είναι ο μεγάλος τους εχθρός και το παρελθόν ο σκοτεινός εφιάλτης τους και γι' αυτό με κάθε τρόπο θέλουν να αλλάξουν την Ιστορία. Γι' αυτό και εμείς έχουμε καθήκον να υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο την Ιστορική Αλήθεια. Έχουμε χρέος μας και υποχρέωση ιερή να αντισταθούμε στους αρχιτέκτονες του ψεύδους, να πολεμήσουμε με την ΑΛΗΘΕΙΑ την αντεθνική προπαγάνδα τους.

από τη **Εβίτα Καλομοίρη**

ΠΟΛΕΜΟΣ
Η ΚΑΤΑΦΑΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο πρόσφατος πόλεμος στο Ιράκ και οι ειρηνιστικές αποπροσανατολιστικές φιέστες που τον συνόδευσαν ανέδειξαν για άλλη μια φορά το νέο "ιδανικό". Αυτό που από το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου επεβλήθη στην Ευρώπη και μόνο, από τους νικητές: την Ειρήνη με κάθε τρόπο και όρο, ως το ύψιστο αγαθό, ακόμη πιο σημαντικό από την Τιμή αλλά ακόμη και από την Ελευθερία των εθνών.

Σε αυτές τις φιέστες το αίτημα δεν ήταν όχι στον συγκεκριμένο πόλεμο των Σιωνιστών αλλά όχι στον πόλεμο γενικά. Η γελοιότητα δε και η αντιπολεμική υστερία έφτασε σε τέτοιο βαθμό ώστε είδαμε και στη χώρα μας σε πολλές βιτρίνες καταστημάτων πολύχρωμες λουλουδάτες επιγραφές "no war" ως έναν τρόπο αποενοχοποίησης των καταστηματαρχών αφού οι βιτρίνες ήταν γεμάτες με ρούχα μιλιτέρ λόγω της επιταγών της μόδας!

Στα σχολεία διδαχτήκαμε όλοι πως υπεράνω όλων, δεν βρίσκεται βέβαια η πατρίδα αλλά η ειρήνη. Ο πόλεμος θεωρήθηκε ως το απόλυτο κακό και ως παράδειγμα πάντοτε αναφερόταν και αναφέρεται ο Β' Π.Π. και οι κακοί Γερμανοί, αφού οι πόλεμοι των νικητών Αμερικανών και Σοβιετικών γίνονταν για να επικρατήσει το καλό, δηλαδή η ειρήνη!!! Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ενώσεως οι πόλεμοι των Αμερικανών ήταν επίσης καλοί, οι όποιες δε φωνές διαμαρτυρίας είναι υποκριτικές και ψεύτικες προερχόμενες κυρίως από πικραμένους νοσταλγούς της ΕΣΣΔ.

Σε αυτόν τον "παράδεισο της ειρήνης και της δημοκρατίας" φυσικά οποιαδήποτε αντίθετη άποψη απαγορεύεται! Όποιος μιλήσει υπέρ το πολέμου, γενικά και ειδικά, αντιμετωπίζεται ούτε λίγο ούτε πολύ ως ανώμαλος ή εξωγήινος. Κι όμως...

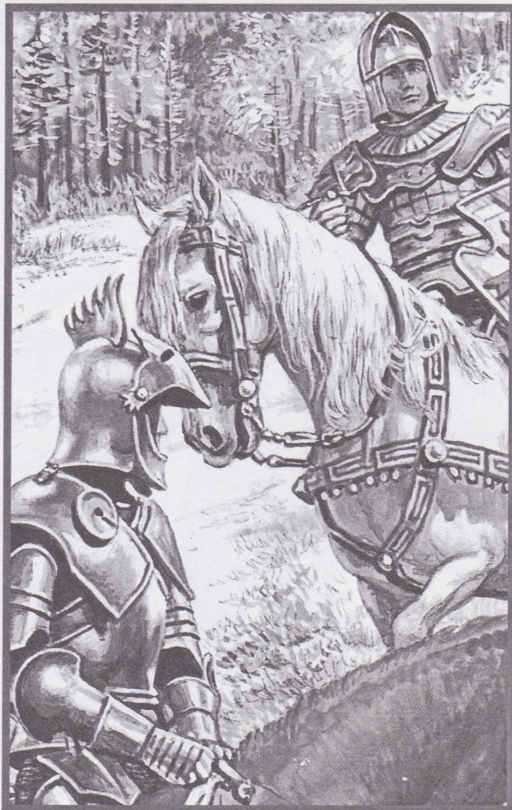
"Πόλεμος Πατήρ πάντων μεν εστί.." Ηράκλειτος

Παρ' όλα όσα πρέπει να πιστεύει κανείς σήμερα ο πόλεμος κατά τον Ηράκλειτο ήταν η γενεσιουργός αιτία πάντων, η Πρώτη Αρχή. Και σαν τέτοιος δεν θα μπορούσε παρά να λατρεύεται σαν Θεός. Οι ευρισκόμενοι σε αρμονία με την συμπαντική τάξη αρχαίοι Έλληνες απαλλαγμένοι από ειρηνιστικά κόμπλεξ είχαν τον αντίστοιχο θεό.

Σήμερα στην επίμονη προσπάθεια των τελευταίων εξήντα περίπου χρόνων να απομακρυνθεί το πνεύμα και η ψυχή των Ευρωπαίων από κάθε σκέψη και απόφαση πολέμου, απομάκρυνση που έχει επιτευχθεί με την καλλιέργεια ενοχών και την καθ'όλα ειρηνιστική και δημοκρατική πλύση εγκεφάλου, η ρήση του Ηράκλειτου φαντάζει απίθανη και εξωπραγματική γι αυτό άλλωστε και παρερμηνεύεται. Ο πόλεμος έχει ταυτισθεί με την απώλεια ζωών και την καταστροφή, την πείνα την φτώχεια και την εξαθλίωση. Φυσικά και αυτές είναι κάποιες από τις βασανιστικές αλλά και παροδικές συνέπειες ενός πολέμου. Πέραν του ότι αυτό που έχει σημασία στον πόλεμο είναι η επίτευξη του σκοπού για τον οποίο γίνεται και μοιραία η ανθρώπινη ζωή αλλά και η ευημερία έρχονται σε δεύτερη μοίρα αφού υπάρχουν αξίες ανώτερες αυτών, ειδικά σήμερα

όμως, είναι ανόητο ή έστω μη ρεαλιστικό να ταυτίζουμε τον πόλεμο με αυτά τα γεγονότα και καταστάσεις λες και αυτές είναι άγνωστες σε καιρό ειρήνης! Στους ειρηνικούς καιρούς μας η ζωή κοστίζει πολύ φθηνά και περισσότερο από κάθε άλλη φορά ο άνθρωπος είναι ερήμην του τόσο πολύ εκτεθειμένος στο θάνατο. Ο θάνατος είναι τόσο εύκολος σήμερα ώστε η πεποίθηση ότι από τύχη ζούμε δεν είναι υπερβολική. Η πείνα η φτώχεια και η εξαθλίωση η κοινωνική αδικία, η αυθαιρεσία είναι κυρίαρχες. Κάθε δύναμη αντίστασης έχει εξουδετερωθεί εξαιτίας των πολλών προβλημάτων και της μίζερης καθημερινότητας. Οι άνθρωποι δεν σκέφτονται τίποτε άλλο παρά μόνο το πώς θα ξεπεράσουν τα δυσβάσταχτα οικονομικά τους προβλήματα και θα επιβιώσουν. Και όλα αυτά χωρίς να υπάρχει όπως στον πόλεμο κάποιος λόγος να ανέχεται κανείς όλα αυτά, κάποιο υπέρτατο Ιδανικό που να δίνει τη δύναμη να τα αντέξει κανείς. Κι ακόμη χειρότερα, οι Ευρωπαίοι σήμερα είναι σκλάβοι χωρίς να μπορούν να αντισταθούν και να προσπαθήσουν να ανατρέψουν αυτήν την καταπιεστική τάξη πραγμάτων με τον πιο φυσικό και αποτελεσματικό τρόπο: τον πόλεμο. Ποτέ σε πόλεμο ο άνθρωπος δεν βρέθηκε τόσο πολύ και τόσο παθητικά υποταγμένος στο μοιραίο, όσο σε αυτόν τον σύγχρονο, νοσηρά παρατεινόμενο καιρό ειρήνης.

Η αποκοπή του ανθρώπου από τις ρίζες του και ο αντιφυσικός τρόπος ζωής κυρίως στις πόλεις, του έχουν δημιουργήσει έναν υπερβολικό φόβο για τον θάνατο λες και είναι κάτι που μπορεί να αποτραπεί, καθώς επίσης και φόβο για τη ζωή και τις διάφορες εκφάνσεις της αλλά και υπερβολική αγάπη γι αυτήν και αναγωγή της σε υπέρτατη και αυτοτελή αξία **ενώ ουσιαστικά η ζωή αποκτά νόημα μόνο σε συσχετισμό με άλλες αξίες όπως η Ελευθερία και η Τιμή.** Αλλιώς δεν αποτελεί παρά μια μηχανική λειτουργία των αισθήσεων, μια βασανιστική αναμονή του θανάτου (εξ ου και τα διάφορα υπαρξιακά προβλήματα των σημερινών εναρμονισμένων με το "πνεύμα" της εποχής μας ανθρώπων). Και ο μόνος τρόπος να διαφυλάξει κάποιος και κατ' επέκταση ένα έθνος την ελευθερία και την τιμή του είναι με τον πόλεμο. Γι αυτό ο πόλεμος στο βάθος δεν είναι παρά η κατάφαση της ζωής. Η δυνατότητα δε και η προοπτική του ένδοξου θανάτου, με την έννοια του θανάτου στο πεδίο του αγώνα, αποτελεί δώρο των Θεών και τιμή και δικαίωση της ζωής. Αυτός ο θάνατος δεν είναι άδικος, δεν είναι τρομακτικός, δεν είναι το μακάβριο τέλος της ζωής, δεν προκαλεί αγωνία και την επιθυμία να κρατηθεί κανείς σπασμωδικά από τη ζωή, δεν είναι σίγουρα σαν εικόνα ο σκελετός με το δρεπάνι. Αυτός ο θάνατος στον πόλεμο είναι δίκαιος, είναι η υπέρβαση της ζωής και προκαλεί χαρά, με μια χροιά μελαγχολίας ίσως, αυτού του λεπτότατου συναισθήματος που συνυπάρχει με κάθε βαθιά ικανοποίηση. Ο θάνατος δεν κόβει το νήμα της ζωής του Πολεμιστή, τον παρασύρει, τον εξυψώνει, τον αποθεώνει! Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη αγάπης και σεβασμού για τη ζωή από το να τη θυσιάσει κάποιος για μία Ιδέα.

Το δίλημμα ή ερώτημα Ειρήνη ή Πόλεμος είναι ψεύτικο και ανόητο αφού παραγνωρίζει έναν βασικό και καταφανή φυσικό νόμο: αυτόν της εναλλαγής των καταστάσεων. Καθώς τα πάντα στη ζωή είναι αλλαγή και επιστροφή, διαρκής πόλεμος δεν μπορεί να υπάρχει. Όπως δεν μπορεί να υπάρχει διαρκής ειρήνη. Οτιδήποτε από τα δύο είναι αφύσικο και ως εκ τούτου αντιανθρώπινο. Η διάρκεια στη ζωή και η σταθερότητα επιτυγχάνονται μέσα από την αλλαγή. Διαρκής νύχτα ή ημέρα δεν μπορεί να υπάρξει. Όπως έχει γράψει και ο Τυρταίος η ίδια η ζωή δεν είναι παρά η εναλλαγή χαράς και λύπης. Είναι εύκολο να φανταστεί κάποιος πόσο αφόρητα βαρετή θα ήταν μια ζωή διαρκούς χαράς επί παραδείγματι. Η διαρκής ειρήνη δεν μπορεί να είναι παρά το ιδανικό ανωμάλων ή ανόητων ανθρώπων.

Η συνεχής ειρήνη μετατρέπεται σε στασιμότητα και στειρότητα, σε λιμνάζοντα νερά, σε βούρκο.

Η αποδοχή του πολέμου δεν αποτελεί άρνηση της ειρήνης. Η ειρήνη μπορεί να είναι απολύτως δημιουργική κατάσταση, ο πόλεμος εξίσου. Ο άνθρωπος σε περιόδους ειρήνης μπορεί να δημιουργήσει απερίσπαστος και σε προσωπικό επίπεδο και σε συλλογικό. Αλλά σαν κατάσταση, η ειρήνη, θα παρακμάσει μοιραία και φυσικά. Η απολύτως φυσιολογική κατάσταση και τάση και στους ανθρώπους και στα έθνη της κατάκτησης και της εξάπλωσης θα φέρει τον πόλεμο. Και σε αυτήν την περίπτωση όποιος δεν είναι έτοιμος και ψυχολογικά αλλά και από στρατιωτικής πλευράς, είναι χαμένος, αφού όπως πολύ εύστοχα είπε ο Μ.Ναπολέων "ο Θεός είναι με την πλευρά αυτού που έχει το καλύτερο πυροβολικό"!

Θα μπορούσε να αντιλέξει κανείς ότι δεν είναι αναγκαίο σε μία δίκαιη κοινωνία ανθρώπων, όπως διάφοροι ειρηνιστές κουλτουριάρηδες την οραματίζονται ξεπερνώντας σε αφέλεια ακόμη και τα νήπια, να απειλούνται η Τιμή και η Ελευθερία και η ίδια η ζωή ώστε να πρέπει να καταφύγει κανείς στον πόλεμο για να τις προστατεύσει. Πέραν του ότι αυτή η κοινωνία δεν θα υπάρξει ποτέ, η διαρκής ειρήνη και η άρνηση του πολέμου αποτελούν τον θρίαμβο του ατομισμού και την δικαίωση της δειλίας. Όπως έγραψε και ο Έζρα Πάουντ: "οι άνθρωποι που φοβούνται τον πόλεμο και κάθονται, και πολεμούν /τα λόγια μου για τη μάχη, δεν έχουν αίμα κόκκινο, /μόνο τους πρέπει να σαπίζουν σε γυναίκεια ειρήνη/ μακριά από κει που κερδίζεται η αξία και τα σπαθιά συγκρούονται/ για τον θάνατο τέτοιων βρωμοθήλυκων έχω χαρά..". Στην διάρκεια της ειρήνης μπορούν να αναδειχθούν προσωπικές αλλά και συλλογικές αρετές και ικανότητες, στον πόλεμο όμως αναδεικνύονται οι υψηλότερες αξίες και δικαιώνεται η ύπαρξη. Θάρρος που φτάνει τον ηρωισμό, μαχητικότητα, συντροφικότητα, ετοιμότητα αποφασιστικότητα και οξυδέρκεια, αλτρουϊσμός, αυτοθυσία, υπερνίκηση του συνηθέστατου για την ειρήνη φόβου του θανάτου και τελικά του ίδιου του θανάτου. Κι ακόμη αν ο υπεράνθρωπος υπάρχει σαν δυνατότητα και σαν προοπτική, μόνο στη μάχη μπορεί να γίνει πραγματικότητα. Μόνο πολεμώντας ξεπερνά κανείς το εγώ του και την ανθρώπινη διάστασή του, εκεί που ο χρόνος καταργείται και νιώθει την σύνδεσή του με τους μακρινότερους προγόνους του αλλά και πολεμάει και για κείνους που δεν έχουν γεννηθεί ακόμη! Κι αν σαν εικόνα πολέμου προβάλλεται η μίζερη κατάσταση εξαθλίωσης, η εικόνα πεδίων μάχης όπως είναι, **μετά την μάχη,** γεμάτα πτώματα και τραυματίες, σκόπιμα κρύβεται και δεν προβάλλεται και η άλλη πλευρά του πολέμου: η εικόνα πολεμιστών κατά την διάρκεια της μάχης με αυτήν την παράξενη έξαψη και τον ενθουσιασμό, με κίνηση όμοια του ανέμου κι ακόμη οι νικηφόρες προελάσεις στρατευμάτων και ευτυχισμένα πλήθη που καλωσορίζουν γεμάτα ευγνωμοσύνη τους ελευθερωτές.

Ο πόλεμος είναι μία φυσική τάση στους ανθρώπους και τα κράτη, πολύ περισσότερο όπου υπάρχει κατοχή, εχθρικές απειλές και προκλήσεις(όπως στην πατρίδα μας). Η μη εκδήλωση και εκτόνωση αυτής της τάσης, η καταπίεση της δηλαδή, προκαλεί την ανάγκη υποκατάστατων αλλά και εκρηκτικά ξεσπάσματα, όπως συμβαίνει σε κάθε περίπτωση καταπίεσης των ενστίκτων. Έτσι μπορεί να αποφεύγεται ο πόλεμος όμως δεν υπάρχει κοινωνική ειρήνη αλλά ανταγωνισμός σε όλες τις ανθρώπινες σχέσεις, προσωπικές, κοινωνικές, επαγγελματικές, πρόκληση ψεύτικων, ως μη ανταποκρινόμενων σε πραγματικά προβλήματα και βαθύτερες ανάγκες, κοινωνικών και ταξικών αντιθέσε-

ων. Όταν οι άνθρωποι που έπρεπε ενωμένοι συνεπαρμένοι από ένα κοινό ιδανικό να πολεμούν κοινούς εχθρούς εμποδίζονται στο να το κάνουν, τότε καταλύουν την όποια ενότητα μεταξύ τους και κατασκευάζοντας αντιθέσεις και προβλήματα στρέφονται ο ένας εναντίον του άλλου. Κι ακόμη περισσότερο, παρασυρμένοι από το αίσθημα του ανικανοποίητου που βασανίζει όποιον δεν πολεμά τον πραγματικό του εχθρό, αλλά πολεμά "τυφλά", χωρίς πραγματικό στόχο στρέφονται εναντίον του εαυτού τους και επιδεικνύουν αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές. Πίσω από το πλήθος ψυχολογικών και υπαρξιακών προβλημάτων των μοντέρνων ανθρώπων βρίσκεται η απουσία ιδανικών και του πολέμου γι αυτά.

Ακόμα, το ισχυρό σε πολλούς, ειδικά νέους, ένστικτο και ανάγκη για περιπέτεια δεν βρίσκει φυσιολογική διέξοδο μέσα από έναν πόλεμο και έτσι διαστρέφεται και τους οδηγεί σε συμπλεγματικές αντικοινωνικές συμπεριφορές όπως τοξικομανία, αλκοολισμό, χουλιγκανισμό και αναρχισμό.

Είναι τόσο χαρακτηριστική και κυρίαρχη η ανάγκη για πόλεμο, η απουσία του και η μεταφορά του στην καθημερινή ζωή ώστε μία τελευταία μόδα είναι η διδασκαλία κανόνων πολέμου (της τέχνης του πολέμου και στρατηγικής) με στόχο την προσωπική ή επαγγελματική επιτυχία. Πλήθος βιβλίων επιτήδειων που εκμεταλλεύονται την φυσική ανάγκη του ανθρώπου για πόλεμο και νίκη κυκλοφορούν. Με την διαφορά ότι ενισχύουν τον ατομισμό και τις κοινωνικές διαμάχες.

"Να πάρει ο διάολος! Όλος τούτος ο Νότος μας βρωμά ειρήνη!"
Έζρα Πάουντ

Σήμερα στην πατρίδα μας και στην Ευρώπη δεν έχουμε την πολυτέλεια να ασχολούμαστε με το φιλοσοφικό-ιδεολογικό ζήτημα του πολέμου. Υπάρχει σαν ανάγκη. ΄Οταν μεγάλα τμήματα της πατρίδας κατέχονται και τα ελεύθερα υπολείμματα ενός πάλαι ποτέ ισχυρού "κράτους", μιας Αυτοκρατορίας απειλούνται, όποιος μιλά για ειρήνη είναι δειλός ή εχθρός και ο ειρηνισμός είναι προδοσία, δειλία και διαστροφή! Εξάλλου η Ευρώπη ολόκληρη κατέχεται είτε στρατιωτικά είτε πολιτικά είτε οικονομικά. Ακόμη κι αν ο πόλεμος ήταν πράγματι το μεγαλύτερο κακό δεν θα είχαμε το δικαίωμα υπό τέτοιες συνθήκες να τον αρνούμαστε. Κι οι ενοχές που πρέπει να έχουμε δεν είναι οι σκόπιμα καλλιεργούμενες για τον Β΄Παγκόσμιο Πόλεμο αλλά οι ενοχές γιατί ίσως εγκαταλείψαμε τον πόλεμο ή ξεχάσαμε τις σιωπηρές υποσχέσεις που κάποτε δώσαμε περί συνεχίσεως του πολέμου. Η καθημερινότητα έχει γίνει πολύ δύσκολη, τόσο δύσκολη που είναι εύκολο να παρασυρθεί κάποιος και να ξεχάσει την Αποστολή του. Κι είναι τότε που γίνεται η υποβλητική φωνή του αφηγητή στην ταινία **EUROPA**, ένα ρήγμα στην πραγματικότητα, η φωνή της συνείδησής μας: **"You are in Berlin in 1945"**. Και δεν βρίσκεσαι μόνο στο Βερολίνο το 1945, αλλά και στην Κων/πολη το 1453, στη Σμύρνη το 1922..Κι αν όλα αυτά φαντάζουν πολύ μακρινά στο χρόνο η Κύπρος του 1974 και τα Ίμια του 1996 είναι πολύ κοντά. 29 χρόνια μετά την εισβολή στην Κύπρο με την Β. Κύπρο ακόμη κατεχόμενη κανένας Έλληνας δεν έχει το δικαίωμα ακόμη και να προφέρει τη λέξη ειρήνη παρά μόνο για να την αρνηθεί και να την αποδοκιμάσει!

"δεν έχω ζωή, παρεκτός κι αν τα σπαθιά συγκρούονται"
ΕΖΡΑ ΠΑΟΥΝΤ

Πέρα από την φιλοσοφία, τη λογική αλλά και την αναγκαιότητα του πολέμου για την συνέχιση της ζωής και την δημιουργία αλλά και την προστασία και διασφάλιση της τιμής και της ελευθερίας υπάρχει και μία άλλη πλευρά. Αυτή την γνωρίζουν όλοι εκείνοι οι παράταιροι και παράξενοι σήμερα, που αναζητούν τον πόλεμο χωρίς δικαιολογίες και εξηγήσεις, ενστικτωδώς και με αγωνία γιατί γι αυτούς είναι έννοια ταυτόσημη της ζωής. Είναι αυτές οι κολασμένες ψυχές που φέρουν μέσα από τους χρόνους την βαριά κατάρα της ανάμνησης ενός ηρωικού παρελθόντος. Είναι οι νοσταλγοί μαχών που ξεχάστηκαν για τους πολλούς μα αυτών στοιχειώνουν όχι μόνο τα όνειρα αλλά και την ζωή τους. Ευγενικές ψυχές, απαλλαγμένες από ιδιοτέλειες και μικρότητες, αναζητούν τον Πόλεμο σαν λύτρωση, για να αισθανθούν ηρωικά, να αντικρίσουν το χαμόγελο του Θανάτου, να ζήσουν την ένταση, τη δύναμη και την έξαψη μιας στιγμής μάχης, μιας στιγμής που αξίζει περισσότερο από αιώνες ειρήνης. Ψάχνουν γενναίους αντιπάλους να τους νικήσουν ή να σκοτωθούν από αυτούς καθώς άλλος δρόμος δεν υπάρχει. Πολεμοχαρείς και απόλυτοι, αμετανόητοι και ανέγγιχτοι από τις διαψεύσεις μιας αντιηρωικής εποχής, απορρίπτουν την συμβατική ζωή, απομακρύνονται από τα ασφαλή αλλά λιμνάζοντα νερά της σύγχρονης ειρηνικής πραγματικότητας γιατί λαχταρούν να αναμετρηθούν με τον θάνατο, λαχταρούν τον κίνδυνο,

"..τον άνεμο,.. της ξέσκεπης όρθιας θάλασσας τον καλπασμό!"(Ελύτης).

του **Ν. Ε.**

ΘΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΠΟΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ 1974;

Όπως κάθε Ιούλιο έτσι και αυτόν τον Ιούλιο πλήθος θα είναι τα αφιερώματα σε τηλεοπτικούς σταθμούς και εφημερίδες ότι ο μεγάλος ένοχος για την Κυπριακή τραγωδία υπήρξε το Στρατιωτικό καθεστώς! Άλλη άποψη δεν εκφράζεται... Αντίλογος στα όσα θα λεχθούν δεν θα υπάρξει.

Έχουμε μάθει, όμως, ολόκληρη την Αλήθεια για το τι συνέβη το 1974 τους τραγικούς μήνες Ιούλιο και Αύγουστο; Αμφιβάλλω. Εδώ δεν έχουμε μάθει ακόμη ολόκληρη την Αλήθεια για την καταστροφή του 1922, θα μάθουμε την Αλήθεια για το 1974;

Αμείλικτα ερωτήματα και ασφαλώς δεν ήταν οι έξι που εκτελέστηκαν οι μεγάλοι ένοχοι της Μικρασιατικής καταστροφής το 1922. Ποτέ κανείς δεν μας είπε γιατί ο Βενιζέλος έκανε τις εκλογές του 1920, που ήταν βέβαιον ότι θα τις χάσει. Κανείς ποτέ δεν μας είπε για τον ρόλο που έπαιξαν "σύμμαχοι" και μπολσεβίκοι στην μεγαλύτερη καταστροφή του Ελληνικούς Έθνους μετά το 1453. Δεν μας λέγουν την Αλήθεια και απλά κραυγάζουν αναθέματα για την Μεγάλη Ιδέα που έφταιγε, για τον Κωνσταντίνο τον Στρατηλάτη κλπ.

Όπως λοιπόν κρύβουν την αλήθεια για το 1922, έτσι κρύβουν την αλήθεια και για το 1974. Δεν ισχυρίζομαι πως δεν υπάρχουν ευθύνες και σε κάποιους παράγοντες του στρατιωτικού καθεστώτος, που τουλάχιστον απεδείχθησαν επικίνδυνα αφελείς για το Έθνος. Τουλάχιστον... Αυτό που είναι βέβαιον είναι ότι υπήρξε προδοσία πριν 29 ολόκληρα χρόνια και αυτήν την προδοσία προσπαθούν να καλύψουν με το αστείο επιχείρημα ότι η Ελλάς δεν πολέμησε κατά της τουρκικής εισβολής γιατί ήταν... άοπλη!

Ήταν άοπλη η Ελλάς;

Λίγους μόλις μήνες μετά την μεταπολίτευση κατατέθηκε στην Δικαιοσύνη και δημοσιεύθηκε, φυσικά μόνον στις απροσκύνητες στο καθεστώς εφημερίδες, ένα κείμενο. Ένα κείμενο, το οποίο και σας παραθέτουμε, διότι αποτελεί ένα συγκλονιστικό ντοκουμέντο:

"Ενώπιον πάσης αρμοδίας Αρχής

ΕΞΩΔΙΚΟΣ Αναγγελία αξιοποίνων πράξεων Του κ. Γεωργίου Αλφαντάκη, Δικηγόρου Αθηνών, υπερασπιστού κατηγορούμενων αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων συνεπεία των τελευταίων καταμηνύσεων και διώξεων αυτών, συμφώνως Τω άρθρ.40 Του Κωδ. Ποιν. Δικονομίας.

ΠΡΟΣ

Τον Αξιότιμον κ. Προϊστάμενον Της Εισαγγελίας Πλημμ/κών Αθηνών.

Κατ' εντολήν πελατών μου, ανωτέρων και ανωτάτων αξιωματικών, κατηγορουμένων και συκοφαντουμένων εσχάτως εν χορώ, εκ διαφόρων κατευθύνσε-

ων και συνεπεία Της αδυναμίας αυτών όπως προβώ σε νέες δημοσίας δηλώσεις, αναγγέλλω Υμίν Τα κάτωθι:

1) Εις προγενεστέρας δηλώσεις μου, δημοσιευθείσας μόνον από μίαν πρωϊνήν εφημερίδα των Αθηνών "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ" Της 27/10 αφορώσας το Κυπριακόν θέμα εζήτησα από την Κυβέρνησιν να ΕΙΠΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ εις τον Ελληνικόν λαόν ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗΝ ΚΥΠΡΟΝ.

Εζήτησα επίσης να απομακρύνη πάραυτα τους εν ενεργεία εισέτι ανωτάτους αξιωματικούς των Ενόπλων Δυνάμεων, οι οποίοι κατά το δεκαήμερον από 15 έως 23 Ιουλίου 1974 επρόδωσαν την Κύπρον, κατά την έννοιαν του άρθρου 26 εδάφ. β' του στρατιωτικού Ποινικού Κώδικος, γινόμενοι περαιτέρω υπαίτιοι, ως κατωτέρω θέλει καταδεχθεί και άλλων στρατιωτικών αδικημάτων.

2) Παρήλθεν έκτοτε εν δεκαήμερον και ουδέν ηκούσθη εις απάντησιν των δηλώσεων αυτών, τόσον από επισήμου Κυβερνητικής πλευράς όσον και από πλευράς των ευκρινώς διαφαινομένων τότε ως καταγγελλομένων.

Επιθυμούν καταδήλως την συσκότισιν περί το Κυπριακόν και την παραπλάνησιν του Ελληνικού Λαού.

3) Υπεσχέθην τότε, ότι θα επανέλθω με πλήρως αποκαλυπτικά στοιχεία εάν δεν ετύγχανον προσοχής. Εδέχθην ανωνύμους απειλάς και πιέσεις ν' απόσχω πάσης περαιτέρω συνεχείας. Μου εδημιούργησαν την συναίσθησιν κινδύνου, και δι' αυτό θεωρώ πλέον ιεράν μου υποχρέωσιν ν' αποκαλύψω τα όσα δύνανται αυτήν την στιγμήν να λεχθούν. Και ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΟΝ:

4) Μετά την ενέργειαν κατά του Μακαρίου, ο Αρχηγός Των Ενόπλων Δυνάμεων Στρατηγός Γρηγόριος Μπονάνος, προειδοποιήθη και ενημερώθη αρκούντως δια την επικειμένην Τουρκικήν εισβολήν και δη:

α) Δι' επανειλημμένων αποκαλυπτικών σημάτων, του βοηθού Στρατιωτικού ακολούθου της Ελληνικής Πρεσβείας του Λονδίνου (από 15 έως 19 Ιουλίου) Ταγματάρχου κ. Αθανασίου Περδίκη.

β) Υπό του Έλληνος Ταξιάρχου κ.Σωτηριάδου, υπηρετούντος εις το Αρχηγείον του ΝΑΤΟ Σμύρνης, όστις ενημερώθη υπό του Αμερικανού Στρατηγού - Διοικητού των Δυνάμεων ΝΑΤΟ Νοτίου Ευρώπης, περί της πραγματοποιήσεως τουρκικής εισβολής εις Κύπρον, εντός 48 ωρών, με την εντολήν όπως ενημερώση τον Έλληνα Αρχηγόν των Ενόπλων Δυνάμεων.

Οι άνδρες της ΕΛΔΥΚ να επιτίθονται στον τουρκικό θύλακα

Στρατιώτες υψώνουν την Ελληνική σημαία σε τουρκικό τεθωρακισμένο που κατελήφθη άθικτο από τους ηρωϊκούς υπερασπιστές της Κύπρου.

Ο Ταξίαρχος κ.Σωτηριάδης, έσπευσεν εις την Ελλάδα και ενημέρωσε την 18.7.74 τον κ. Μπονάνο.

γ) Υπό Του ΓΕΕΦ Κύπρου, όπερ από του παρελθόντος έτους είχεν ενημερωθή λεπτομερειακώς από Βρεττανόν ανώτατον αξιωματικόν περί του Τουρκικού σχεδίου εισβολής, όπερ και πράγματι εφηρμόσθη υπό των εισβολέων τελικώς.

δ) Υπό την Ναυτικήν Διοίκησιν Κύπρου από της 10ης νυκτερινής της 19ης Ιουλίου '74 ήτις δια του Διοικητού αυτής Αντιπλοιάρχου κ. Γ. Παπαγιάννη, ειδοποίησε τον κ. Μπονάνον περί κατευθύνσεως της τουρκικής αρμάδας προς τας ακτάς της Κυρηνείας.

ε) Από το ΓΕΕΦ και την Ναυτικήν Διοίκησιν Κύπρου τας πρώτας πρωϊνάς ώρας της 20.7.1974 με την πολεμικήν κραυγήν "ευρίσκονται εις απόστασιν 20 μιλίων, πλησιάζουν 15... 10... 5... μίλια..."

5) Παρά ταύτα το Αρχηγείον Ενόπλων Δυνάμεων, ηγνόησε την προειδοποίησιν και δεν ενίσχυσε την Κυπριακήν Εθνοφρουράν κατά το πενθήμερον 15 έως 20 Ιουλίου και ΕΔΕΧΘΗ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ 700 εμπείρων ανδρών της ΕΛΔΥΚ την 18 έως 19 Ιουλίου 1974 υπό απείρων κληρωτών αγνοούντων και τας τοπικάς Κυπριακάς συνθήκας.

6) Οι Αρχηγοί Ενόπλων Δυνάμεων και Αρχηγείου Στρατού κ.κ. Μπονάνος και Γαλατσάνος όταν πέραν των άνω προενημερώσεων ειδοποιήθησαν την πρωΐαν της 20.7.1974 παρά του ΓΕΕΦ ότι ρίπτονται Τούρκοι αλεξιπτωτισταί και ενώ προηγουμένως η τουρκική αεροπορία είχε βομβαρδίσει αγρίως το στρατόπεδον της ΕΛΔΥΚ δεν διέταξαν τας Ελληνικάς Κυπριακάς δυνάμεις να αρχίσουν το πυρ. Δεν διέταξαν πύρ, μέχρι της 8.50 πρωϊνής της 20.7.1974.

Την 8.50 ως άνω πρωϊνήν, ο μόνος αφιχθείς εις την αίθουσαν επιχειρήσεων του Αρχηγείου Ενόπλων Δυνάμεων Αντισυνταγματάρχης κ. Λούκουτος προσωπικώς είπε τηλεφωνικώς εις τον Διοικητήν του ΓΕΕΦ Ταξίαρχον κ.Γεωργίτσην "κτυπάτε δι' όλων των μέσων". Έτσι κατόρθωσαν να προγεφυρωθούν ένιοι μονάδες των ρηθέντων τούρκων αλεξιπτωτιστών.

7) Επίσης ιδία πρωτοβουλία των Ελληνο - κυπριακών μονάδων Κυρηνείας επλήγη το πρώτον κύμα της τουρκικής αποβάσεως, με αποτέλεσμα οι Τούρκοι να έχουν 2.000 - 3.000 νεκρούς και τραυματίας.

8) Η Κυβέρνησις και η Επανάστασις της 25.11.1973 απεφάσισαν και διέταξαν Γενικήν Επιστράτευσιν την 20.7.1974, ήτις ήρξατο εφαρμο-

ζομένη από της 9ης πρωϊνής ώρας. Αυτήν απήτουν αι περιστάσεις και τα στρατιωτικά δεδομένα. Ο Στρατηγός Μπονάνος μετά των επιτελών του, την 11ην πρωϊνήν της αυτής ημέρας(20.7.1974) ΑΝΑΚΑΛΕΣΕ την γενικήν επιστράτευσιν, ΔΙ' ΑΛΛΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ.

9) Την 21.7.1974 ημέραν Κυριακήν, συνήλθε υπό την Προεδρίαν του Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Γκιζίκη το Συμβούλιον Εθνικής Ασφαλείας της Χώρας. Η Ηγεσία του Έθνους κατά τας στιγμάς εκείνας. Συμμετέσχον οι κ.κ. Γκιζίκης, Ανδρουτσόπουλος, Μπονάνος, Γαλατσάνος, Αραπάκης, Παπανικολάου και ο Ταξίαρχος τότε κ. Δημήτριος Ιωαννίδης. Ενημερώθησαν:

α) Υπό του Αρχηγού, Αντιναυάρχου κ. Αραπάκη ειπόντες: "Ευρίσκομαι προ των ακτών της Κυρηνείας με ΔΥΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ (τσέπης Γερμανικά) εξωπλισμένα δια 14 τορπιλλών - πυραύλων έκαστον. Έχω τα 11 τουρκικά πλοία της αποβάσεως εις τα περισκόπια και τα σκόπευτρα. Λογικώς και μαθηματικώς δεν δύναται να εκφύγη ουδέν τουρκικόν πλοίον. (Κυβερνήται των υποβρυχίων γνωστοί πλωτάρχαι του πολεμικού ναυτικού.) Έχω λάβει πρόνοιαν και δια τον υπόλοιπον τουρκικόν στόλον."

β) Υπό του Αρχηγού Αεροπορίας κ. Παπανικολάου ειπόντος: "Τα Φάντομςευρίσκονται εις την Κρήτην καl φέρουν βόμβας - πυραύλους εκ των οποίων δεν δύναται να γλυτώσουν τα τουρκικά πλοία."

ΔΥΟ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ:

Ο Τούρκοι δεν είχον μέσα ανασχέσεως ούτε των δύο υποβρυχίων ούτε των Ελληνικών Φάντομς ΔΙΟΤΙ:

αα) Τα εν λόγω υποβρύχια πλέοντα εις βάθος 200 μέτρων και με 21 - 22 μίλια ωριαίως υπό την επιφάνειαν της θαλάσσης - κοινόν μυστικόν - δεν δύνανται να επισημανθούν υπό των τουρκικών αντιτορπιλλικών - καταστροφέων. Διότι τα ηχοληπτικά όργανα αυτών μετά την ταχύτητα των 18 μιλίων ΔΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ.

ββ) Οι Τούρκοι εστερούντο Φάντομς και ΟΥΔΕΝ ΕΤΕΡΟΝ ΜΕΣΟΝ ΑΝΑΣΧΕΣΕΩΣ των Ελληνικών Φάντομς διέθετον.

γγ) Υπό του Αρχηγού Στρατού κ. Γαλατσάνου ειπόντος: "εις τον Έβρο είμεθα έτοιμοι δια βολάς πυροβολικού. Η άμυνα αυτού είναι πλήρως και μαθηματικώς εξησφαλισμένη. Οι Τούρκοι δεν δύνανται να περάσουν".

10) ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΗ της Ηγεσίας του Έθνους: "κ. Αραπάκη την πρωϊαν της Δευτέρας 22.7.1974 ότε θέλει αρχίσει η κυρία απόβασις των Τούρκων, βυθίσατε τα προ του λιμένος Κυρηνείας ευρισκόμενα εις συγκέντρωσιν, τουρκικά αποβατικά και λοιπά σκάφη του εχθρού.

Κύριε Παπανικολάου κατά την αυτήν ώραν αποστείλατε εξ (6) Φάντομς από Κρήτην εις Κυρήνειαν (διάρκεια πτήσεως Κρήτη - Κύπρος 9') και πλήξατε τα τουρκικά σκάφη.

Κύριε Γαλατσάνε αρχίσατε βολάς πυροβολικού εις Εβρον δι' αντιπερισπασμόν.

ΟΧΙ ΑΛΛΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ κατά του τουρκικού εδάφους.

Κύριε Μπονάνε εποπτεύσατε την εκτέλεσιν των διαταγών".

11) Μετά ταύτα ελύθη η συνεδρίασις του Έθνους ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΝΑ ΑΛΛΑΞΗ.

12) Την πρωϊαν της Δευτέρας 22.7.1974:

α) Ο κ. Αραπάκης διέταξε ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΣ ΤΑ ΔΥΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ εκ Κύπρου καταλειπόντα τον εχθρόν ελεύθερον και ανενόχλητον να πραγματοποιήση την στρατιωτικώς αστείαν απόβασίν του.

β) Ο κ. Παπανικολάου εσταμάτησε τα 6 Φάντομς εις την Κρήτην, με αποτέλεσμα αι Ελληνο - κυπριακαί δυνάμεις να σφυροκοπώνται ανελέητα υπό της απαιδεύτου τουρκικής αεροπορίας και λοιπά λέγων απευθυνόμενος και προς κατωτέρους, αξιωματικούς "πώς να στείλω Φάντομς, οι Βούλγαροι είναι έτοιμοι να μας επιτεθούν, έχουν συγκεντρωθή εις τα σύνορα, θα πάθωμε συμφορά." Ενώ τούτο ήτο απολύτως ανακριβές.

γ) Ο κ. Γαλατσάνος δεν επέτρεψε τας βολάς πυροβολικού.

δ) Ο κ. Μπονάνος συνετόνισε τας ενεργείας των τριών Αρχηγών των Επιτελείων του δια να προληφθή Η ΠΛΗΡΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΥΣΙΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΙΚΩΝ ΕΙΣΒΟΛΩΝ.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ:

α) Ο Ελληνικός στρατός ουδέποτε ήτο καλύτερον ωπλισμένος μέχρι της 20.7.1974.

β) Πολεμοφόδια και υλικά υπήρχαν άφθονα ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΠΗΓΑΣ, αντιθέτους πληροφορίας.

γ) Οι Τούρκοι είχον αεροναυμαχήσει μεταξύ των κει είχον: 1) Καταβυθίσει εν αντιτορπιλικόν, 2) είχον αχρηστεύσει έτερα δύο, 3) είχον τα πλησσόμενα αντιτορπιλικά καταρρίψει δύο ιδικά των αεροσκάφη και 4) το ελληνικόν πυροβολικόν - όχι επάκτιον - είχεν αχρηστεύσει έτερα δύο τουρκικά αντιτορπιλι-

Ο λαός της Κύπρου υποδέχεται τον Ελληνικό Στρατό ως απελευθερωτή

κά εις την Κυρήνειαν.

δ) Ο Αμερικανός Υφυπουργός κ. Σίσκο, τον οποίον ηρνούντο να δεχθούν πλέον - 20.7.74 και εντεύθεν - ο κ.κ. Γκιζίκης και Ανδρουτσόπουλος, ως επιτηρητήν των Τουρκο - αμερικανών συνηντάτο την 21.7.74 μετά την ως άνω σύσκεψιν της Ηγεσίας του Έθνους, ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΜΕΤΑ ΤΩΝ κ.κ. ΜΠΟΝΑΝΟΥ ΚΑΙ ΑΡΑΠΑΚΗ.

Εις το γραφείον του κ. Μπονάνου - άγνωστον ποίος τον πήγεν - ηκούσθη να λέγη: "σταματείστε τον στόλον και την αεροπορίαν σας και ΣΑΣ ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ ΝΑ ΥΠΟΧΡΕΩΣΩΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ".

15) Ο Αντιστράτηγος κ. Λάμπρος Σταθόπουλος, Διοικητής της Κ.Υ.Π. τότε, ανέφερεν εις την Ηγεσίαν, ότι είχε την πληροφορίαν ότι υπήρχεν συγκέντρωσις βουλγαρικού στρατού εις τα Ελληνο - βουλγαρικά σύνορα και αεροσκαφών τύπου ΜΙΓΚ. Οι επιτελείς του στρατηγού κ. Γαλατσάνου υποψιασθέντος δολίαν προέλευσιν της πληροφορίας ηρώτησαν σχετικώς τα αρμόδια κλιμάκια της Κ.Υ.Π. τα οποία την διέψευδον. Επεκοινώνησαν με τα 2α γραφεία των ταγμάτων της Ελληνο - βουλγαρικής μεθορίου και ταύτα όχι μόνον διέψευσαν την πληροφορίαν του κ. Σταθοπούλου, αλλά είπον ότι οι Βούλγαροι είχον αραιώσει εσχάτως τα μεθοριακάς φρουράς.

Ο κ. Σταθόπουλος την πληροφορίαν είχε από αγγλο - αμερικανικάς πηγάς.

16) Ο Αντιστράτηγος κ. Αγαμέμνων Γράτσιος Διοικητής Α.Σ.Δ.Ε.Ν. τότε συνέδραμε με τους κ.κ. Σταθόπουλον και Παπανικολάου εις το θέμα των Βουλγάρων, λέγων ενώπιον αξιωματικών κατά την 21ην, 22αν Ιουλίου: "Οι Βούλγαροι θα μας πάρουν την Θεσσαλονίκη. Ο στρατός μας δεν αντέχει. Οι επίστρατοι είναι διαλυμένοι και δεν έχουν ηθικόν." Οτε και ηρωτήθη από Ταγματαρχών του Γεν. Επιτελείου πώς δύναται να λέγη τοιαύτας ανακριβείας όταν έχει και ο ίδιος επιστράτους εις την Α.Σ.Δ.Ε.Ν. ενώ πάντα ταύτα ήσαν ανακριβή. (...)

(...) Θα αναμείνω, ελπίζω όχι πάλιν επί ματαίω και εκ νέου κυβερνητικήν ενέργειαν δια την επιβεβαίωσιν των ανωτέρω, δια την απόδοσιν του δικαίου και εξύψωσιν των Ενόπλων Δυνάμεων της Πατρίδος.

Επειδή λαβών γνώσιν των ανωτέρω εξ ων προκύπτει η διάπραξις των περιγραφομένων κακουργημάτων, υπόχρεως καθίσταται κατά Νόμον και δη κατ' άρθρ. 40 του Κώδικος Ποινικής Δικονομίας ν' αναγγείλω ταύτα προς τον κ. Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών.

Επειδή τ' ανωτέρω δέον προς τούτοις να τεθώσιν πρωτίστως υπ' όψιν του αξιοτίμου προϊσταμένου της Εισαγγελίας Πλημμελειοδικών Αθηνών, Αντισαγγελέως Εφετών κ. Φαφούτη, αρμοδίου κατά νόμον προς δίωξιν πάσης αξιοποίνου πράξεως. Τούτο δε έστω και εάν τα προκύπτοντα αδικήματα διώκονται παρά των Στρατιωτικών Δικαστικών αρχών, αίτινες δέον να λάβωσι γνώσιν προδήλως παρ' Αυτού.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΩ τα ανωτέρω υπό την επιφύλαξιν παντός εν γένει δικαιώματός μου ως Έλληνος πολίτου.

Αρμόδιος δικαστικός επιμελητής επιδότω νομίμως την παρούσα προς τον αξιότιμον κ. Προϊστάμενον της Εισαγγελίας Πλημμελειοδικών των Αθηνών προς γνώσιν του και δια την διενέργειαν των νομίμων.

Εν Αθήναις
τη 8η Νοεμβρίου 1974"

Στο πολύ συγκεκριμένο αυτό κείμενο δεν απήντησε ποτέ κανείς και ούτε φυσικά έγινε ποτέ δίκη για την προδοσία της Κύπρου. Ο φάκελος της Κύπρου δεν άνοιξε ποτέ και αυτό δίνει την απάντηση για το ποιοι ήσαν οι προδότες σε εκείνη την τραγική για το Έθνος περίσταση. Πάντως το επιχείρημα ότι η Ελλάς ήτο άοπλος δεν στέκει σε καμμία λογική. Πόσο μάλ-

λον που υπάρχουν οι διεθνούς κύρους αμυντικές επιθεωρήσεις της εποχής, που αποδεικνύουν ότι η Ελλάς έναντι της Τουρκίας τον Ιούλιο του 1974 είχε συντριπτική υπεροπλία....

Ο Ρόλος Του "Εθνάρχη"

Για τον ρόλο του τότε πρωθυπουργού της Ελλάδος Κωνσταντίνου Καραμανλή έχει γράψει ολόκληρο βιβλίο ο έγκριτος συγγραφεύς κ. Σπύρος Παπαγεωργίου. Από το βιβλίο αυτό είναι και τα παρακάτω:

"...Καθ' όν τρόπον ο Καραμανλής παρεπλάνησε τον Βασιλέα και τον εκράτησεν εκτός Ελλάδος και εκτός Θρόνου, ούτω και έναντι του Μακαρίου, προς τον οποίον τόσα ώφειλεν, είχε σχέδια αυτόχρημα εχθρικά. Δεν ήθελε να επανέλθη ο Μακάριος εις την Κύπρον τον Δεκέμβριον 1974, δεν ενέκρινε την υποδοχήν του εις την Πλατείαν Συντάγματος τον Νοέμβριον 1974, εξέφρασε την αντίθεσίν του εις την πολιτικήν Μακαρίου δια την απαλλαγήν της Κύπρου από τον "Αττίλαν". Και όλα αυτά, βεβαίως δια να μη αναληφθή δυναμική πολιτική κατά του εχθρού.

Εις μίαν παλαιοτεράν δήλωσίν του ο Α. Παπανδρέου, είχεν αναφέρει και τα ακόλουθα:

"Η κυβέρνηση Καραμανλή, που ανέλαβε την εξουσία μετά την κατάρρευση της Χούντας, έχει βαριές ευθύνες για τις ανεπίτρεπτες πιέσεις που ασκήθηκαν στον εξόριστο, τότε, Κύπριο Πρόεδρο για να μην αναλάβει ορισμένες διπλωματικές πρωτοβουλίες που σχεδίαζε, όπως επίσης για το γεγονός ότι δεν εγγυήθηκε και δεν προετοίμασε έγκαιρα την επιστροφή του στην Κύπρο, που θα μπορούσε ίσως να αποσοβήσει τον Αττίλα 2".

Άλλως τε, ο ίδιος ο Καραμανλής εις την ακροτελεύτιον παράγραφον του γνωστού υπομνήματός του προς την Επιτροπήν δια τον "Φάκελον", αναφέρει ότι κατά την σύσκεψιν της 30ης Νοεμβρίου 1974, με την συμμετοχήν και του επανελθόντος εις Αθήνας Μακαρίου, ανεφύησαν "δυσχέριαι και διαφωνίαι" δια τον μελλοντικόν διαπραγματευτικόν διάλογον και δια την λύσιν η οποία θα εδίδετο εις το Κυπριακόν.

Αι ευθύναι του Καραμανλισμού εκτείνονται πολύ πέραν του ότι δεν αντεμετώπισε τον "Αττίλαν 2". Εδραιωθείς εις την εξουσίαν, την οποίαν κατέκτησεν αναλώμασι του Κυπριακού αίματος, ελησμόνησε την οφειλήν και τας υποσχέσεις του. "Η Ελλάς ουδέποτε θα αποδεχθή τα τετελεσμένα γεγονότα της Τουρκικής εισβολής", διεκήρυττεν ο Καραμανλής. "Δεν θα αποδεχθώμεν ταπεινωτικάς λύσεις" ήτο μία άλλη διακήρυξίς του. Εις την πράξιν, όμως, και τα τετελεσμένα γεγονότα απεδέχετο, αλλά και εις τας ταπεινωτικάς λύσεις δεν ανθίστατο. Μετά την εισβολήν ο Καραμανλής έβλεπε το Κυπριακόν ως θέμα κατανομής των εδαφικών ποσοστών και όχι ως θέμα κατοχής και κατ' ανάγκην απελευθερώσεως. Υπάρχουν εν προκειμένω, συγκεκριμέναι δηλώσεις. Όπως υπάρχει και το θλιβερόν δόγμα υπεκφυγής: "η Κύπρος αποφασίζει και η Ελλάς συμπαρίσταται"!

Εν τω πλαισίω της αποδοχής των ταπεινωτικών λύσεων τας οποίας επεδίωκεν η Άγκυρα, με την επίνευσιν και υποστήριξιν των υψηλών συμμάχων της, ο Καραμανλής απεδέχθη το Τουρκικόν τελεσίγραφον δια την αναγκαστικήν μαζικήν μεταφοράν των Τουρκοκυπρίων εκ του νότου εις τον βορράν. Ούτω επραγματώθη η κυρία προϋπόθεσις δια την "ντε φάκτο" διχοτόμησιν της Κύπρου. Εις την σειράν των όσων ταπεινώς εδέχθη και κατεδέχθη, πρέπει να ενταχθή και η κατάπτυστος δήλωσίς του προς Ετσεβίτ, ότι οι Τούρκοι είχον δίκαιον πραγματοποιήσαντες την πρώτην επιχείρησίν των κατά της Κύπρου. Ανάλογον δήλωσιν έκαμε και ο Αβέρωφ καθώς και άλλα όργανα του Καραμανλισμού.

Αντί να ιδή πως θα απομακρυνθή ο βρόχος από τον λαιμόν της Κύπρου (αλλά και του Έθνους!), ο Καραμανλής επροτίμα να τιμά εις Θεσσαλονίκην τον σφαγέα του Ελληνισμού Κεμάλ Ατατούρκ, εν Αθήναις δε τον μισέλληνα ραδιούργον Χάρολδ Μακμίλλαν. Εις το παρασκήνιον συγκατετίθετο εις την απόκρυψιν της "Εκθέσεως Κάρασεκ" δια τας Τουρκικάς ωμότητας εις την Κύπρον. Η ευθύνη του Καραμανλή είναι τεραστία και εις το θέμα της άρσεως του Αμερικανικού "Εμπάργκο", το οποίον είχεν επιβληθή εις την Τουρκίαν".

Επίλογος

Και τα όσα αναφέρει ο κ. Σπύρος Παπαγεωργίου επίσης δεν γνωρίζει η συντριπτική πλειοψηφία του Ελληνικού Λαού. Αντίθετα, αυτό που παρουσιάζεται σαν αλήθεια είναι ότι το στρατιωτικό καθεστώς, του οποίου επαναλαμβάνω κάποιοι παράγοντες είχαν σημαντικές ευθύνες, άφησε άοπλη την Ελλάδα και παρέδωσε αμαχητί την Κύπρο στους Τούρκους. Το ιστορικό αυτό ψεύδος είναι το δεύτερο κατά σειρά, μετά την περίφημη "εθνική αντίσταση", που συντηρεί τον μύθο της δήθεν πατριωτικής αριστεράς, σε αντίθεση με την πάντοτε "κακή" και "προδοτική αντίδραση"...

Η ΓΕΩΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ ΔΙΑΥΛΟΥ ΔΑΡΔΑΝΕΛΙΩΝ - ΑΙΓΑΙΟΥ

ΣΕ ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ ΤΗΣ ΚΑΣΠΙΑΣ

Το Αιγαίο είναι μια θαλάσσια και εναέρια οδός από την Ευρώπη και την Μεσόγειο προς τα Δαρδανέλια και τον Εύξεινο Πόντο. Το Αιγαίο δεν επηρεάζει γεωπολιτικά μόνο την Ελλάδα και την Τουρκία αλλά αποτελεί στην πράξη (όχι όμως και νομικά) διεθνή θαλάσσια και εναέρια οδό που εξυπηρετεί τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες (με κυριότερες την Ρωσία και την Ουκρανία) και συνδέει εμπορικά την Ευρώπη με την Ασία.

Το κύριο χαρακτηριστικό του χώρου αυτού είναι η ιδιότητα του ως εμπορευματικής διόδου δια της οποίας θα διακινηθούν τεράστιες ποσότητες αζερικού και ρωσικού πετρελαίου και φυσικού αερίου, με σκοπό να συμπιεσθούν οι τιμές των αντιστοίχων προϊόντων της Μέσης Ανατολής, ώστε να είναι δυνατόν τα τεράστια πολυεθνικά καρτέλ να κινηθούν άνετα στις επενδυτικές τους δραστηριότητες προς τις αγορές της Κίνας και της Ινδίας.

Όπως προαναφέρθηκε λοιπόν, ο δίαυλος Δαρδανελίων - Αιγαίου πρόκειται να διακινήσει τα πετρελαϊκά αποθέματα της ευρύτερης περιοχής της Κασπίας τα οποία ανέρχονται σε 2.200 εκατομμύρια τόνους.

Η διακίνηση των τεραστίων αυτών ποσοτήτων πετρελαίου εξαρτάται κατά κύριο λόγο από το υπάρχον δίκτυο των ρωσικών πετρελαιαγωγών οι οποίοι οδηγούν είτε στα Δαρδανέλια είτε στην Αλεξανδρούπολη μέσω Μπουργκάς.

Και στις δύο περιπτώσεις έχουμε να κάνουμε με τον δίαυλο ολόκληρο ή ένα μόνο μέρος του. Εν πάση περιπτώσει ο δίαυλος είναι προς το παρόν αδύνατον να παρακαμφθεί.

Το ζήτημα του "πετρελαϊκού τριγώνου" μεταξύ Κασπίας, Ευξείνου Πόντου και Ανατολικής Μεσογείου με τα νέα γεωπολιτικά χαρακτηριστικά που αναδείχθηκαν στους γεωγραφικούς του συντελεστές λόγω της διαλύσεως της ΕΣΣΔ χρήζει προσεκτικής αναλύσεως ιδιαίτερα σε ότι αφορά τους αγωγούς πετρελαίου και τα στρατηγικά συμφέροντα που εξυφαίνονται γύρω από τους άξονες τους.

Εάν η Τουρκία καταφέρει να ολοκληρώσει την σύνδεση Τσεϊχάν - Σαμψούντας και να την ενώσει με το Μπακού είτε μέσω Γεωργίας είτε μέσω Ναχιτσεβάν πραγματοποιείται παράκαμψη των ρωσικών αγωγών οι οποίοι διέρχονται από την ανατολική Ουκρανία και καταλήγουν στην Οδησσό ή το Cherson. Στην περίπτωση αυτή είναι πιθανός ένας ουκρανοτουρκικός εκβιασμός με την μορφή αυξήσεως των τελών διελεύσεως, "δικαιωμάτων" επί του διακινουμένου πετρελαίου κλπ.

Η πετρελαϊκή οδός Μπακού (Αζερμπαϊτζάν) - Γκόρι (Γεωργία) - Τσεϊχάν (Τουρκία) επίσης στερεί την Ρωσία από το στρατηγικό πλεονέκτημα που την καθιστά κυρίαρχο στο ζήτημα μεταφοράς ενεργείας από την Κασπία στην Μεσόγειο.

Η άλλη πετρελαϊκή οδός από Μπακού προς Τυφλίδα καταλήγει στα γεωργιανά λιμάνια Μπατούμ και Πότι. Από εκεί έχει να επιλέξει μεταξύ τριών λύσεων ή συνδυασμών τους :

α. Μέσω Ευξείνου Πόντου προς Μπουργκάς και Αλεξανδρούπολη.

β. Μέσω Ευξείνου Πόντου προς Σαμψούντα και Τσεϊχάν.

γ. Διοχέτευση μέσω των Στενών.

Όπως είναι φυσικό η πρώτη λύση ενισχύει στρατηγικά την Ρωσία, την Βουλγαρία και την Ελλάδα και συναντά την αμερικανοτουρκική αντίδραση. Η τρίτη λύση παρουσιάζει το πρόβλημα της διακινήσεως μόνο μικρών σχετικά ποσοτήτων λόγω των περιορισμών διελεύσεως που επιβάλλει η Τουρκία μπορεί όμως να χρησιμοποιηθεί επικουρικά ως προς την δεύτερη λύση διότι ενισχύει σαφώς στρατηγικά την Τουρκία. Απομένει η δεύτερη λύση προς όφελος της οποίας λειτουργεί η απενεργοποίηση της δράσεως του ΡΚΚ μπορεί όμως να συνδεθεί και με την συνολικότερη ρύθμιση του Κουρδικού με μια λύση που θα εξασφαλίζει τα αμερικανικά συμφέροντα στην περιοχή.

Στους παραπάνω αγωγούς θα πρέπει να προσθέσουμε και τους αγωγούς Ρωσίας - Καζακστάν οι οποίοι απολήγουν στα καζακικά λιμάνια της Κασπίας και οδηγούν φυσικά στην επιλογή ως οδού μεταφοράς την διαδρομή προς Γκρόζνυ - Νοβοροσίσκ (Εξ ου και η εμμονή της Ρωσίας για με πάση θυσία παραμονή της στην Τσετσενία).

Συμπερασματικά μπορούμε να καταλήξουμε ότι η οδός Μπακού - Γκρόζνυ - Νοβοροσίσκ - Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολη είναι υψηλής σημασίας σε ότι αφορά τον γεωπολιτικό και γεωστρατηγικό ρόλο του βορειοελλαδικού χώρου και του νησιωτικού πλέγματος του Αιγαίου τα οποία ελέγχουν συμπληρωματικά μια από τις σημαντικότερες πετρελαϊκές οδούς της Μεσογείου.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημάνουμε την συσχέτιση των "γκρίζων ζωνών" του Αιγαίου οι οποίες αμφισβητούνται από την Τουρκία και απολαμβάνουν της αμερικανικής "ανοχής", την αμερικανική θέση ότι τα περάσματα τα ευρισκόμενα σε διεθνή ύδατα ανάμεσα στα ελληνικά νησιά, ορίζονται ως "Διεθνή Στενά" και επομένως εξαιρούνται των περιορισμών της "αβλαβούς διελεύσεως" και τέλος το κρίσιμο γεγονός ότι η περιοχή του Αιγαίου αποτελεί τμήμα ενός από τους αεροδιαδρόμους που συνδέουν το Ισραήλ με τις ΗΠΑ και θεωρείται ότι έχουν μέγιστη σημασία για την επιβίωση του κράτους του Ισραήλ.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι το Αιγαίο είναι σημαντικότατος παράγων γεωπολιτικής ισχύος και ελέγχου προς όφελος αυτής της δυνάμεως η οποία δύναται να ασκήσει επ' αυτού κυριαρχικά δικαιώματα. Το παραπάνω συμπέρασμα σε συνδυασμό με τα απαράγραπτα ιστορικά και νομικά (status quo) δικαιώματα της Ελλάδος στον χώρο του Αρχιπελάγους θα πρέπει να αποτελούν κριτήριο τόσο στην εξωτερική της πολιτική όσο και στον σχεδιασμό του εξοπλιστικού της προγράμματος, της δομής και του μεγέθους των ενόπλων δυνάμεων της προκειμένου να διασφαλισθεί από οποιαδήποτε επιβουλή σε βάρος των κυριαρχικών της δικαιωμάτων στον χώρο αυτό.

Το Αιγαίο είναι σημαντικότατος παράγων γεωπολιτικής ισχύος και ελέγχου προς όφελος αυτής της δυνάμεως η οποία δύναται να ασκήσει επ' αυτού κυριαρχικά δικαιώματα.

Επιπλέον τα παραπάνω δεδομένα λαμβανόμενα υπόψη με την ανάλογη βαρύτητα που αρμόζει στο κάθε ένα από αυτά επιβάλουν την επέκταση και διεύρυνση των σχέσεων της Ελλάδος με τις χώρες που έχουν συμφέρον να προωθήσουν τους παρακαμπτηρίους της Τουρκίας αγωγούς πετρελαίου, όπως η Ρωσία.

Όλα αυτά, βέβαια, στο πλαίσιο μιας συνολικής γεωπολιτικής εκτιμήσεως για την Ελλάδα, την Τουρκία, τα Βαλκάνια και ολόκληρη την ευρύτερη περιοχή, η οποία απ' ότι φαίνεται απουσιάζει παντελώς από τα κριτήρια της ελληνικής κυβερνήσεως για την χάραξη της πολιτικής της αν ληφθούν υπόψη οι πρόσφατες αλλά και παλαιότερες επιλογές της (στήριξη ενταξιακής πορείας της Τουρκίας, απόλυτη πρόσδεση στο αμερικανοατοϊκό άρμα, περικοπή εξοπλιστικών προγραμμάτων, ανυπαρξία αμυντικής βιομηχανίας, υποχώρηση στο θέμα των S-300 κλπ).

του Δημήτρη Ζαφειρόπουλου

Οι Νεοφασίστες

Δ΄ Μέρος

Γερμανία

Στη Γερμανία, πριν από τον πόλεμο, αναπτύχθηκε το μεγαλύτερο πολιτικό κίνημα, που ανήκε στην ομάδα των φασιστικών - εθνικοσοσιαλιστικών κινημάτων, το NSDAP. Με ηγέτη τον Α. Χίτλερ κατέκτησε την εξουσία με εκλογές το 1933 και μέχρι το 1945 αντιπροσώπευε τον πόλο έλξης για όσους ήθελαν να ανήκουν στη Νέα Τάξη πραγμάτων της εποχής.

Με την ήττα του πολέμου, η Γερμανία θεωρήθηκε κατακτημένη χώρα από τους συμμάχους, οι οποίοι της επέβαλαν όλους τους περιορισμούς που αυτό συνεπάγεται. Ειδικά τα μέλη του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος διώχθηκαν, συνελήφθησαν κατά χιλιάδες (180.000 στη Δ. Γερμανία και 150.000 στην Ανατολική), υπέστησαν ποινές και απαγορεύσεις όσον αφορά το δικαίωμα της ψήφου και του εκλέγεσθαι σε δημόσια αξιώματα.

Όλος ο Γερμανικός λαός υπέστη ένα πρόγραμμα αποναζιστικοποίησης μέσω φυλλαδίων, υποχρεωτικών μαθημάτων... "δημοκρατίας" και άλλων μέσων, ώστε να θεωρηθεί ξανά ικανός να έχει πολιτική ζωή

Πορεία του FAP το 1991 στη Βόννη

Γερμανοί εθνικιστές συμμετέχουν σε πορεία για τον Μάρτυρα Ειρήνης Rudolf Hess

και δική του κυβέρνηση. Αξίζει να σημειωθεί, πως το πρόγραμμα αυτό το θέλησαν και το υποστήριξαν, εκτός από τις συμμαχικές αρχές και όλοι οι μετέπειτα πρωταγωνιστές της πολιτικής ζωής της Γερμανίας, τόσο οι δεξιοί, όσο και οι αριστεροί.

Η Πρώτη Περίοδος (1946-1953)

Παρόλα τα προγράμματα εκδημοκρατισμού των συμμάχων, από την πρώτη στιγμή που επετράπη η ύπαρξη πολιτικών σχηματισμών, εμφανίστηκαν οργανώσεις με σαφή προσανατολισμό προς την άκρα δεξιά. Το WAV το 1945, το DHP/DR το 1946 και το SZT/EVD το 1949. Το πρώτο αντιπροσώπευε τη δυσαρέσκεια εκείνων των Γερμανών που αντιτίθεντο στην κατοχή των συμμάχων και στις αλλαγές που έφεραν. Το δεύτερο ήταν ιδεολογικά κοντά στα παλιά συντηρητικά, φιλο-καϊζερικά κόμματα και το τρίτο είχε τον πρώτο μεταναζιστικό προσανατολισμό προς μία Ευρώπη ελεύθερη τόσο από την κηδεμονία των ΗΠΑ, όσο και των Σοβιετικών.

Γρήγορα είχαν τοπικές εκλογικές επιτυχίες, εκεί όμως που έκαναν την πρώτη επίδειξη δύναμης είναι οι εκλογές για το ομοσπονδιακό κοινοβούλιο, όπου μαζί με ανεξάρτητους υποψήφιους και τις λίστες των προσφύγων συγκέντρωσαν ένα 10%, εκλέγοντας 18 βουλευτές. Η επιτυχία είναι ακόμα μεγαλύτερη, αν αναλογιστούμε πως μεγάλο μέρος παλαιών μελών του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος δεν είχαν δικαίωμα ψήφου.

Σε αυτό το κλίμα δημιουργούνται μετά τις εκλογές τα SRP, DG και το DRP. Το πιο ακραίο είναι το πρώτο (Σοσιαλιστικό Κόμμα του Ράιχ), το οποίο θεωρεί τον διάδοχο του Χίτλερ, Νταίνιτς, σαν τη νόμιμη αρχή της Γερμανίας και έ-

χει καθαρά "ναζιστικές" κατευθύνσεις. Θα έχει και μεγάλες εκλογικές επιτυχίες στο Βορρά, πετυχαίνοντας 11% στην κάτω Σαξονία και 7.7% στη Βρέμη, γεγονότα που οδηγούν την κυβέρνηση Αντενάουερ το 1952 στην απαγόρευσή του.

Τα άλλα δύο κόμματα, το πιο συντηρητικό DRP και το πιο "αριστερό" DG δε θα έχουν αύξηση των μελών τους από την απαγόρευση του SRP και στις εκλογές του 1953 θα δουν τις ψήφους τους να ελαχιστοποιούνται.

Από αυτή τη χρονολογία και μετά, οι οργανώσεις αυτές πολυδιασπώνται και δεν θα έχουν κάποια σημασία στην πολιτική ζωή. Το πιο μεγάλο θα παραμείνει το DRP μέχρι την αλλαγή ονομασίας του σε Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα το 1964, το υπάρχον μέχρι σήμερα NPD.

Οι λόγοι που προκάλεσαν την ήττα της γερμανικής ακροδεξιάς είναι πολλοί. Η αυξανόμενη αντιπαράθεση Δύσης - Ανατολής έκανε πολλούς να συστρατευθούν με τη δεξιά για την καταπολέμηση του κομμουνισμού. Επίσης, τα πρώτα χρόνια του '50 θα δουν ένα οικονομικό θαύμα να γεννιέται στη Γερμανία, όπου οι κοινωνικές απαιτήσεις πολλών δυσαρεστημένων, ιδίως των προσφύγων, θα βρουν απάντηση. Φυσικά οι διώξεις και οι απαγορεύσεις του κράτους θα παίξουν το ρόλο τους, όπως και η τακτική της κυβέρνησης του "διαίρει και βασίλευε" ανάμεσα στα ακροδεξιά κόμματα.

Η Δεύτερη Περίοδος (1966-1980)

Το 1964 θα δημιουργηθεί το NPD, το οποίο θα εγκαταλείψει σταδιακά τον κλασσικό συντηρητισμό και την αποκλειστική "νοσταλγική" παραφιλολογία, φέρνοντας τη γερμανική άκρα δεξιά μπροστά στα προβλήματα της εποχής.

Κάνοντας αναφορά για πρώτη φορά στο θέμα των μεταναστών, μιλώντας για εγκατάλειψη των παραδοσιακών αξιών εξαιτίας της αμερι-

Συγκέντρωση εθνικιστών το 1991 στην Δρέσδη

κανοποίησης και του μοντερνισμού (βλ. χίπις και κίνημα του '68), θα έχει απήχηση σε πολλά στρώματα της κοινωνίας. Από τους συντηρητικούς που ανησυχούν για την εκλογική συμμαχία Χριστιανοδημοκρατών και Σοσιαλιστών μέχρι τους εργάτες, που βιώνουν την πρώτη μεταπολεμική οικονομική ύφεση.

Το NPD ανάμεσα σε 66-68 θα καταφέρει να εισέλθει στα 7 από τα 8 τοπικά κοινοβούλια και να αποκτήσει χιλιάδες νέα μέλη. Στις γενικές εκλογές του 69 θα συγκεντρώσει το 4.3% πανεθνικά, αλλά δε θα μπορέσει να ξεπεράσει το όριο του 5% και να μπει στη Βουλή. Να σημειώσουμε εδώ πως το εκλογικό σύστημα της Γερμανίας σχεδιάστηκε έτσι ώστε να λειτουργεί αποτρεπτικά για την είσοδο των "νεοναζί" στη Βουλή.

Η αδυναμία αυτή θα οδηγήσει σε πτώση των αποτελεσμάτων του και μια τάση προς τα άκρα των νέων στελεχών του, τα οποία θα δημιουργήσουν μια σειρά από μικρά κόμματα τη δεκαετία του '70.

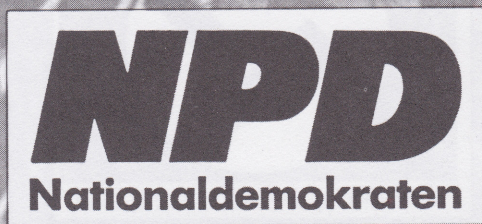
Αυτή θα είναι μια περίοδος όπου μικρές ομάδες, νέων κυρίως, θα έχουν μια καθαρά εθνικοσοσιαλιστική έκφραση, ενώ οι απαγορεύσεις του κράτους θα οδηγήσουν μέρος αυτών προς την τρομοκρατία.

Οι πιο γνωστές ομάδες είναι το ANS του Κούνεν, που θα φυλακιστεί και το Grup Hoffman το οποίο θα καταλήξει στις αρχές του '80 στο Λίβανο να πολεμά μα τους παλαιστίνιους φενταγίν εναντίον των Ισραηλινών.

Η Τρίτη Περίοδος (1980 -1990)

Το πέρασμα στη δεκαετία του '80 θα δει μια αύξηση της ακροδεξιάς τόσο ποσοτικά, όσο και ποιοτικά. Από τη μια οι νεανικές, καθαρά "ναζιστικές" ομάδες θα αυξήσουν τα μέλη τους με σπουδαιότερη το FAP, ενώ παράλληλα αναπτύσσεται αλματωδώς η υποκουλτούρα των skinheads και των hooligans των γηπέδων, όπου θα ταυτιστούν με την άκρα δεξιά.

Παράλληλα, μαζί με το "παλαίμαχο" NPD θα δημιουργηθούν και οι νέοι πολιτικοί φορείς των REP και DVU. Την ίδια στιγμή σχηματίζεται μια πληθώρα από ιστορικές λέσχες, ομάδες κ.λ.π., τόσο της Νέας Δεξιάς, όσο και Ιστορικών που θα επανατοποθετήσουν τη θέση της Γερμανίας στο Β' Π.Π., αρνούμενοι την ενοχή της.

Ενώ την ίδια στιγμή, μεγάλη "μόδα" θα ξεκινήσουν να αποτελούν οι ομάδες που αναζητούν τις παραδόσεις της προχριστιανικής Γερμανίας και θα ταυτίσουν τον παγανισμό με την επιστροφή στη φύση αλλά και το συμβολισμό των SS.

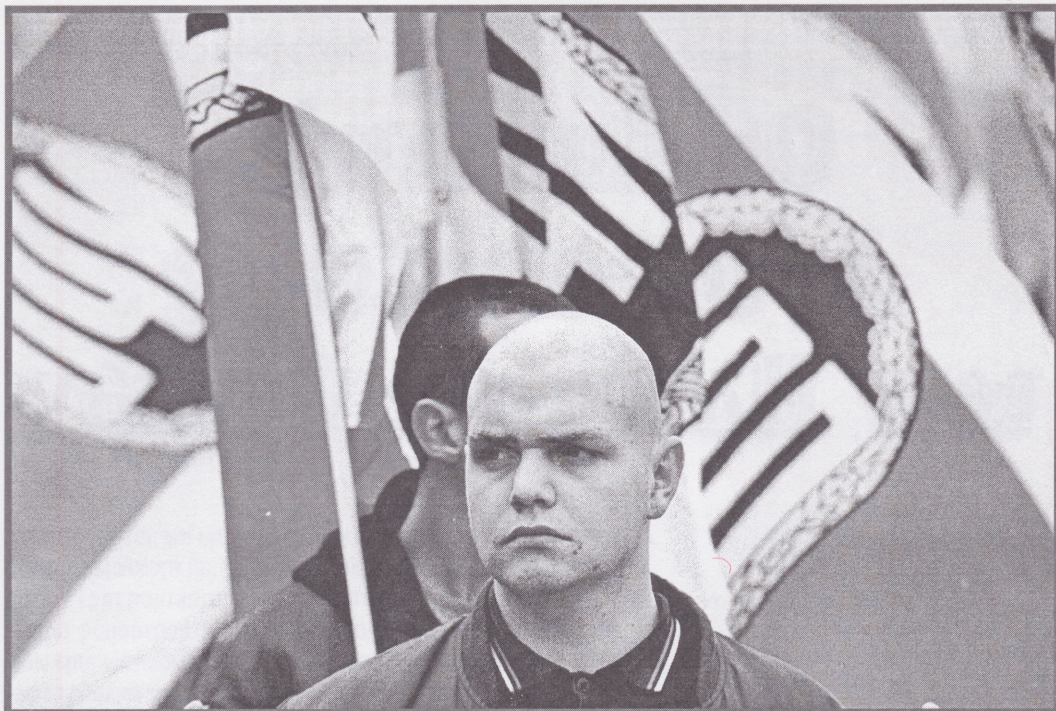
Τα πρώτα εκλογικά αποτελέσματα δεν θα αργήσουν να έρθουν σε τοπικό επίπεδο και θα ταρακουνήσουν το πολιτικό σύστημα.

Μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '90, όπου η ένωση των δύο Γερμανιών θα δώσει νέα δυναμική σε αυτά τα κινήματα.

Η γερμανική ενοποίηση θα σημάνει ουσιαστικά το τέλος των συνεπειών του πολέμου για τη Γερμανία. Μια εθνική έξαρση δημιουργείται, ενώ οι απογοητευμένες από την αριστερά μάζες της πρώην Ανατολικής Γερμανίας θα στραφούν προς τα δεξιά. Ιδιαίτερα η νεολαία που βλέπει να την ανταγωνίζονται οικονομικά και κοινωνικά τα εκατομμύρια των μεταναστών, θα στρέψει την οργή της εναντίον τους.

Τα επεισόδια στο Ροστόκ το '92, όπου δεκάδες νέοι Γερμανοί θα πυρπολήσουν οικίες μεταναστών, θα σηματοδοτήσουν την αρχή μιας σειράς βίαιων επεισοδίων. Παρά τις προσπάθειες των ΜΜΕ να αποδώσουν την ευθύνη σε "νεοναζιστικές" ομάδες, περισσότερο πρόκειται για μια αυθόρμητη έκφραση νεολαιίστικης βίας.

Αυτό φυσικά δε σημαίνει πως η οργή του νόμου δε θα πέσει πάνω στους εθνικοσοσιαλιστές. Έτσι το FAP και μια πληθώρα άλλων ομάδων που δρούσαν κυρίως στην ανατολική Γερμανία, θα τεθούν εκτός νόμου ενώ εκατοντάδες άτομα θα φυλακισθούν με την κατηγορία της ανασύστασης του NSDAP και θα εκτίσουν

Τον NPD σήμερα συγκεντρώνει όλες τις οργανώσεις που κατά καιρούς τέθηκαν εκτός νόμου τις γερμανικές κυβερνήσεις.

πολυετείς ποινές.

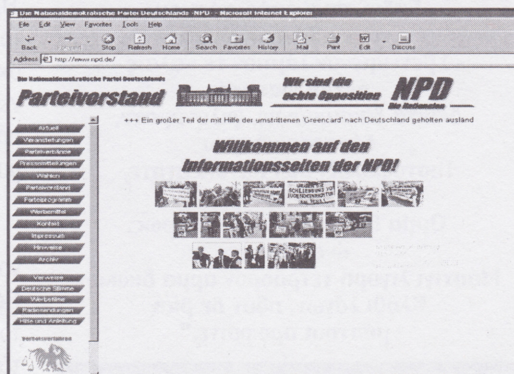
Η διεθνής κατακραυγή που θα δημιουργηθεί έντεχνα από τον τύπο θα προξενήσει και τη μείωση των εκλογικών αποτελεσμάτων των πολιτικών ομάδων όσων μετά το εντυπωσιακό 9.2% στις ευρωεκλογές του '92, θα δουν τα ποσοστά τους να φθίνουν.

Αυτή η κατάσταση όμως είχε και τη θετική πλευρά της για τους Γερμανούς εθνικιστές, αφού το όλο κλίμα της κρατικής καταστολής θα οδηγήσει σε παραμερισμό των διαφορών τους και την ένωση κάτω από τη σκέπη του NPD.

Το τελευταίο θα δει να προσέρχονται μαζικά σε αυτό τα χιλιάδες, πρώην στελέχη των "παράνομων" οργανώσεων και να κυριαρχούν σε αυτό.

Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν εκλογικά αποτελέσματα που να δείχνουν άνοδο της ακροδεξιάς, αλλά οι πορείες του NPD που συγκεντρώνουν χιλιάδες, νέους κυρίως, διαδηλωτές καταδεικνύουν τη μετωπική στρατηγική που έχει επιλεχθεί.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφερθούμε και στην εναλλακτική μουσική σκηνή των εθνικιστών με τα δεκάδες συγκροτήματα και τους χιλιάδες οπαδούς που συγκεντρώνει και τα οποία δεν αποτελούν πλέον περιθώριο, αλλά είναι μια ζωντανή πραγματικότητα στη γερμανική νεολαία.

Οι Μυητικές Ανταποκρίσεις των Ηλιακών Θυρών

Ύμνος Ηλίου

"Κλύθι μάκαρ πανδερκές
έχων αιώνιον όμμα
Τιτάν χρυσαυγής Υπερίων, ουράνιο φως.
Αυτοφυής, Ακάμας,
ζώων ηδεία πρόσοψι
Δεξιέ μεν γενέτωρ πούς, ευώνυμε νυκτός
Κράσιν έχων ωρών,
τετραβάμοσι ποσσί χορεύω.
Εύδρομε, ροιζήτωρ, πυρόεις,
φαιδρωπέ, διφρευτά,
Ρόμβου απειρεσίου δινεύμασιν
οίμον ελαύνων
Ευσεβέσιν καθοδηγέ καλών,
ζαμενής ασεβούσιν.
Χρησολύρη, κόσμου τον εναρμόνιον
δρόμον έλκων
Έργων σημάντωρ αγαθών,
ωροτρόφε κούρε.
Κοσμοκράτωρ συρικτά, πυρίδρομε,
κυκλοέλικτε
Φώσφορος, αιολόδεικτα, φερέσβιε,
κάρπιμε Παιάν
Αϊθαλής, αμίαντε, χρόνου Πάτερ,
αθάνατε Ζευ,
Εύδιε, πασιφαής, κόσμου
το περίδρομον όμμα
Σβεννύμενον λάμπον τε καλαίς
ακτίσι φαειναίς
Δείκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε,
δέσποτα κόσμου
Πιστοφύλαξ, αιεί πανυπέρτατε,
πάσιν αρωγέ
Όμμα δικαιοσύνης, ζωής φως,
ώ ελάσιππε
Μάστιγι λιγυρή τετράορον άρμα διώκων
Κλύθι λόγων, ηδύν δε βίον
μύστησι πρόφαινε."

Η ημερήσια ανατολή του άστρου της ημέρας ήταν μια κοινή εμπειρία. Η παρατήρηση της κίνησης αυτής ήταν ένας σταθμός στην κατάκτηση της Γνώσης και από την κατάσταση αυτή εκκινεί ο εορτασμός των Ηλιοστασίων στο βάθος του χρόνου. Η ηλιακή κίνηση κωδικοποιείται στο "τετράωρον άρμα του Ηλίου", δηλαδή το φέρον τις ώρες, το καθορίζον τις 4 εποχές με οριακά σημεία τα Ηλιοστάσια ή Τροπές του Ηλίου και τις Ισημερίες. Εδώ αναφέρεται και η "τετραπλή δόξα των εποχών" κατά την γραφή του αυτοκράτορα και φιλόσοφου Ιουλιανού.

Επιγραμματικά σαν **Θερινό Ηλιοστάσιο** ορίζεται το σημείο εκείνο όπου ο Ήλιος κατά την τροχιά του γύρω από την γη (επί της Ελλειπτικής) Ευρίσκεται στο μέγιστο σημείο αποκλίσεως από αυτήν και προς Βορρά. Εκεί ο Ήλιος όχι μόνο παύει να ανέρχεται απομακρυνόμενος από την γη αλλά φαίνεται εν στάση, κατόπιν τρέπεται προς Νότο οδεύοντας συνεχώς κατερχόμενος. Αντίθετα η μέγιστη απόκλιση από τον Νότο είναι το **Χειμερινό Ηλιοστάσιο**. Τα σημεία όπου η ελλειπτική τροχιά τέμνει το επίπεδο του Ισημερινού, το μεν ένα ορίζει την **Εαρινή Ισημερία** το δε άλλο την **Φθινοπωρινή.** Φυσικά αυτή η ποιότητα των εποχών ανταποκρίνεται στους κατοίκους του Βορείου Ημισφαιρίου, όπου και ανήκουμε. Ο Ήλιος ο οποίος φαίνεται να μας εγκαταλείπει ξαναπαίρνει το δρόμο του προς τις περιοχές μας και η μέρα σαν να βρίσκεται στην παιδική της ηλικία αρχίζει βαθμιαία να μεγαλώνει καθώς και η αντίστροφη πορεία, η εικόνα λοιπόν αυτή υπήρξε προ αιώνων ένα ανοιχτό παράθυρο για την θέαση των μυστικών του σύμπαντος.

Αν βυθιστούμε στην δεξαμενή των γεγονότων του χρόνου και αντλήσουμε από αυτήν, θα καταλάβουμε πως **Εν τω Πάν**. Πως οι ηλιακές θεότητες δεν είναι παρά το "εν εκατομμύριον των μορφών" του, όπως λέγει ο Κρίσνα στον Αρτζούνα ή όπως ο Απόλλων που κατά την Αρχαιοελληνική δεν

είναι παρά ο έν των πολλών, πως το κέντρο του Ηλίου είναι ένα έστω και αν αυτός εξακοντίζει πλήθος διακριτών ακτινών φωτός, το γνωστό δηλαδή ηλιακό σύμβολο. Στην πραγματικότητα ο Ήλιος δεν ίσταται πάντοτε αενάως λαμπερός και φλογερός αλλά στην γήινη σφαίρα οι ακτίνες του άλλοτε φτάνουν λαμπερές και άλλοτε θαμπές ή ακόμα και καυστικές. Κατά το θερινό Ηλιοστάσιο της 21ης Ιουνίου φαίνεται για το Βόρειο Ημισφαίριο πως ο Ήλιος απομακρύνεται από την γη σχεδόν σαν μια αυτάρεσκη και δοξαστική πορεία.

Όμως η συμπαντική μνήμη (αν μπορούμε να το ορίσουμε κάπως έτσι) τρέπει την κίνησή του ξανά προς τα γήινα πεδία. Αν η αφετηρία των βραχυτέρων νυκτών και των μεγαλύτερων ημερών χαρακτηρισθεί ως γενέθλιο του Ήλιου και το χειμερινό Ηλιοστάσιο ως λίκνο του, τότε το Θερινό είναι το φέρετρό του, μιας και ο Ήλιος, αφού διέλθει από το σημείο της Εαρινής Ισημερίας θα σκορπίσει την θερμότητά του και θα γονιμοποιήσει πάλι την γη, θα προχωρήσει πάλι προς το Θερινό Ηλιοστάσιο (της 21ης Ιουνίου) και έκτοτε θα αρχίσει μειούμενος να βαδίζει προς την φθορά, επέκεινα της οποίας όμως τον αναμένει η γέννηση, η ανάσταση- επαναγένεση σαν συνδετήριος δεσμός των βαθμιαίων φάσεων της ηλιακής τροχιάς από το φως στο σκότος και από το σκότος προς το φως.

Θα πρέπει όμως να σημειωθεί κάτι σημαντικό. Από αρχαιοτάτων χρόνων ο Ήλιος για τους έχοντες εσωτερική ανάταση, δεν είναι μόνο η διάπυρος σφαίρα "Ήλιος" αλλά ό,τι σαν λόγος Ήλιος η Ηλιακός Λόγος φέρει:

Φυσικό φορέα
που αποδίδεται από τον φυσικό Ήλιο
Ψυχικό φορέα
που αποδίδεται από την «καρδιά» του Ήλιου
Πνευματικό φορέα
που αποδίδεται από τον "πνευματικό Ήλιο"

Η τριπλότητα αυτή παρουσιάζετε ιδιαίτερα από τον Ιάμβλιχο, διδάσκαλο του Ιουλιανού, ο οποίος προχωρώντας πιο πέρα δίνει συν-εξουσία του Ήλιου ανάλογα το επίπεδο, με τον Δία, τον Απόλλωνα, τον Διόνυσο, τον Απόλλωνα - Μουσηγέτη και τον Ασκληπιό.

Η αρχή του Ηλιακού έτους δεν ήταν ίδια για όλους τους τόπους, έτσι στην Αρχαία Χίο και Καππαδοκία ήταν η Εαρινή Ισημερία, σε Αθήνα, Δελφούς, Επίδαυρο και Αίγυπτο ήταν το θερινό Ηλιοστάσιο, στην Μακεδονία, Αιτωλία και Λακεδαίμονα η Φθινοπωρινή Ισημερία και στην Ρώμη από την εποχή του Νουμά το Χειμερινό Ηλιοστάσιο. Οι λόγοι για τους οποίους κάθε τόπος είχε δική του αρχή ποικίλει ανάλογα τις φυσικές ή εσωτερικές σημασίες, οι οποίες εδίδοντο σε κάθε ηλιακή θύρα.

Ποία είναι όμως η εσωτερική ερμηνεία των ηλιακών τροπών;

Εαρινή Ισημερία

Όπως τα φυσικά άνθη εμφανίζονται την Άνοιξη έτσι και τα μυητικά άνθη μας επισκέπτονται κατά το ψυχικό Έαρ. Αυτό μας παραδίδουν οι εσωτεριστές φιλόσοφοι μετά τον Πλάτωνα. Επειδή όμως ο Κριός ανατέλλει κατά την είσοδο του Ήλιου στην αψίδα της Ισημερίας πρέπει να αντλήσουμε από την επιστήμη της Ουράνιας Γενεθλιακής τα αναγκαία προς κατανόηση, επισημάνσεις και μηνύματα.

Κυβερνήτης του Κριού είναι η **Αθηνά**, θεότητα η οποία προτίθεται να χωρίσει το πνεύμα από κάθε ακάθαρτη και ξένη ουσία και να οδηγήσει πλέον το κεκαθαρμένο πλέον στο άπειρο, από το παν στο ένα, από το οποίο και εκπορεύεται η ζωή. Επίσης η Αθηνά παριστά το "Εν τη Σκοτια Φως " το οποίο "η Σκοτία ου κατέλαβεν" όπως γράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης. Οι αληθινά φωτισμένοι όμως βλέπουν αυτό το φως, το είδωλο, την εικόνα, το σπέρμα του αιώνιου Φωτός από όπου και θα γεννηθεί.

Επίσης τότε γίνονταν η εκτομή της Ιεράς Ελάτης και η τελετουργίες του Αττύος (22-25 Μαρτίου). Εκεί εί-

χε τοποθετηθεί ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου, της αμώμου συλλήψεως του Κυρίου και η κάθοδος του εξ' ουρανού σπέρματος στην θνητή μήτρα.

Θερινό Ηλιοστάσιο

Θα πρέπει να παρατηρήσουμε ότι: Ο Ήλιος κατά την μεγαλειώδη στιγμή της ανώτατης ύψωσής του, κατά το Θερινό Ηλιοστάσιο, κατ' ένα φαινομενικά περίεργο τρόπο εισέρχεται όχι σε ένα πύρινο ζώδιο αλλά σε ένα υδάτινο, του Καρκίνου. Αξίζει να μνησθούμε εδώ ότι ο Κάβειρος Ήφαιστος - μετά την ρίψη του στην θάλασσα από την μητέρα του Ήρα - μαθητεύει τα πρώτα του βήματα στο βάθος της θάλασσας με σκοπό να αποτελέσει θα λέγαμε ωστική δύναμη για την εξατμιστική ανύψωσή της και παράλληλα να εθισθεί στην ένωση Πυρός και Ύδατος με σκοπό την εξάτμιση των θυμικών μας υδάτων κάτω από την επενέργεια του πνευματικού Ήλιου και την μεταλλαγή σε κάθετη επιθυμία ή βούληση. Όμως μέχρι το πνευματικό Πυρ εξατμίσει τα θυμικά ύδατα η οντότητά μας θα ζει μέσα σε ένα κράμα φωτιάς και νερού. Για να επανέλθουμε στην σχέση πυρός και ύδατος πρέπει να συμπληρώσουμε ότι η επιθυμία ως αυτοσκοπός οδηγεί στην συσκότιση της ύλης και ενέργειας στην ψυχενεργή υποστάθμιση και την απόσβεση των πνευματικών μας πυρών. Η επιθυμία όμως, σαν μέσο δόμησης κατάλληλων φορέων σωμάτων προς ενοίκηση των πολλαπλών εκδηλώσεων της ψυχής, δηλαδή η επιθυμία για δημιουργικούς σκοπούς, δέχεται την εξ' ουρανού φλόγα του Ήλιου του Σύμπαντος ή (μια και είμαστε στο ζώδιο του Καρκίνου) της Μητέρας του Κόσμου. Και αυτό απαιτεί την κατανόηση των κυριοτέρων αρνητικών και θετικών θυμικών εκφάνσεων, ώστε οι αρνητικές επιθυμίες να μεταλλαχθούν σε ισοδύναμες θετικές. Παραδειγματικά και επιγραμματικά αναφέρω:

- **Αρνητικές : ηδονή - ανασφάλεια - φόβος**
- **Θετικές : αγάπη - δημιουργία - πύρινη θέληση**

Φθινοπωρινή Ισημερία

Αν και αποδίδεται μεγαλύτερη σημασία λόγω της Ανοίξεως, στην Εαρινή Ισημερία, εν τούτοις, εσωτερικά σημαίνονται εξίσου αξιόλογες ερμηνείες και από την Φθινοπωρινή. Αυτή συμπίπτει με την είσοδο του Ήλιου στο ζώδιο του Ζυγού ή όπως παραδοσιακά αναφέρεται στις "Χηλές" του Σκορπιού. Κυβερνήτης του ζωδίου είναι ο Ήφαιστος, τον οποίον και αναφέραμε προηγουμένως, σαν θητεύοντα στην Μητέρα-Τροφό Θάλασσα, στο ζώδιο του Καρκίνου στο Θερινό Ηλιοστάσιο.

Εδώ ισόθεος πια, ανέρχεται στον Όλυμπο.

Το νεογέννητο, λοιπόν πυρ της ψυχής μας οφείλει να θητεύσει στον καρμικό υδατογενή κύκλο των επιθυμιών (Καρκίνος, Η Πύλη των Θνητών) πριν ανέλθει στον Όλυμπο, και χρησιμοποιεί πλέον το πυρ ως εργαλείο για την μεταλλουργία και μετάλλαξη υλικών σαν τον Τουμπαλκάιν των γραφών.

Υπάρχει λοιπόν μια εξελικτική πορεία του Πυρός. Η Παλλάς Αθηνά, Θεότητα της Σοφίας η οποία εξήλθε πάνοπλος από την κεφαλή του Διός αναπαριστά το ανώτερο Πυρ της νόησης, της μεγαλοφυΐας και έμπνευσης, στον Κριό. Ο Ζευς είναι το συντηρητικό και χορηγό τάξη πυρ των όντων, το πυρ της ζωτικότητας που δίνει γένεση στο φως της νόησης της Αθηνάς. Ο Ζευς εδρεύει στον Καρκίνο. Όμως ο Ήφαιστος είναι αυτός που μεσολαβεί, ο Θεός του στοιχειώδους και αερίου πυρός που με πέλεκυ διανοίγει την κεφαλή του Δια για να εξέλθει πάνοπλος η Θεά της Σοφίας. Και αυτό ακριβώς σημαίνεται στον Ζυγό , ότι δηλαδή με άοκνο και επίπονο εργασία μπορεί από το ζωτικό πυρ να αναλάμψει το διανοητικό.

Στην Φθινοπωρινή Ισημερία στην περίοδο που χαρακτηρίζετε από τον Ζυγό λαμβάνει χώρα ένα νέο γεγονός , ένας νέος νόμος εκδηλώνεται και επικρατεί προς στιγμήν κάποια ισορροπία μεταξύ Ύλης και Πνεύματος για να συνεχισθεί περαιτέρω η προοδευτική και ανιούσα πορεία του Ατόμου προς την αποπνευμάτωση και αποθέωση στην κατάσταση του Τέλειου. Είναι απαλλαγμένο από τις ενέργειες της Ύλης, είναι για όσους θέλουν να εντρυφήσουν στο 7ο βήμα του ζωδιακού κύκλου. Στο ζυγό ο άνθρωπος βρίσκεται στο μέσο "εν μέσω δυο στηλών, έτοιμος για τα περαιτέρω βήματα".

Χειμερινό Ηλιοστάσιο

Η Τροχιά του Ήλιου, συμβολικά και αλληγορικά εκφραζόμενη σε περιπέτειες Θεών, ανευρίσκεται σε πολλές θρησκείες και σε πολλά μυστηριακά συστήματα σε ταυτόσημους μύθους. Εκπληκτική και θαυμάσια είναι η ταυτότητα των θρησκευτικών μύθων και των μυστηριακών αλληγοριών. Είχε λοιπόν ο Θεός της ημέρας το λίκνο του με τα ονόματα είτε του Μίθρα, είτε του Ηρακλέους, είτε του Διόνυσου Βάκχου, είτε του Οσίριδος, είτε του Ιησού Χριστού. Έτσι αναπαρίστατο ως παιδί κατά την Χειμερινή Τροπή και μ' αυτήν την μορφή εκτίθονταν και η εικόνα του στους αρχαίους Ναούς. Το Τέκνο των Μυστηρίων. Ο Υιός της Παρθένου.

Ελέγετο για τον Μίθρα και τον Απόλλωνα πως ήσαν

ο καθένας, ο ίδιος Θεός με τον Ήλιο(σύμβολο του Απόλλωνα η Αστράπτουσα Σφύρα η αλλιώς Σβάστικα, ένα ηλιακό σύμβολο δύναμης συσχετιζόμενο με το ανώτατο στοιχείο, τον Αιθέρα, η Ιερά Τετρακτύς από όπου και αναδυόμενος βγαίνει ο Αιθήρ, η Πεμπτουσία της ψυχής). Παρίστατο ο Μίθρα να έχει γεννηθεί σε ένα σπήλαιο, ο Διόνυσος Βάκχος και ο Ζευς μέσα σε ένα άντρο και ο Ιησούς μέσα σε μια φάτνη εντός σπηλαίου. Το "Άντρον" ως ιδέα είχε απασχολήσει αρκετούς διανοητές και φιλοσόφους από πολύ παλιά. Μάλιστα κατά την παράδοση 4 ήταν οι ισχυρότεροι συμβολισμοί του άντρου:

- **Ότι αποτελεί εικόνα του Κόσμου, ορατού και αοράτου, όπως άλλωστε και κάθε μυσταγωγικός ναός.**
- **Ότι είναι τόπος ιεροφανίας, δηλαδή τόπος επικοινωνίας μετά του Θείου, είτε πρόκειται περί μαντικής είτε πρόκειται περί νεκρομαντείας.**
- **Ότι αποτελεί τόπον κατ' εξοχήν κατάλληλο για την τέλεση μυητικών πράξεων και τελετών (μυήσεως).**

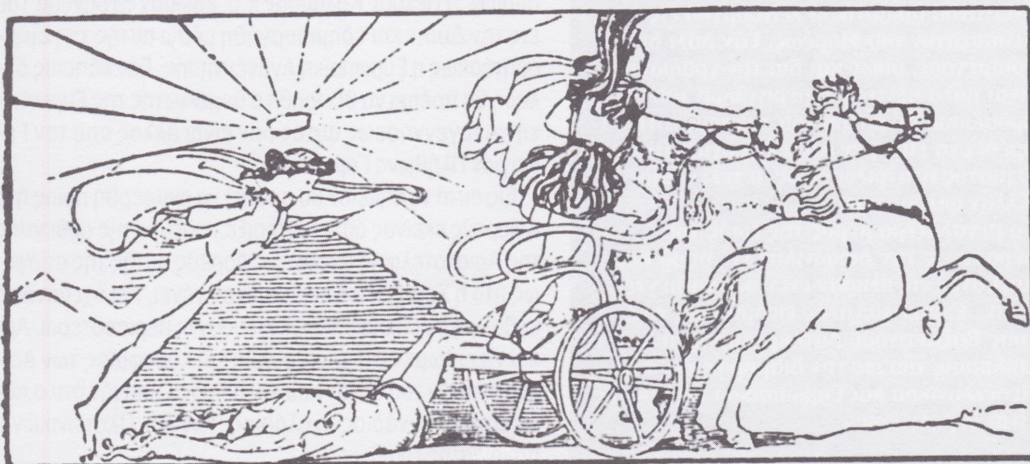
Το Ζώδιο στο οποίο εισέρχεται ο Ήλιος είναι του Αιγόκερου, με κυβερνήτη Θεό την Εστία, το γήινο και κεντρώο πυρ, το οποίο ενεργεί στην εστία κάθε όντος, η κατά Πλάτωνα "Ψυχή Του Κόσμου" και κατά Ευριπίδη "Γη Μητέρα, ημένη εν Αιθέρι". Την περίοδο αυτή εορτάζοντο τα Natalis Solis, γενέθλιο του Ήλιου και το γενέθλιο του αήττητου το Natalis Invictis (25 Δεκεμβρίου). Εκεί τοποθετήθηκαν ακριβώς τα Χριστούγεννα.

Ο Ήλιος με όλες τις βασιλικές ιδιότητές του είναι ο φωτεινός οδηγός. Σαν πηγή υλικού φωτός συμβολίζει το "Προς αναζήτηση πνευματικό Φως". Η ανεκτίμητη επίδραση, την οποία ασκεί ο Ήλιος επάνω στους οργανισμούς και το πνεύμα, στα σημεία των Ισημεριών και τον Τροπών του, σε συνδυασμό προς το βαθύτερο συμβολισμό, αλλά και την ανάλογη εσωτερική ενατένιση και την διαλογιστική προετοιμασία του ατόμου καθώς και η επιτακτική ανάγκη διαφυγής του ατόμου από την ύλη, είναι οι λόγοι για τους οποίους διατηρήθηκαν οι εορτές των Ηλιοστασίων και των Ισημεριών.

Η Λογική του συμβολισμού μας παρέχει το εξαίσιο μάθημα, ότι τα άστρα ευρίσκονται ψηλά σαν φωτεινοί ουρανοδείκτες της διαχρονικής μας πορείας, πύρινοι σύντροφοι της πυρφόρου ανακύκλησης των ψυχών μας στον αιώνα, μέσα στην αρμονία των σφαιρών και την σιωπηρή μουσική των κινήσεων τους. Αυτή η παρακαταθήκη μπορεί να είναι ο γνώμονας ζωής για κάθε εσωτερικό άνθρωπο που θητεύοντας την αιώνια μαθητεία γιατί να μην αξιωθεί της ευεργεσίας να βιώσει τις αρχές που μορφούν οι κόρες του Ήλιου, οι τρεις Ώρες, η Ευνομία, η Δίκη και η Ειρήνη;

Πηγές - Βιβλιογραφία

- **ΠΛΑΤΩΝ :** Πολιτεία
- **ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ**
- **ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ:** Περί Ίσιδος και Οσίριδος
- **ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ**: Αι Θύραι των Ηλιοστασίων
- **ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ:** Εις Βασιλέαν Ήλιον
- **ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ:** Εις Μητέρα Θεών
- **Π.ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ:** Εγχειρίδιον Επιστημονικής Αστρολογίας
- **Π.ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ:** Ιρανικά και Μιθραϊκά Μυστήρια
- **Ch.Fr.DUPUIS:**Ερμηνεία του μύθου του Ήλιου που λατρεύτηκε με το όνομα του Χριστού
- **Χ.Α ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ:** Χειμερινόν Ηλιοστάσιον
- **Εγκυκλοπαίδεια ΉΛΙΟΣ**
- **ΕΝΩΔΩΝ:** Ση-μαντική
- **ΕΝΩΔΩΝ:** Επιστήμη και Ανώτεροι κόσμοι

Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ, Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΚΑΙ Η ΠΤΩΣΙΣ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Οι περισσότεροι από εμάς έχουν την εντύπωσιν ότι οι τελευταίοι διωγμοί εναντίον της Ελληνικής φιλοσοφίας έλαβον χώραν κατά τους πρώτους Χριστιανικούς αιώνας, αιώνας φανατισμού, δογματισμού και μισαλλοδοξίας. Οι περισσότεροι από εμάς αγνοούν το γεγονός της δημοσίας καύσεως των "Νόμων" του Πλήθωνος κατά τον 15ον αιώνα εις την Κωνσταντινούπολιν. Εμπρηστής των "Νόμων" ο "περίφημος" πατριάρχης Σχολάριος, ο οποίος παρέδωσεν εις το πυρ το Νοεπλατωνικόν μήνυμα του φιλοσόφου εξορκίζων πάντας να συντελέσουν εις την καταστροφήν οιουδήποτε αντιγράφου.
Ποίος όμως ήτο αυτός ο περίφημος Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός; Εάν κατά την σύγχρονον συνήθειαν θελήσωμεν να απαντήσωμεν εις το ποίος με τον τίτλον του εν λόγω προσώπου θα πρέπει να είπωμεν ότι κατείχε το αξίωμα του ανωτάτου δικαστικού λειτουργού εις το Δεσποτάτον του Μορέως. Εάν πάλι δι' ορισμένους, όπως και δια τον γράφοντα, είναι πολύ πενιχρά η περιγραφή του προσώπου δι' αυτού του τρόπου, τότε θα πρέπει να είπωμεν ότι ο Γεώργιος Πληθών Γεμιστός ήτο φιλόσοφος, ο τελευταίος Έλλην φιλόσοφος.
Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του πέρασε εις την Λακωνικήν Γη, όπου και απέθανεν εις ηλικίαν ενενήκοντα πέντε ετών. Έχαιρε μεγάλης εκτιμήσεως από τους Βυζαντινούς Αυτοκράτορας, η δε επίδρασις του εις την διαμόρφωσιν του Νεοελληνικού και Ευρωπαϊκού πνεύματος είναι θεμελιώδης.

Αι φιλοσοφικαί αντιλήψεις του Πλήθωνος και το έργον του

Ο Πλήθων εις την βάσιν της σκέψεως Του ήτο Νεοπλατωνικός, ήτο ο τελευταίος παγανιστής φιλόσοφος, ένας εραστής της φύσεως και του κάλλους προσηρμοσμένος εις την πραγματικότητα του 15ου αιώνος και εις τας απαιτήσεις της εποχής Του και καθόλου ρωμαντικός καί ουτοπιστής.

Εάν όμως βάσις της σκέψεως Του ήτο ή Ακαδημαϊκή γνώσις θα πρέπει να αναφερθή ότι μαζί με την Πλατωνική αλήθεια εις το έργον του Πλήθωνος υπάρχουν ανάμεικτα και άλλα συγγενή στοιχεία, όπως διάφοροι Πυθαγόρειοι δοξασίαι καθώς και στοιχεία από την πανάρχαιον Ζωροαστρικήν θρησκείαν των Αρίων λαών της Ανατολής.

Εκείνον όμως το οποίον είναι σχεδόν εις όλους άγνωστον είναι ότι ο Πληθών ήτο το πρώτο πνεύμα εις την Ευρώπη το οποίον αμφισβήτησε την τυραννία της αυθεντίας του Αριστοτέλους. Περίφημοι μαθηταί Του όπως ο Βησσαρίων, ο Πέτρος Καλαυρός κ.α. έδωσαν το μήνυμα Του εις την Δύσιν και εδημιουργήθη μέσω αυτής της αμφισβητήσεως η Ευρωπαϊκή Αναγέννησης. Εάν κάποιος δηλαδή θα πρέπει να θεωρηθή ο θεμελιωτής της Ευρωπαϊκής Αναγεννήσεως αυτός δεν είναι άλλος από τον Γεώργιον Πλήθωνα Γεμιστόν.

Εις αυτό το σημείον θα πρέπει να αναφερθή ποίος ήτο ο φορεύς εκείνος όστις εστήριξε το δόγμα της αυθεντίας της Αριστοτελικής σκέψεως. Φορεύς αυτής της απόψεως ήτο ή Χριστιανική εκκλησία εν γένει, και όχι μόνον ή καθολική εκκλησία όπως πιστεύουν οι περισσότεροι. Αρκεί να είπωμεν ότι επικεφαλής και κορυφαίος των Αριστοτελικών του Βυζαντίου εκείνην την εποχήν ήτο ο πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος, των δεν Πλατωνικών ο παγανιστής Πληθών.

Το εύλογον ερώτημα το οποίον βεβαίως δημιουργείται είναι δια ποίον λόγον ο Χριστιανισμός ενηγκαλίσθη τον Αριστοτέλην. Ίσως διότι ήθελαν εις τον σημιτικόν σκοταδισμόν των να δώσουν μίαν επίφασιν φιλοσοφίας, φιλοσοφίας όμως όχι επικινδύνου, αλλά κατά κάποιον τρόπον φιλοσοφίας δογματικής και αισθησιοκρατικής, εάν είναι δυνατόν να αποκληθεί μία τοιούτου είδος "φιλοσοφία" φιλοσοφία. Βεβαίως ο τελευταίος υπεύθυνος δι' αυτήν την διαστρέβλωσιν της σκέψεως του ήτο ο Αριστοτέλης όστις είχε και επίγνωσιν του γεγονότος ότι δεν ήτο ένας ερευνητής του Θείου και του ιδεατού, αλλά ένας επιστήμων θετικής κατευθύνσεως ερευνών το πρακτικόν και το αισθητόν.

Ο Αριστοτέλης, ο μεγαλύτερος επιστήμων όλων των εποχών, έδωσε εις την ανθρωπότητα το πείραμα δια να το χρησιμοποίηση αύτη ως μέσον πρακτικής ανιχνεύσεως της υλικής ευημερίας. Δεν είναι υπεύθυνος ο Αριστοτέλης εάν διάφοροι διαστρεβλωταί της σκέψεως του εχρησιμοποίησαν το πείραμα ως μέσον δια να ανυψώσουν εις το επίπεδον της θεότητας τον ορθολογισμόν, την αισθησιοκρατία και τον υλισμόν.

Δια τους πιστούς βεβαίως της πλατωνικής σκέψεως ουδεμίαν επίδρασιν είχε ουδέποτε η υλιστική αυτή θεώρησις των πραγμάτων. Το συντριπτικό όμως κτύπημα εις την αισθησιοκρατίαν και τον υλισμόν κατέφερεν ο Γερμανός Εθνικοσοσιαλιστής Φυσικός HEISENBERG (Βραβεΐον Νόμπελ 1932) όστις δια της αρχής της αβεβαιότητος απέρριψεν τον νόμον της αιτιότητος εις την φύσιν, και απέδειξεν την ανικανότηταν των αισθήσεων και της ύλης δια την κατάκτησιν της Αληθείας, χρησιμοποιών μάλιστα αυτό το ίδιον ακριβώς το επιχείρημα των, το πείραμα. Η αρχή της αβεβαιότητος του HEISENBERG ήτο η πλέον μεγαλειώδης εκδίκησις του Ελληνικοΰ Πνεύματος εναντίον των διαστρεβλωτών των μηνυμάτων Του.

Αξίζει να αναφερθή επί του προκειμένου αν και απομακρυνόμεθα του κυρίου θέματος μία χαρακτηριστική προσπάθεια, εκ μέρους των θετικιστών, μειώσεως της Πλατωνικής σκέψεως. Όταν κατά τάς αρχάς του αιώνος μας εδημιουργήθη μία κυριολεκτική επανάστασις εις τάς θετικάς επιστήμας δια της ανακαλύψεως της θεωρίας της σχετικότητας δεν άργησαν να ευρεθούν εκείνοι οι οποίοι μέσω της θεωρίας της σχετικότητας προσεπάθησαν να ανατρέψουν τον Πλάτωνα. Βασιζόμενος εις έν εκ της περί ού ο λόγος θεωρίας συμπέρασμα, ότι δηλαδή δεν υπάρχουν ιδανικαί ευθείαι εις την φύσιν, εδημιούργησεν ο RIEMAN την ομώνυμόν του Γεωμετρίαν. Τότε πολλοί ήσαν εκείνοι οι οποίοι έσπευσαν να θριαμβολογήσουν τον θάνατο του Ευκλειδίου Χώρου και της Πλατωνικής Γεωμετρίας. Εκείνον όμως το όποιον δεν αντελήφθησαν και ούτε πρόκειται ποτέ να αντιληφθούν, είναι ότι ή Γεωμετρία του Πλάτωνος δεν ανέμενεν από κανέναν μίαν μέσω των αισθήσεων πιθανήν διάψευσιν, είτε επαλήθευσιν. Και δεν το αντελήφθησαν διότι εξ ιδίων κρίνουν τα αλλότρια, διότι δεν θα μπορέσουν ποτέ να αντιληφθούν ότι τα μαθηματικά των αρχαίων Ελλήνων δεν είχον καμμίαν κυριολεκτικώς υλιστικήν σκοπιμότητα, αλλ' απετέλουν το ύψιστον μέσον μιας υπερβατικής προσεγγίσεως της αληθείας και του πέραν της απάτης των αισθήσεων αιωνίου γίγνεσθαι.

Και εις αυτό το σημείον θα πρέπει επίσης να ειπωθή, διότι πολύς λόγος δι' αυτήν την θεωρίαν έγινε, ότι και η θεωρία της σχετικότητος αποτελεί δημιούργημα της Πλατωνικής σκέψεως. Εις τους Όρους του Πλάτωνος, εις το λεξικόν κατά κάποιον τρόπον της Πλατωνικής φιλοσοφίας, και εις την λέξιν χρόνος ευρίσκομεν την εξής ερμηνείαν:

Χρόνος είναι ή κίνησις του ηλίου, Η ΜΕΤΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΩΣ. Εις αυτήν ακριβώς την φράσιν "Χρόνος είναι η μέτρησις της μετακινήσεως" διακρίνεται σαφώς η σχετικότης της εννοίας του χρόνου με την έννοιαν του χώρου, διότι άλλως δεν υπάρχει μετακίνησις και με την έννοιαν της ταχύτητος, διότι άλλως δεν υπάρχει κίνησις.

Μέσα εις αυτήν λοιπόν την εποχήν του 15ου αιώνος, εποχήν πλήρη σκοταδισμού και προκαταλήψεων, ενεφανίσθη ως κεραυνός εν αιθρία το φωτεινόν

πνεύμα του Νεοπλατωνικού φιλοσόφου Πλήθωνος Γεμιστού. Έχων να αντιμετώπιση ισχυρούς αντιπάλους και πρώτα απ' όλα την Χριστιανικήν Εκκλησία, εσκέφθη ότι δια την αντιμετώπησιν των οργανωμένων δυνάμεων του σκοταδισμού θα έπρεπε να δημιουργήση και αυτός μίαν ανάλογον κίνησιν. Δημιουργεί έτσι την κίνησιν των "ΕΛΛΗΝΙΖΟΝΤΩΝ" με έδραν το περίφημον άντρον του εις τον Ταΰγετον. Σκοπός της κινήσεως η επανίδρυσις της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας ως Αυτοκρατορίας ακραιφνώς Ελληνικής. Η δύναμις της κινήσεως ξεπερνά τα σύνορα της Ελλάδος και κατακτά όλα τα φωτεινά πνεύματα της ακμαζούσης τότε Ιταλίας. Μέσω των διακεκριμένων μαθητών Του και της προσωπικής του ακόμη παρουσίας δίδει εις την Ευρώπην την σπορά της Αναγεννήσεως. Μετά από επίσκεψίν του, εις την κατά κάποιον τρόπον ανεξάρτητον από τον Παπισμόν Φλωρεντίαν, ιδρύει εκεί Πλατωνικήν Ακαδημίαν. Ο Πέτρος Καλαυρός, εκ των επιφανέστερων μαθητών του Πλήθωνος, διακηρύττει ενώπιον των Πάπων ότι θα καταστρέψη τον Χριστιανισμόν.

Χαρακτηριστικόν της επιδράσεως του Πλήθωνος εις την Ιταλίαν ότι το 1475 ο άρχων της πόλεως Ρίμινι, Σιγισμόνδος, εξέθαψεν εκ Πελοποννήσου τα οστά του Πλήθωνος και ως άγια λείψανα μετέφερεν αυτά εις Ιταλίαν. Με δύο λόγια ο Πληθών ευαγγελίσθη μίαν Νέαν θρησκείαν, την θρησκείαν του Ελληνικού Πνεύματος, του οποίου Θεός ήτο ο Πλάτων, Προφήτης του δε ο Γεώργιος Πληθών Γεμιστός.

Πριν αναφέρουμε εις τα συγκεκριμένα μέτρα, τα οποία επρότεινεν ο Πληθών δια την σωτηρίαν του Ελληνισμού θα πρέπει να σκιαγραφήσωμεν δι' ολίγων την εποχήν κατά την οποίαν έζησεν καθώς και την κατάστασιν εις την οποίαν ευρίσκετο η Βυζαντινή Αυτοκρατορία τότε.

Η κατάστασις της χώρας την εποχήν του Πλήθωνος

Ο Πλήθων ως γνωστόν έζησεν κατά την διάρκειαν του τελευταίου αιώνος της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Είναι βεβαίως ωραίον να περιγράφωμεν τα ιστορικά γεγονότα συμφώνως με τον τρόπον ο οποίος μας συμφέρει, δεν είναι όμως αυτό καθόλου χρήσιμον και εποικοδομητικόν. Πρέπει κάποτε τέλος πάντων να αντιληφθούν όλοι οι Έλληνες ότι η Πτώσις της Κωνσταντινουπόλεως ήτο το φυσιολογικόν αποτέλεσμα μιας επί αιώνων σωρείας λαθών. Η βυζαντινή συνείδησις, η οποία επί χίλια χρόνια εκαλλιεργείτο εις τους λαούς της Αυτοκρατορίας με μόνον συνδετικόν κρίκον το ορθόδοξον δόγμα κατέπεσεν μαζί με την Πόλιν ως χάρτινος πύργος. Αυτό δε συνέβη διότι η μόνη αδιάφορος προς τον χρόνον πραγματικότης, η πραγματικότης του Αίματος δεν απετέλει την βάσιν της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Χαρακτηριστικώς ο Γουίλλ Ντυράντ (Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού, Τόμος Στ' σελίς 217) αναφέρει:

"Καμμία άλλη κυβέρνησις δεν υπήρξε ποτέ τόσον αξία να πέση, όσον η βυζαντινή. Έχουσα χάσει την θέλησιν να υπεράσπιση τον εαυτόν της και ανίκανος να πείση τους υπερβολικώς σκεπτικιστάς Έλληνας, ότι είναι γλυκύ και ευγενές να αποθάνουν υπέρ πατρίδος, δεν απέστειλε στρατεύματα εις τους συμμαχικούς στρατούς εις τον Έβρον, το Κοσσυφοπέδιον και την Νικόπολιν. Διέθεσεν εις τον σουλτάνον 12.000 άνδρας το 1379 και βυζαντινά στρατεύματα κατά διαταγήν του Ιωάννου Ζ' του Παλαιολόγου, έξηνάγκασαν την βυζαντινή πόλιν Φιλαδέλφειαν εις την Μικράν Ασίαν, να παραδοθή εις τους Τούρκους (1390)."

Ο δε Ουέλλς εις την Παγκόσμιον Ιστορίαν του (Τόμος Β', σελίς 837) γράφει:

"Αι σχέσεις μεταξύ των Οθωμανών σουλτάνων και των Βυζαντινών αυτοκρατόρων υπήρξαν μοναδικοί εις τα χρονικά των Μουσουλμανικών και Χριστιανικών λαών. Οι υιοί των αυτοκρατόρων και των βυζαντινών πολιτικών συνώδευαν τάς Τουρκικάς δυνάμεις ακόμη και εις το πεδίον της μάχης"

Χαρακτηριστικόν παράδειγμα της αμβλύνσεως της Εθνικής συνειδήσεως πού είχεν επιφέρει η βυζαντινή νοοτροπία τα αναφερόμενα εις το παιδομάζωμα υπό του εθνικού Ιστορικού Κ. Παπαρηγόπουλου (Επίτομος Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, Μέρος Α', σελίς 363):

"Είναι τόσον ισχυρόν το αίσθημα της Ιδιοτέλειας εις τον άνθρωπον, ώστε ο ίδιος ο Γέρλαχ ισχυρίζεται ότι άλλοι γονείς προθύμως παρέδιδαν τους υιούς των, τα δε παιδία και οι νέοι με πόθον ανελογίζοντο την πολυτελήν ζωήν, την οποίαν θα επερνοΰσαν εις το σεράι. Και τόσον εμεγάλωνεν το κακόν τούτο, ώστε ο πρεσβευτής της Ενετίας εις την Κωνσταντινούπολιν κατά το έτος 1554 Δομήνικος Τρεβιζάνος, ανέφερεν ότι το παιδομάζωμα, το οποίον προηγουμένως εθεωρείτο η μεγαλυτέρα συμφορά, κατήντησε τότε να θεωρείται ως εξαιρετικόν ευτύχημα."

Αυτή ήτο ή εποχή κατά την οποίαν έζησεν ό Γεώργιος Πληθών Γεμιστός, μία εποχή παρακμής και δια-

φθοράς ήτις θα απετέλη και το κύκνιον άσμα του Ελληνισμού, εάν το "φινάλε" της δεν είχε χαρακτήρα ηρωικόν και επικόν. Η πτώσις της Κωνσταντινουπόλεως ίσως να εσήμαινε και τον θάνατο του Ελληνισμού εάν έλειπε η ηρωική θυσία του γενναίου Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ο οποίος με το αίμα Του έδωσε σάρκαν και οστά και συγκεκριμένον λόγον επιβιώσεως εις το Ελληνικόν Έθνος. Με την θυσία Του ανέστησε εις την συνείδησιν του λαού το παγανιστικό πρότυπο του **ήρωος - ημιθέου** και του εμφύσησε θέλησιν δια ζωήν και ιδανικά προς κατάκτησιν. Διότι δια να επιβίωση μία Φυλή χρειάζεται κάποιος Μύθος και το ότι επεβίωσε η Ελληνική Φυλή κατά τα δίσεκτα έτη της Τουρκοκρατίας οφείλεται εις τον Μύθον του Μαρμαρωμένου Βασιλιά της.

Η εύλογος απορία όμως η οποία δημιουργείται μετά από όλα αυτά είναι τι ακριβώς επρότεινεν ο Γεώργιος Πληθών Γεμιστός δια την σωτηρίαν του Έθνους.

Αι προτάσεις του Πλήθωνος δια την σωτηρίαν της Αυτοκρατορίας

Κατά τας αρχάς του 15ου αιώνος η Βυζαντινή Αυτοκρατορία είχεν περιορισθή εις την Ανατολήν εις ορισμένους μόνον θύλακας - πόλεις. Η Μικρά Ασία είχεν κατακτηθή σχεδόν ολόκληρος από τους Τούρκους, καθώς επίσης και η Θράκη, η δε υπόλοιπος ηπειρωτική Ελλάς όση δεν είχεν κατακτηθεί από τους Τούρκους ήτο διάσπαρτη από διάφορα μικρά κράτη - φέουδα. Έναντι αυτής της δυσοίωνης γεωπολιτικής καταστάσεως το πρώτον το οποίον επρότεινεν ο Πληθών εις τα προς τον Αυτοκράτορα υπομνήματα Του ήτο μία στρατηγική υποχώρησις του Ελληνισμού εις την Πελοπόννησον. Η Πελοπόννησος ήτο εκείνην την εποχήν η μοναδική περιοχή του Ελληνικού χώρου χωρίς προβλήματα και με ομοιογενήν πληθυσμόν. Διότι καθώς έλεγε:

"Γόνιμη, σε πολύ ευνοϊκή γεωγραφική θέσι και συνδυάζουσα τα προσόντα μεγάλης νήσου και συνάμα μιας στεριάς, άξιζε ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδα. Οι κάτοικοί της χωρίς να θυσιάζουν μεγάλες δυνάμεις μπορούν ν' αποκρούσουν αποτελεσματικά κάθε επίθεσι εχθρική και να επεκτείνουν αρκετά την κυριαρχία τους και στις γειτονικές περιφέρειες. Η περιτείχισι του Ισθμού είναι το πιο σημαντικό βήμα για τη σωτηρία και το μέλλον και τώρα και πάντοτε."

Εις αυτήν την πρότασιν του Πλήθωνος υπήρχαν σημαντικά στρατηγικά πλεονεκτήματα εάν αναλογισθώμεν τόσον την αδυναμία των Τούρκων εις τον κατά θάλασσαν αγώνα όσον και την ευχέρεια εφοδιασμού η οποία θα υπήρχε εις περίπτωσιν πολιορκίας του περιτειχισμένου Ισθμού.

Ήθελε δε την Πελοπόννησον όχι ως ένα στατικόν κράτος, αλλά ως ορμητήριον του Νέου Ελληνισμού, **"όχι πια στο Βυζάντιο, μα στην Πελοπόννησο την πανάρχαιη Ακρόπολιν συμπάσης της Ελλάδος έπρεπε να στήθη το ορμητήριο και το Κέντρον του Νέου Ελληνισμού".**

Πρώτη πρότασις λοιπόν του Πλήθωνος ζωτικός χώρος της προσπαθείας αναγεννήσεως του Ελληνισμού, η Πελοπόννησος.

Δευτέρα πρότασις η επιστροφή εις την αρχαίαν Ελληνικήν Θρησκείαν. Διότι εγνώριζε καλώς ότι εάν κάτι περισσότερον από κάθε άλλο (οδήγησε το Βυζάντιον εις την παρακμήν ήτο το ανεθνικόν ορθόδοξον δόγμα μαζί με τα παράγωγα του: μία μοιρολατρική παθητικότητα, τον μοναχικόν βίον καί την αταξικήν οπτική της ορθοδοξίας. Ήθελε να εκτόπιση το Στατικόν και το αμέγεθες της Ανατολικής σκέψεως με την μορφή καί το κάλλος του Ελληνικού Πνεύματος.

Εκτός όμως από την περί Αληθείας αντίληψι του Πλήθωνος υπήρχαν και έτεροι πρακτικοί λόγοι συνηγορούντες εις την επαναφοράν της Αρχαίας θρησκείας. Εις την μνήμη του λαού δεν διετηρούντο πλέον αι αρχαίαι δοξασίαι και επομένως φυσιολογικόν ήτο μία προσπάθεια προσηλυτίσεως εις την αρχαίαν θρησκείαν να λαβή εις την συνείδησιν των ανθρώπων μορφήν δυναμικού ρεύματος μιας νέας θρησκείας. Οι δε πιστοί της νέας θρησκείας τον φανατισμό των νεοφωτίστων. Η επαναφορά δηλαδή της αρχαίας θρησκείας, εκτός από τον προς την Αλήθειαν χαρακτήρα καθήκοντος όν θα κατείχεν, είχεν και τον χαρακτήρα του απαραιτήτου Νέου Μύθου όστις θα παρηγκώνιζε τον γηρασμένον Βυζαντινό Μύθο της ορθοδοξίας και θα έδιδε την Δύναμιν και την Θέλησιν εις το Νέον Ελληνικόν Έθνος. Χαρακτηριστικόν παράδειγμα της δυνάμεως την οποίαν δύναται να αντλήση ένας λαός από έναν Μύθο με την μορφή μιας νέας θρησκείας, το παράδειγμα της μεταμορφώσεως του Αραβικού έθνους, από τον μωαμεθανισμόν.

Τρίτη πρότασις του Πλήθωνος δια το Νέο Κράτος το οποίον οραματίζετο η κατάργησις του μισθοφορικού στρατού και η δημιουργία Στρατού Εθνικού αποτελουμένου αποκλειστικώς από Έλληνας, θεωρεί δε βασικήν προϋπόθεσιν της υπάρξεως της Πολιτείας του την δημιουργίαν Στρατού ικανού να εξασφάλιση την Δύναμιν.

Η τετάρτη πρότασις αφορά το οικονομικόν σύστημα της πολιτείας της οποίας προτείνει την ίδρυσιν. Γνωρίζων την σημασία πού έχει δι' ένα κράτος το αυτάρκες της οικονομίας του προτείνει μίαν οικονομίαν εθνικήν χωρίς καμμίαν εξάρτησιν από εκτός της χώρας ευρισκομένους παράγοντας:

"Μακριά απ' τα ξένα ενδύματα κι' άλλα ευτελή πράγματα. Είναι μεγάλη ανοησία να νομίζουμε πώς έχουμε ανάγκη από τέτοια ξένα εμπορεύματα, θα είναι πραγματικά πολύτιμο για μας να χρησιμοποιούμε τα εγχώρια προϊόντα και να εξοικονομούμεθα με τα ρούχα πού φτιάχνονται στον τόπο μας."

Εκείνον όμως το οποίον είναι το πλέον αξιοθαύμαστον εις τας προτάσεις Του δια την Οικονομίαν είναι ο καθαρώς Κοινωνικός των χαρακτήρ. Πάνω απ' όλα ζητάει ν' αναγνωρισθή νόμιμος ιδιοκτήτης κάθε γης εκείνος πού θέλει να την καλλιεργή πραγματικά. Με αυτό το μέτρο θέλει να πάταξη το καθεστώς μιας αφύσικης δουλοπαροικίας και συγχρόνως να δώση εις τον αγρότη, τον αγνό άνθρωπο της Γης, την πεποίθησιν ότι είναι μέλος μιας Κοινότητος η οποία τιμά τον μόχθο του και δια την οποίαν αξίζει να θυσιάση και αυτήν ακόμη την ίδια την ζωήν του.

Τέλος προτείνει την αναδιάρθρωσιν της Ελληνικής Πολιτείας εντός των πλαισίων της Πλατωνικής σκέψεως χωρίς όμως να λησμονή και τα δεδομένα της εποχής του. Προτείνει την διάκρισιν των πολιτών εις τρεις κοινωνικάς τάξεις: τους Άρχοντας, οι οποίοι θα φροντίζουν δια την κυβέρνησιν και την άμυναν της Πολιτείας, τους Παραγωγούς, γεωργούς και κτηνοτρόφους, οι οποίοι με την προσωπικήν των εργασίαν κερδίζουν την ζωήν των και τέλος ως τρίτην κοινωνικήν τάξιν θεωρεί τους χειροτέχνας, δηλαδή εμπόρους, μικροπωλητάς κ.λ.π.

Ως κεντρικήν ιδέα δε του προτεινόμενου συστήματος του τοποθετεί τον ηρωικόν τρόπον ζωής λέγων:

"Μη ξεχνάτε πως δεν επιτρέπεται ούτε στ' Ατομα, ούτε στους λαούς, ούτε στα κράτη να χάσουν την τελευταία τους ελπίδα".

Από όλα αυτά καθίσταται σαφές ότι εάν από την σύγχρονον πολιτικήν ορολογίαν θελήσωμεν να αποδώσωμεν έναν χαρακτηρισμόν εις τον Πλήθωνα, τότε αδιστάκτως θα πρέπει να είπωμεν ότι ήτο Εθνικοσοσιαλιστής.

Δι' ολίγων αυτά τα οποία ο Πλήθων επρότεινε ήσαν: α)Ορμητήριον και κέντρον του Νέου Ελληνισμού η Πελοπόννησος β) Επαναφορά της Αρχαίας Ελληνικής θρησκείας γ) Εθνικόν χαρακτήρα εις το Νέον Κράτος δ) Δημιουργία Εθνικού Στρατού ε) Δημιουργία Εθνικής Οικονομίας στ) Κοινωνική Δικαιοσύνη και ανακατανομή της γης ζ) αξιοκρατικόν διαχωρισμόν εις Κοινωνικάς τάξεις βασιζόμενον εις την ιδέα της διοικητικής αρμοδιότητος η)Βάσις των πάντων ο ηρωικός τρόπος ζωής.

Τι ηρνήθη να δεχθή η Ελλάς

Αν και βεβαίως η υπόθεσις είναι μία έννοια μακράν ευρισκομένη από την ιστορικήν αλήθειαν έχω την πεποίθησιν ότι αξίζει τον κόπο προκειμένου δι' αυτά τα οποία επρότεινεν ο Γεώργιος Πληθών Γεμιστός να κάμουμε χρήσιν.

Έστω λοιπόν ότι εδημιουργείτο το κράτος το οποίον επρότεινε ο Πλήθων και επεβίωνε. Πρώτον επακόλουθον αυτής της υποθέσεως ότι φορεύς της αναγεννήσεως δεν θα ήτο η Δύσις, αλλά η Ελλάς και ούτε θα υπήρχε το χάσμα τεσσάρων αιώνων πλήρους ελλείψεως παιδείας δια τον Ελληνικόν λαόν. Δεύτερον επακόλουθον ότι η Αναγέννησις θα συμπορεύετο ομού μετά της αναβιώσεως της Αρχαίας Ελληνικής θρησκείας. Τρίτον επακόλουθον ότι άπό την πτώσιν της οθωμανικής αυτοκρατορίας πρώτοι θα επωφελούμεθα εμείς. Εάν τώρα επαγωγικά προχωρήσωμεν εις τι με την σειράν των επακόλουθα θα κατέληγαν αι τρεις αυταί πιθανότηται, θα καταλήξωμεν εις το συμπέρασμα ότι εάν ο Πληθών είχεν εισακουσθή η μορφή της ανθρωπότητας σήμερον θα ήτο διαφορετική, το πιθανότερον δε ότι η μορφή αυτή θα ήτο ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Επίδρασις του Πλήθωνος εις τον νέον Ελληνισμόν

Παρ' όλην την τύχην φωνής βοώντος εν τη ερήμω, που είχε τελικά το μήνυμα του Πλήθωνος η επίδρασις του εις τον Νέον Ελληνισμόν υπήρξεν θεμελιώδης. Σχετικώς ο καθηγητής Δ. Τσάκωνας λέγει:

"Χωρίς το κίνημα του Μυστρά δεν θα υπήρχε Νεοελληνική Εθνική Συνείδησις. Ό Έλλην Κωνσταντίνος, που έπεσε επί των τειχών της Ιεράς Πόλεως ανεπτύχθη υπό την πνευματικήν καθοδήγησιν του Μυστρά που τον ηγεμόνευε φιλοσοφικά ο Πληθών Γεμιστός, ηγήτωρ μιας νεοπλατωνικά προσανατολισμένης Νεοελληνικής Αναγεννήσεως".

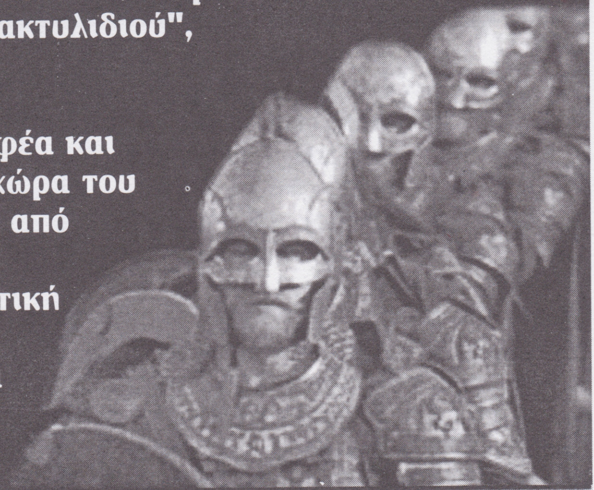
Πνευματικά τέκνα του Πλήθωνος κατά τον αναφερόμενον καθηγητή ήσαν και τα πιο ζωντανά πνεύματα του Νέου Ελληνισμού, ο Π. Γιαννόπουλος και ο Ίων Δραγούμης.

Ο Ίων Δραγούμης περισσότερον Βυζαντινός παρά Έλλην, ο δε Περικλής Γιαννόπουλος αδίστακτα και ασυμβίβαστα Έλλην και μόνον Έλλην!

από την **Ινώ Αλεξίου**

Εμπρός, Εορλίγκας!

Ο Τζ. Ρ. Ρ. Τόλκιν έγραψε την τριλογία "Ο Άρχοντας των Δακτυλιδιών" (The Lord of the Rings) σε ένα χρονικό διάστημα έντεκα ετών (από το 1937 μέχρι το 1948). Το έργο, το οποίο αποτελεί συνέχεια του αναπάντεχα επιτυχημένου παιδικού παραμυθιού "Χόμπιτ" αποτελείται από τρία βιβλία : "Η συντροφιά του δακτυλιδιού", "Οι δύο πύργοι" και "Η επιστροφή του βασιλιά". Το έπος του Άγγλου συγγραφέα και ακαδημαϊκού κινείται στην χώρα του φανταστικού και διαπνέεται από αξίες όπως η πίστη, η συντροφικότητα και η μαχητική διάθεση, δηλαδή είναι διαποτισμένο με την Μαγεία ενός κόσμου που στις μέρες μας έχει οριστικά χαθεί.

Ο Τόλκιν έπλασε ένα δικό του κόσμο, τον κόσμο της Μέσης Γης ανάμεσα στα χθόνια βασίλεια και την Ασγκαρντ, τον κόσμο των θεών. Η Μέση Γη βρίσκεται ανάμεσα στα βασίλεια του Φωτός και του Σκότους, ανάμεσα σε κόσμους απροσπέλαστους από τον κοινό θνητό αλλά και σε άλλους παράξενους κόσμους που κατοικούνται από Νάνους, Ξωτικά και Γίγαντες.

Ο κόσμος των θνητών όπως και στα Ομηρικά έπη περιβάλλεται από τον αρχέγονο Ωκεανό. Εκείνο όμως που είναι χαρακτηριστικό σ' αυτή την επική τριλογία είναι ότι ξεφεύγει από την ορθολογιστική σκέψη και στην κυριολεξία συνθέτει ένα κόσμο που μέσα του περιλαμβάνει ένα σύνολο μυθικών στοιχείων που έχουν τις ρίζες τους στην Βόρεια Σκανδιναβική - Αγγλοσαξωνική - Γερμανική Μυθολογία.

Το έργο διακρίνεται βέβαια για την πρωτοτυπία του ως προς την σύλληψη, σύνθεση και πλοκή είναι όμως σαφέστατα επηρεασμένο από τους μύθους της Ευρωπαϊκής παράδοσης. Ο Τόλκιν εμπνεύστηκε και παρουσίασε μέσα στο έργο του αυτό αρχέτυπα ριζωμένα βαθιά στο ασυνείδητο όλων των ευρωπαϊκών λαών.

Για να ολοκληρώσει τον μύθο του Άρχοντα των Δακτυλιδιών ο Τόλκιν πήρε στοιχεία από πολλούς Ευρωπαϊκούς μύθους και παραδόσεις όπως επίσης και από πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες για να φτάσει τελικά στο κορυφαίο σημείο να πλάσει τις δικές του γλώσσες πάνω στις οποίες βάσισε το έργο του.

Μελετώντας κανείς το έργο του Τόλκιν αντιλαμβάνεται ότι η γλώσσα, τα ονόματα και τα τοπωνύμια κάθε φυλής της Μέσης Γης αντικατοπτρίζουν μια συγκεκριμένη αρχαία γλώσσα και κουλτούρα της Βόρειας Ευρώπης. Ο κόσμος των ανθρώπων στηρίζεται στην αγγλοσαξωνική κουλτούρα, ο κόσμος των Ξωτικών και η ξωτικογλώσσα βασίζεται στην αρχαία ουαλική γλώσσα και παράδοση ενώ ο κόσμος των νάνων σχετίζεται με την Σκανδιναβική παράδοση και κυρίως με τα Ισλανδικά έπη.

Εκείνο όμως που αποτελεί την μεγαλύτερη πηγή έμπνευσης είναι τα Αρχέτυπα που προβάλλονται μέσα από το μύθο.

Το Αρχέτυπο του Μάγου

Ο Μάγος. Μια αγέρωχη και σεβάσμια μορφή που με την δύναμη της Σοφίας και τον έλεγχο των δυνάμεων της Φύσης κατευθύνει και παρακινεί τους ήρωες να ακολουθήσουν τα μονοπάτια του πεπρωμένου τους (Ο μάγος Γκάνταλφ δεν είναι δυνατόν παρά να μας θυμίσει τον Μέρλιν του κύκλου του Αρθούρου).

Το Αρχέτυπο του πολεμιστή. Μ' αυτό ο Τόλκιν προβάλλει τον τύπο του ανώτερου πολεμιστή με τον ακέραιο χαρακτήρα που αγωνίζεται έντιμα και είναι έτοιμος να θυσιαστεί για τα ιδανικά μιας πολεμικής κοινωνίας όπου η τιμή και η υπερηφάνεια παίζουν τον κυρίαρχο ρόλο.

Το γυναικείο Αρχέτυπο. Αυτό ενώ δεν παίζει μεγάλο ρόλο στο έργο του Τόλκιν - μιας και η γυναικεία παρουσία είναι ελάχιστη - εντούτοις εκφράζεται με ρομαντικό και λυρικό τρόπο μέσα από το θεϊκό πρόσωπο της βασίλισσας των Ξωτικών Γκαλάντριελ, την ευγενική και αποφασι-

στική Άργουεν, η οποία αποποιείται την αιωνιότητα για να ζήσει στο πλευρό του θνητού συντρόφου της και την πολεμική υπόσταση της πριγκίπισσας Εόγουιν που πολεμά για την ελευθερία του λαού της. Όλα αυτά παρουσιάζονται με σεβασμό και λυρικότητα που αγγίζει την ποίηση.

Θα μπορούσαμε βέβαια να εμβαθύνουμε περισσότερο σ' αυτό το εκπληκτικό επικό παραμύθι το οποίο αποτελεί έναν ύμνο προς την ανδρεία, την συντροφικότητα και την αδιάκοπη πάλη των μαγικών δυνάμεων του φωτός και του κάλλους έναντι των σκοτεινών δυνάμεων και της ασχήμιας.

Ωστόσο, δεν αποτελεί στόχο αυτού του άρθρου μια βαθυστόχαστη ανάλυση αλλά μια προσέγγιση η οποία φιλοδοξεί να προτρέψει όσους δεν έχουν διαβάσει την τριλογία να το επιχειρήσουν ενώ όσοι την έχουν ήδη διαβάσει αλλά και όσοι συγκινούνται ακόμη από ανώτερα ιδεώδη και αξίες μπορούν να την απολαύσουν στην μεγάλη οθόνη.

Πέρυσι έγινε η αρχή με το πρώτο μέρος, την "Συντροφιά του Δακτυλιδιού" και φέτος συνεχίστηκε με το δεύτερο μέρος ("Οι δύο Πύργοι"). Με την ταινία που σκηνοθετήθηκε από τον Πήτερ Τζάκσον και έχει γυριστεί στην Νέα Ζηλανδία μπορέσαμε να απογειωθούμε στην σφαίρα του μύθου και της φαντασίας. Ο σκηνοθέτης έχει καταφέρει

να προσεγγίσει με αξιοθαύμαστη πειστικότητα και σεβασμό το έπος και έχει επιτυχώς μεθοδεύσει την περιπλάνηση του θεατή μέσα σε ένα παραμυθένιο κόσμο στον οποίο θα ανακαλύψει ξεχασμένες αξίες που πάλλονται αιώνια μέσα στην σφαίρα της ζωής.

Τα λόγια βέβαια και το να προσπαθεί κανείς να περιγράψει τα συναισθήματα που νιώθει διαβάζοντας ή παρακολουθώντας ένα τέτοιο έργο δεν

είναι αρκετά για να αποδώσουν αυτό που νιώθει αγγίζοντας έννοιες όπως ο αγώνας για έναν ανώτερο σκοπό και η συντροφικότητα.

Ωστόσο, προτείνουμε ανεπιφύλακτα σε όσους επιθυμούν να ξεφύγουν απ' τον υλιστικό σύγχρονο τρόπο σκέψης όχι μόνο να διαβάσουν τα βιβλία αλλά να δουν και την ταινία διότι πραγματικά το αξίζει εφόσον ο ύμνος στις αιώνιες αξίες θα αποτελεί πάντα πηγή εμπνεύσεως και λυρικότητας.

Η αισθητική και σεναριογραφική αρτιότητα της ταινίας, οι μορφές όπως παρουσιάζονται, οι επικές μάχες που εξελίσσονται, ακόμα και η μουσική υπόκρουση που έχει αγκαλιάσει το έργο είναι τέτοια ώστε παρότι θα το δουν εκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο θα αγγίξουν σε βάθος ψυχής ελάχιστους.

Ας αγγίξει λοιπόν όσους ακόμη ονειρεύονται, εμπνέονται, ελπίζουν σε ιδανικά και συγκινούνται απ' τη λυρική και επική μετουσίωση της ζωής. Ούτως ή άλλως, όπως φαίνεται σε όλη την τριλογία όπως και στη ζωή πάντα οι λίγοι ονειρεύονται και ελπίζουν, πάντα οι λίγοι και οι εκλεκτοί αγωνίζονται και μέσα απ' τον αγώνα τους για τις ανώτερες πράξεις απογειώνονται στην σφαίρα της αέναης πάλης.

του **Μ. Τ.**

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΑ

Περί του καυτού προβλήματος της διάθεσης πάσης φύσεως αποβλήτων... ή ο (προμελετημένος) αργός θάνατος της φυλής μας

Το πρόβλημα

Πολλά έχουν γραφτεί και λεχθεί στην Ελλάδα, αλλά και διεθνώς, για το πράγματι καυτό πρόβλημα της διαχείρισης του τεραστίου όγκου στερεών αποβλήτων που παράγεται στις πιο "ανεπτυγμένες" χώρες. Ειδικά στην Ελλάδα, οι "δημοκράτες - σωτήρες", δηλ. οι δημοσιογράφοι και οι πολιτικοί παράγοντες του τόπου, θυμούνται αυτό το πρόβλημα συνήθως κάθε καλοκαίρι, όταν δηλαδή η χώρα μας πνίγεται κυριολεκτικά στην οσμή των σκουπιδιών που είναι διεσπαρμένα στις πόλεις, τα χωριά και όπου πατάει το πόδι του ο μέσος Έλληνας αστός ή ο κάθε λογής τουρίστας. Όλοι μας έχουμε δει τη φρικτή εικόνα των "χώρων αναψυχής", "πάρκων", "τουριστικών χώρων" κτλ., που καλύπτονται στην κυριολεξία από ένα στρώμα πλαστικών σακούλων, μεταλλικών κουτιών και πάσης φύσεως απορριμμάτων, που αφήνουν οι "καθώς πρέπει" πολίτες και τουρίστες, που κατά τα άλλα θέλουν να ξεφύγουν από τις μεγαλουπόλεις του μπετόν και της ασφάλτου και να απολαύσουν για λίγο τη φύση που έχει απομείνει σε αυτόν τον τόπο, χωρίς να συλλογιστούν ότι την επόμενη φορά που θα θέλουν να ξεφύγουν από τη μιζέρια των μεγαλουπόλεων θα βρουν μπροστά τους μια τεράστια υπαίθρια χωματερή.

Στην Ελλάδα υπάρχουν σήμερα περίπου 1.500 ανεξέλεγκτες χωματερές, οι οποίες αποτελούν εστία μολύνσεων και πυρκαγιών. Τα τοξικά διασταλλάζοντα υγρά των παράνομων αυτών χωματερών καταλήγουν στον υπόγειο υδροφόρο ορίζοντα, μολύνοντας μεγάλο ποσοστό των υδάτινων πόρων της χώρας μας, με όλες τις συνέπειες που έχει αυτό για την υγεία των παιδιών μας, που είναι το μέλλον αυτού του Έθνους.

Ο όγκος των αποβλήτων αυξάνεται διαρκώς, επειδή ο μέσος αστός "αποβάλλει" όλο και μεγαλύτερες ποσότητες άχρηστων υλικών. Αυτό οφείλεται στην νοοτροπία της καταναλωτικής κοινωνίας, η οποία είναι αποτέλεσμα του "πολιτισμού της πλαστικής σακούλας". Το ότι ο "ευγενής" αυτός "πολιτισμός" είναι ξενόφερτος, φαίνεται από το γεγονός ότι ο μέσος αμερικανός πολίτης χρησιμοποιεί κατά μέσο όρο 100 κιλά άχρηστων υλικών, και αυτό σε καθημερινή βάση!!! Μαζί λοιπόν με τα "ιδεώδη" του σύγχρονου "δημοκρατικού πολιτεύματος" (βλέπε μαρξιστική ερμηνεία της ελευθερίας και ισότητας, ναρκωτικά, νεγροειδής μουσική κτλ.) έχει εισαχθεί στη χώρα μας, αλλά και σε όλη την Ευρώπη, η φιλοσοφία του "καταναλώνεις, άρα υπάρχεις".

Είναι λοιπόν ξεκάθαρο ότι βρισκόμαστε ενώπιον μιας ουσιαστικά αόρατης θανατηφόρας απειλής, η οποία, αν δεν αντιμετωπιστεί έγκαιρα, θα δυναμιτίσει το θεμέλιο του Έθνους μας, αλλά και των υπολοίπων εθνών της Ευρώπης, που δεν είναι τίποτε άλλο από την υγεία και την ευρωστία των πολιτών.

Η τρέχουσα εφαρμοζόμενη στρατηγική αντιμετώπισης του προβλήματος

Διεθνώς

Ειδικά στα μεταπολεμικά χρόνια έγινε αντιληπτό ότι η αύ-

ξηση της ποσότητας στερεών αποβλήτων θα δημιουργούσε πρόβλημα διάθεσής τους, μιας και περιορίζονται όλο και περισσότερο οι διαθέσιμοι χώροι υγειονομικής ταφής τους.

Στις 15 Δεκεμβρίου 1972, η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ θέσπισε την 5η Ιουνίου ως Παγκόσμια Ημέρα Περιβάλλοντος, με στόχο να υπενθυμίσει ότι το μέλλον του ανθρώπου είναι άμεσα συνυφασμένο με το μέλλον των οικοσυστημάτων στα οποία ζει. Με την πρόοδο της τεχνολογίας και τις δυνατότητες που προσφέρει αυτή σήμερα είναι γνωστό, ότι η προστασία του περιβάλλοντος δεν έρχεται σε σύγκρουση με την ανάπτυξη. Αντίθετα, η βιώσιμη ανάπτυξη είναι προς το συμφέρον όλων μας.

Η καταστροφή του περιβάλλοντος ευθύνεται για το 20%-25% των θανάτων παγκοσμίως. Μολυσμένα νερά και κακές συνθήκες υγιεινής σκοτώνουν 12 εκατομμύρια ανθρώπους τον χρόνο, και αυτό **κυρίως στις ανεπτυγμένες χώρες.** Από το 1900, η βιομηχανοποίηση έχει επιβαρύνει την ατμόσφαιρα με 100.000 νέες χημικές ουσίες, οι παρενέργειες των οποίων παραμένουν σε μεγάλο ποσοστό άγνωστες.

Αυτό που απαιτείται σήμερα είναι η περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση και η συνειδητοποίηση των πολιτών και όλων εκείνων, που καλούνται να λάβουν τελικές αποφάσεις για την πορεία μιας αληθινά βιώσιμης οικονομίας.

Ευρωπαϊκή Ένωση

Η σημερινή κοινοτική πολιτική για τη διαχείριση των αποβλήτων στηρίζεται στις ακόλουθες στρατηγικές:

- **πρόληψη της δημιουργίας αποβλήτων, μέσω της βελτίωσης του σχεδιασμού των προϊόντων,**
- **ανάπτυξη της ανακύκλωσης και της επαναχρησιμοποίησης των αποβλήτων.**
- **τη μείωση της ρύπανσης που οφείλεται στην καύση των αποβλήτων.**

Η Ευρωπαϊκή Ένωση ήδη έχει θεσπίσει νομοθεσία σχετικά με τα απορρίμματα συσκευασιών, τις μπαταρίες και τα έλαια. Απετέλεσαν επίσης αντικείμενο κοινοτικών μέτρων οι διάφοροι τρόποι επεξεργασίας των αποβλήτων, όπως η **υγειονομική ταφή** (ΧΥΤΑ) και η **αποτέφρωση.**

Σήμερα στην Ε.Ε. επιδιώκεται η προσφυγή σε περιβαλλοντικούς φόρους (σύμφωνα με την αρχή του "ο ρυπαίνων πληρώνει"). Διότι χωρίς την αποτελεσματική εφαρμογή της περιβαλλοντικής νομοθεσίας, καμία πρόοδος στα περιβαλλοντικά ζητήματα δεν είναι δυνατή. Η αποτελεσματικότητα της εφαρμογής εξαρτάται φυσικά σε μεγάλο βαθμό από τη θέσπιση κινήτρων για τους οικονομικούς συντελεστές (επιχειρήσεις και καταναλωτές).

Στην Ελλάδα δυστυχώς μέχρι στιγμής οι προσπάθειες εναρμόνισης με την νομοθεσία αυτή καθυστερούν εν μέρει ή δεν πραγματοποιήθηκαν ακόμα, και αυτό φαίνεται και από το προαναφερόμενο γεγονός ότι υπάρχουν ακόμα περί τις 1.500 ωρολογιακές περιβαλλοντικές βόμβες (ανεξέλεγκτες χωματερές) ανά την επικράτειά της καθώς και από την επιβολή εκ μέρους της Ε.Ε. προστίμων σχετικά με την παρουσία των χωματερών αυτών

(χαρακτηριστικό παράδειγμα οι χωματερές της Κρήτης).

Στο σημείο αυτό αξίζει να δούμε τι γίνεται στις υπόλοιπες χώρες της Ε.Ε.

Τις τελευταίες δεκαετίες, από τις αναπτυγμένες χώρες, η Μ. Βρετανία, η Γαλλία, η Ιταλία και η Ιρλανδία αποτελούν τις πιο "βρώμικες", καθώς εκεί σημειώνονται τα υψηλότερα ποσοστά στερεών αποβλήτων που ρίπτονται σε κατοικημένες περιοχές. Συγκεκριμένα, τα νοικοκυριά στην Ιταλία και την Ισπανία ανακυκλώνουν μόλις το 3% των σκουπιδιών, στη Γαλλία το 7%, στην Ιρλανδία το 9% και στη Μ. Βρετανία το 11%.

Αντίθετα, η Γερμανία, η Ολλανδία, η Αυστρία και ο

Καναδάς έχουν υιοθετήσει πολλά μέτρα ανακύκλωσης απορριμμάτων. Έτσι, τα νοικοκυριά στις χώρες αυτές ανακυκλώνουν το ήμισυ των απορριμμάτων τους, επειδή αναγκάζονται από τις αρχές να χρησιμοποιούν για τα σκουπίδια τους ξεχωριστούς κάδους, ανάλογα με το υλικό από το οποίο αυτά είναι κατασκευασμένα (γυαλί, μέταλλο, χαρτί, πλαστικό και άλλα). Πρωταθλήτρια στην ανακύκλωση των απορριμμάτων είναι η Αυστρία με ποσοστό ανακύκλωσης 50%, και την ακολουθούν η Γερμανία με 46%, η Ολλανδία με 43% και ο Καναδάς με 42%.

Επίσης, σε κάποιες χώρες της Ευρώπης καταβάλλονται προσπάθειες να αντιμετωπιστεί ο "πολιτισμός της πλαστικής σακούλας". Χαρακτηριστική είναι η, έστω περιορισμένη, κίνηση της Ιρλανδίας, η κυβέρνηση της οποίας κατέσχεσε περίπου το 15% από τις πλαστικές σακούλες της αγοράς, προκειμένου να αποθαρρύνει τη χρήση τους. Πρόκειται για μια κίνηση που αναμένεται να εφαρμοστεί σύντομα και σε άλλες χώρες.

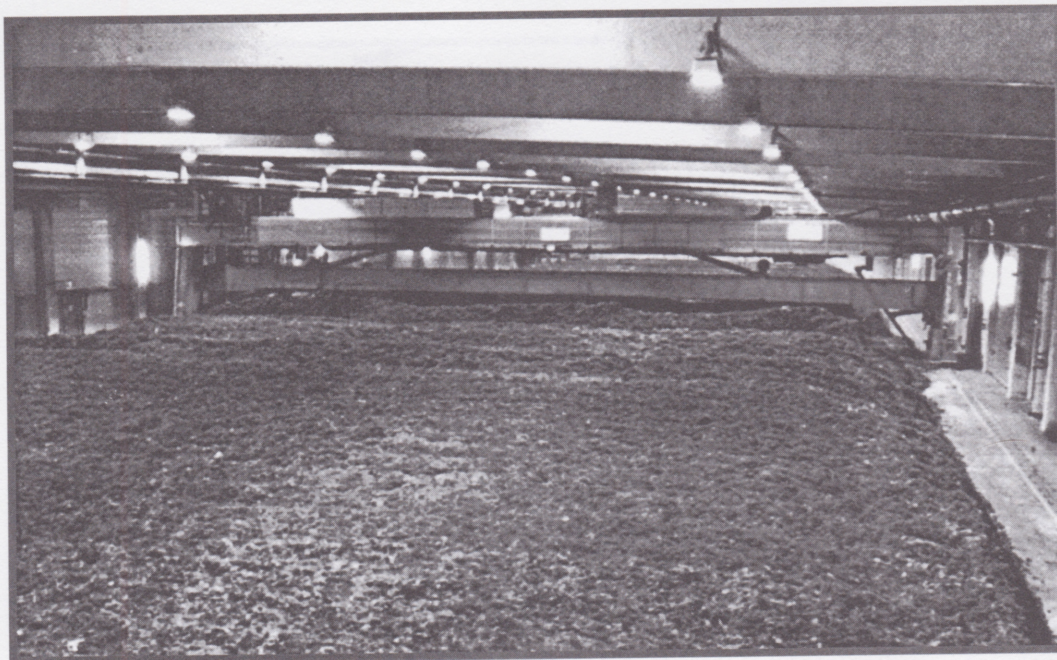
Πέρα από την μέθοδο της ανακύκλωσης κάποιων ανακτήσιμων υλικών, στις ανεπτυγμένες χώρες εφαρμόζονται και πλήθος άλλων μεθόδων για την καταπολέμηση αυτού του σοβαρού προβλήματος.

Έτσι, στη Γερμανία το 33% των απορριμμάτων διαχειρίζεται από μεγάλες εγκαταστάσεις αποτέφρωσης απορριμμάτων, παράγοντας ταυτόχρονα **ηλεκτρική ενέργεια, τηλεθέρμανση** και **λιπάσματα.** Με αυτόν τον τρόπο προστατεύονται οι υδάτινοι πόροι, δεν παράγονται ουσίες που επιδεινώνουν το φαινόμενο του θερμοκηπίου, δεν γίνεται εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας (π.χ. λιγνίτης) και δεν δημιουργούνται οι κλασσικές μεγάλες χωματερές. Ενδεικτικό στοιχείο της φιλικότητας προς το περιβάλλον τέτοιων μονάδων αποτέφρωσης είναι η προηγμένη τεχνολογία διήθησης (φιλτραρίσματος) των καυσαερίων τους. Υπάρχει σήμερα η δυνατότητα ένα εργοστάσιο αποτέφρωσης αποβλήτων να παράγει ημερησίως λιγότερα τοξικά καυσαέρια από μια μικρή εστία ανοιχτής φωτιάς καυσόξυλων. Για τον λόγο αυτό σε πολλές χώρες, εκτός Ελλάδος, έχει δοθεί μεγάλη έμφαση στην τεχνολογία αυτή, μιας και περιορίζεται σημαντικά και ο απαιτούμενος χώρος για την υγειονομική ταφή των ελαχίστων προϊόντων καύσης, που αποθηκεύονται αεροστεγώς και υδατοστεγώς και έτσι δεν αποτελούν πλέον κίνδυνο μόλυνσης του περιβάλλοντος.

Στη Γερμανία λειτουργούν ήδη 60 και πλέον μονάδες αποτέφρωσης απορριμμάτων με ταυτόχρονη ανάκτηση ενέργειας, στη Δανία και στην Ελβετία το 75% των απορριμμάτων διατίθεται σε τέτοιες μονάδες.

Ελλάδα

Στην Ελλάδα, με μεγάλη καθυστέρηση έχει ξεκινήσει το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα "Περιβάλλον 2000 - 2006" με 10 βασικούς άξονες προτεραιότητας, συνολικού προϋπολογισμού 677,85 εκατομμυρίων Ευρώ, που αντλούνται από το Γ' ΚΠΣ (Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης) για την προώθηση των δράσεων που αφορούν στην προστασία του περιβάλλοντος.

Οι άξονες προτεραιότητας του προγράμματος είναι οι εξής:

1. Υδατικό Περιβάλλον (22,2 εκ. ευρώ)
2. Στερεά απόβλητα (27,5 εκ. ευρώ)
3. Πολιτική προστασία - προστασία τοπίων και θαλάσσιου περιβάλλοντος (26,8 εκ. ευρώ)
4. Ατμοσφαιρικό περιβάλλον - θόρυβος (32,4 εκ. ευρώ)
5. Θεσμοί - περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση (26,6 εκ. ευρώ)
6. Άλλες περιβαλλοντικές δράσεις (πρώην Κτηματολόγιο) (228,65 εκ. ευρώ)
7. Χωροταξία - Πολεοδομία, αναπλάσεις (96,8 εκ. ευρώ)
8. Διαχείριση προστατευόμενων περιοχών, βιότοποι (206,9 εκ. ευρώ)
9. Έργα περιβάλλοντος με τη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα (το συνολικό κόστος του άξονα θα προσδιοριστεί κατά την πρώτη φάση εφαρμογής του προγράμματος)
10. Τεχνική βοήθεια (10 εκ. ευρώ).

Αν σκεφτεί κανείς το ποσοστό απορρόφησης των κοινοτικών κονδυλίων, που στην καλύτερη περίπτωση δεν ξεπερνά το 30%, αντιλαμβάνεται εύκολα ότι πρόκειται για άλλη μια φορά περί γερής "κονόμας" για τους κρατούντες στο ΥΠΕΧΩΔΕ.

Όσον αφορά τον δεύτερο άξονα προτεραιότητας, τα στερεά απόβλητα, συνολικού κόστους 27,5 εκατομ. Ευρώ, περιλαμβάνονται δράσεις που αφορούν στη δημιουργία (μικρής κλίμακας) ΧΥΤΑ (χώρων υγειονομικής ταφής απορριμμάτων), τον καθαρισμό των Ακτών, την αποκατάσταση παλαιών χώρων εναπόθεσης απορριμμάτων, προγράμματα ανακύκλωσης - Κέντρα Διαλογής Ανακυκλώσιμων υλικών - και αξιολόγηση και αναμόρφωση του θεσμικού πλαισίου για τους φορείς διαχείρισης. Επίσης, δράσεις που αφορούν στην εξυγίανση - αποκατάσταση χώρων ρυπασμένων από επικίνδυνα απόβλητα, ειδικά προγράμματα ανακύκλωσης (ηλεκτρικές στήλες - συσσωρευτές), την ολοκλήρωση της Μονάδας αποτέφρωσης παθογόνων (νοσοκομειακών) στην Αττική και ενέργειες ευαισθητοποίησης της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, των επιχειρήσεων και των πολιτών.

Με λίγα λόγια, αντί να δοθούν για κάθε αστικό κέντρο ολοκληρωμένες λύσεις τύπου μονάδων αποτέφρωσης με ταυτόχρονη παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας και παραγωγή λιπασμάτων και τηλεθέρμανσης, που τόσο έχει ανάγκη η οικονομία της χώρας μας, προωθείται η γνωστή μέθοδος του "διαίρει και βασίλευε" με την κατασκευή μικρής έκτασης ΧΥΤΑ, που θα αντικαταστήσουν τις παλιές παράνομες χωματερές, προσπαθώντας ταυτόχρονα να γίνει μικρή μείωση του όγκου των απορριμμάτων με την μέθοδο της ανακύκλωσης, πράγμα που σημαίνει ότι θα επωφεληθούν οι εκλεκτοί εργολάβοι του ΥΠΕΧΩΔΕ με απευθείας αναθέσεις. Το αποτέλεσμα γνωστό: Περισσότεροι εργολάβοι, περισσότερη "κονόμα" και συνεπώς μικρότερο ποσοστό απορρόφησης των κοινοτικών κονδυλίων.

Βόρειος Ελλάς-Μακεδονία -Θεσσαλονίκη

Στη Θεσσαλονίκη παράγονται καθημερινά άνω των 1.200 τόνοι στερεών αποβλήτων, ένας τεράστιος όγκος που αυξάνεται ταχέως λόγω και της ραγδαίας αύξησης του πληθυσμού της πόλης, ειδικά στα τελευταία χρόνια, ως συνέπεια της αστυφιλίας και της εγκατάστασης εκατοντάδων χιλιάδων λαθρομεταναστών.

Στο χρόνο αυτό σημαίνει 438.000 τόνοι απορριμμάτων, που διατίθενται στις χωματερές, κυρίως στην παλιάς τεχνολογίας χωματερή στη θέση Καλαμάκι - Ταγαράδων, που δημιουργεί μεγάλο πρόβλημα για την υγεία των κατοίκων όλης της περιφέρειας της Θεσσαλονίκης.

Ο Νομαρχιακός Σχεδιασμός Διαχείρισης των Απορριμμάτων που ψηφίστηκε τον Φεβρουάριο του 2000, αλλά και η υπογραφή της Προγραμματικής Σύμβασης τον Οκτώβριο του 2000 με την Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας και την Ανατολική Α.Ε. προβλέπει την κατασκευή του νέου Χ.Υ.Τ.Α. Θεσσαλονίκης στη θέση Μαυροράχη ΙΙ στον Δήμο Λαχανά, μια ευαίσθητη περιοχή με πλούσια αγροτική παραγωγή.

Προβλέπεται η ανάπλαση των παλιών χωματερών και η απόδοσή τους στους κατοίκους του νομού Θεσσαλονίκης ως χώροι αναψυχής και πρασίνου.

Προχωρά η ανάπλαση του ήδη λειτουργούντος Χ.Υ.Τ.Α. Θεσσαλονίκης, ενώ ήδη λειτουργούν στον ίδιο χώρο η Μονάδα Παραγωγής Ηλεκτρικού Ρεύματος από το βιοαέριο των απορριμμάτων, ισχύος 240 KW, που είναι συνδεδεμένη με το δίκτυο της Δ.Ε.Η. και παράγει ηλεκτρικό ρεύμα ικανό να ηλεκτροδοτήσει τρεις γειτονικές κοινότητες, αλλά και η Μονάδα Ανακύκλωσης Χαρτιού που κατασκευάστηκε.

Η κατασκευή της μονάδας αξιοποίησης του βιοαερίου του παλιού ΧΥΤΑ που υλοποιήθηκε από τον Σύνδεσμο Ο.Τ.Α. Μείζονος Θεσσαλονίκης, αξιοποιώντας τις δυνατότητες του Νόμου 2244/1994 "περί αξιοποίησης των ήπιων μορφών ενέργειας από την Τοπική Αυτοδιοίκηση", στοίχισε περίπου 170 εκατομμύρια δραχμές, υλοποιήθηκε σε συνεργασία με το ΥΠΕΧΩΔΕ και τη ΔΕΗ και η χρηματοδότησή της εντάχθηκε στο Ταμείο Συνοχής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο πλαίσιο των οδηγιών για την αξιοποίηση των εναλλακτικών πηγών ενέργειας.

Επίσης, ο Νομαρχιακός Σχεδιασμός προβλέπει για τη Θεσσαλονίκη την κατασκευή δύο νέων Χώρων Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων ανατολικά και δυτικά του νομού Θεσσαλονίκης που θα λειτουργούν ως Μονάδες Διαχείρισης Αστικών Απορριμμάτων, Μηχανικής Διαλογής και Ανακύκλωσης. Επίσης δύο Μονάδες Μηχανικής Διαλογής Απορριμμάτων, δύο Κέντρα Διαλογής Ανακυκλώσιμων Υλικών (ΚΔΑΥ), δύο Μονάδες Παραγωγής Κομπόστ και RDF για την αξιοποίηση των ζυμώσιμων και άλλων υλικών και Σταθμό Μεταφόρτωσης Απορριμμάτων.

Με λίγα λόγια, υπάρχει πλήρης εναρμόνιση του τοπικού Ο.Τ.Α. με την "εθνική" πολιτική αντιμετώπισης του προβλήματος των στερεών αποβλήτων, δηλαδή προωθείται πλήθος μικρών έργων που στην περίπτωση που λειτουργήσουν σωστά, αν λειτουργήσουν ποτέ, θα αντιμετωπίζουν μερικώς το πρόβλημα. Αυτό που δεν γίνεται γνωστό στον καταναλωτή είναι ότι στην ευρύτερη περιοχή της Θεσσαλονίκης θα υπάρχουν δύο μεγάλοι ΧΥΤΑ που σε λίγες δεκαετίες θα είναι πλήρεις. Από την εμπειρία άλλων χωρών (κυρίως Γερμανία) είναι γνωστό ότι το σύστημα στεγανοποίησης των ΧΥΤΑ που αποτρέπει τη διείσδυση των διασταλλαζόντων τοξικών υγρών στον υπόγειο υδάτινο ορίζοντα υπόκειται και αυτό σε γήρανση και διάβρωση και είναι σίγουρο ότι στο μέλλον θα υπάρχουν προβλήματα διαρροής και μόλυνσης των υπογείων υδάτινων πόρων.

Όλα αυτά τη στιγμή που θα μπορούσε να δοθεί μια ολοκληρωμένη λύση στο πρόβλημα που μαστίζει την πόλη μας, δηλαδή η εφαρμογή ενός σχεδίου ανακύκλωσης ανακτήσιμων υλικών σε συνδυασμό με τη δημιουργία μιας και μοναδικής μονάδας αποτέφρωσης αποβλήτων, η οποία θα κάλυπτε το μεγαλύτερο ποσοστό των αναγκών ηλεκτρικού ρεύματος της πόλης (και όχι μόνο τριών κοινοτήτων) και θα την τροφοδοτούσε με πολύτιμη τηλεθέρμανση (σύστημα διανομής θερμού αέρα για την θέρμανση κατοικιών). Άλλα οφέλη από μια τέτοια μονάδα αποτέφρωσης θα ήταν η παραγωγή λιπασμάτων που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στον αγροτικό τομέα καθώς και η παραγωγή αδρανών για την οδοποιία.

Επίσης είναι δεδομένο ότι το κόστος μιας τέτοιας μονάδας που θα αντιμετώπιζε στο σύνολο το πρόβλημα θα ήταν σαφώς μειωμένο σε σχέση με την κατασκευή μικρότερων συνεργαζόμενων μονάδων, επιβαρύνοντας έτσι λιγότερο τους φορολογούμενους της περιοχής.

Φυσικά δεν έχει χαθεί η μάχη. Ακόμη υπάρχει η δυνατότητα να αντιμετωπιστεί συνολικά και ολοκληρωτικά το πρόβλημα αυτό. Αρκεί ο καθένας να αναλογιστεί τις συνέπειες των υπό κατασκευή ΧΥΤΑ και να συμπαρασταθεί στους κατοίκους του Δήμου Λαχανά που αντιστέκονται ακόμα δυναμικά στα σχέδια των μεγαλοεργολάβων.

Επίλογος - Οριστική λύση του προβλήματος ή (προμελετημένος) αργός θάνατος της φυλής;

Πολλοί υποστηρίζουν ότι η ανακύκλωση των απορριμμάτων είναι η λύση στο πρόβλημα και ότι μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μειωθεί ο όγκος των προς ταφή απορριμμάτων. Σε όλες τις χώρες έχουν γίνει προσπάθειες εφαρμογής της ανακύκλωσης, με ολέθρια πολλές φορές αποτελέσματα, αλλά και φωτεινές εξαιρέσεις, όπως π.χ. στη Γερμανία.

Οι οικολογικές οργανώσεις υποστηρίζουν, ότι η "επανάσταση" στο θέμα της ανακύκλωσης είναι προσωπικό θέμα του καθενός και ότι το περιβάλλον μπορεί να καταστεί καθαρότερο, αν γίνει συνείδηση στους καταναλωτές η αγορά ανακυκλώσιμων προϊόντων και η ζήτηση λιγότερου "περιτυλίγματος" σε αυτά.

Επειδή όμως η πολυδιαφημιζόμενη ανακύκλωση δεν έδωσε παντού τα ίδια θετικά αποτελέσματα στην πράξη και επειδή παραμένει μετά την ανακύκλωση κάποιων ανακτήσιμων υλικών ένας μεγάλος όγκος απορριμμάτων που πρέπει να διατεθεί κάπου, συνεχίζει να υφίσταται το πρόβλημα διάθεσης των μη ανακυκλώσιμων και τοξικών υλικών. Το μόνο που επιτυγχάνεται με την ανακύκλωση είναι η επιβράδυνση του ρυθμού πλήρωσης των χώρων υγειονομικής ταφής.

Άλλοι υποστηρίζουν ότι θα πρέπει να γυρίσουμε στις παραδοσιακές οικονομίες, μειώνοντας τον όγκο των απορριμμάτων με τη μείωση της κατανάλωσης.

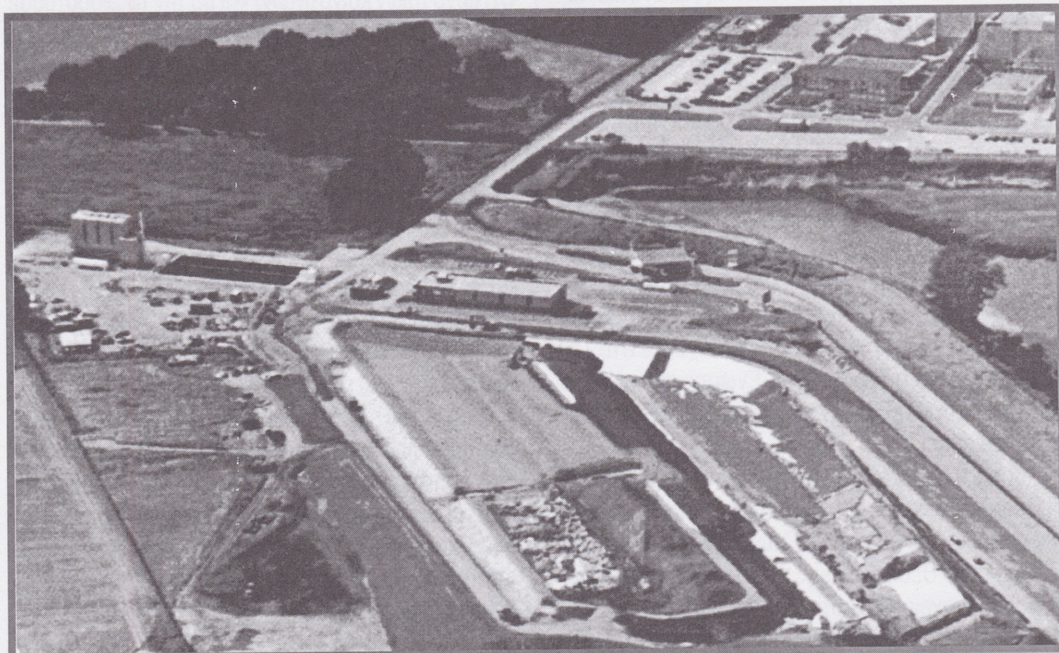
Για τον λόγο αυτό, υπάρχει και η άποψη ότι όλα τα απορρίμματα θα πρέπει να αποτεφρώνονται, κατόπιν κάποιου στοιχειώδους διαχωρισμού τους σε ανόργανα και οργανικά, ώστε να μείνουν προς ταφή μόνο τα υπολείμματα της καύσης.

Φυσικά ένα τόσο σημαντικό θέμα δεν είναι δυνατόν να αναλυθεί εξ ολοκλήρου και αναλυτικώς στο παρόν άρθρο. Υπάρχει πληθώρα περιβαλλοντικών ζητημάτων που μας αφορούν άμεσα, όπως η ποιότητα των υδάτων, της τροφής που καταναλώνουμε, η ατμοσφαιρική ρύπανση κ.ο.κ., τα οποία αποτελούν αντικείμενο μελλοντικών παρουσιάσεων, στην έκδοση που κρατάτε στα χέρια σας.

Τα ανωτέρω είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Οι σημαντικές καθυστερήσεις στη λήψη αποφάσεων σχετικά με τα περιβαλλοντικά ζητήματα οφείλονται τόσο στην εγκληματική αδιαφορία των ιθυνόντων για αποτελεσματική και ριζική αντιμετώπιση του προβλήματος όσο και στην προσπάθεια τους να καρπωθούν τα κατά το δυνατόν μεγαλύτερα οφέλη, οι ίδιοι και οι παρατρεχάμενοι τους μεγαλοεργολάβοι που λυμαίνονται την δημόσια ζωή της χώρας. Και φυσικά όλα αυτά δεν είναι άσχετα με τα σχέδια των κινούντων τα νήματα προς μια πλήρως παγκοσμιοποιημένη, πολυπολιτισμική κοινωνία με μόνους κυρίαρχους "τους νόμους της αγοράς".

Το μεγάλο ερώτημα είναι:

Θα τους αφήσουμε να το ολοκληρώσουν;

από τον **Δ. Τ.**

ΒΙΩΣΙΜΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΧΙΛΙΕΤΙΑ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Ανατολή της τρίτης χιλιετίας και η ανθρωπότητα αποσβολωμένη και μουδιασμένη προσπαθεί αγωνιωδώς πλέον να επανεύρη το σημείο που έχασε τον δύσβατο δρόμο της ανάβασης προς το μέλλον και χάθηκε προς μονοπάτια δαιδαλώδη και αδιέξοδα. Τέλος εποχής λοιπόν; Ή μία νέα αναγέννηση προμηνύεται; Μπορεί τώρα να αρχίζουν όλα. Σίγουρα πάντως, βρισκόμαστε στο κρίσιμο σημείο καμπής των εξελίξεων για το μέλλον ολόκληρου του κόσμου.

Καλούμαστε πλέον να αντιμετωπίσουμε τα συσσωρευμένα οικολογικά και όχι μόνο, προβλήματα που δημιούργησε ένα σύστημα διεφθαρμένο και ορατά πια αποτυχημένο. Το μοντέλο ζωής του καπιταλισμού που έχει επιβληθεί κάνοντας τις αξίες να υποχωρούν, σπρώχνει καθημερινά τις ανθρώπινες κοινωνίες σε όλο και μεγαλύτερα αδιέξοδα. Όσο συνεχίζεται η κυριαρχία του χρήματος και της οικονομίστικης αντίληψης, τόσο ο κόσμος μας οδηγείται στον θάνατο. Ο δημογραφικός μαρασμός της Ελλάδος και της Ευρώπης λαμβάνοντας υπόψιν και το πρόβλημα των αμβλώσεων, η πληθυσμιακή διαταραχή της Γηραιάς ηπείρου από την αλλόφυλη εισβολή, κατά συνέπεια και ο εκφυλισμός μας, η εξάντληση των φυσικών πόρων λόγω του υπερκαταναλωτισμού και των οικονομικών κέντρων εξουσίας, η αλλοίωση του κλίματος, η ρύπανση και το πρόβλημα των αποβλήτων, η ερήμωση της υπαίθρου και η γιγάντωση των αστικών αντιανθρώπινων κέντρων, η δηλητηρίαση των γεών και των ζώων, η πυρηνική ανασφάλεια και το ενεργειακό ζήτημα, είναι γενικευμένα τα αποτελέσματα της παρακμής, όσο αυτή αφορά στην περιβαλλοντική οπτική του ζητήματος. Και αντιλαμβάνεται κανείς ότι πρόκειται περί παρακμής, φτάνει να ρίξει μια αφ' υψηλού ματιά στην καθημερινότητά του. Υπάρχουν δείκτες βιωσιμότητας, βάσει των οποίων η κατάταξη μιας χώρας ως προς την ανάπτυξη, δεν βασίζεται σε οικονομικά μόνο κριτήρια, αλλά και σε δείκτες που έχουν σχέση με το περιβάλλον και την ποιότητά του. Κοινωνίες όμως που δεν διέπεται η πορεία τους από κάποια ιδεολογία, από κάποιο όραμα, από μία πίστη μη υλιστικού και ιδιοτελούς χαρακτήρα, καταδικάζουν μετά φανατισμού τις παρεμβάσεις βιοπολιτικής.

Σήμερα τα στρατόπεδα της αντιπαράθεσης έχουν αρχίσει να γίνονται πιο διακριτά. Η ιδεολογία της αγοράς, όπου τα πάντα μετριούνται με το χρήμα και η ιδεολογία των νόμων της Βιωσιμότητας. Κατ' επέκταση, ..."το Χρήμα ενάντια στο Αίμα".

"Βιωσιμότητα" λοιπόν. Η βασική διεκδίκηση της ανατρεπτικής οικολογικής συνείδησης για την τρίτη χιλιετία. Βιωσιμότητα, σημαίνει εν πρώτοις, βιώσιμο σύστημα αξιών, ενάντια στον πλασματικό πλούτο και την υπερκατανάλωση. Εξ' άλλου, η ποιότητα ζωής για την οποία γίνεται πολύς λόγος, δεν πρέπει

να νοείται μόνο με υλικό περιεχόμενο, γιατί δεν είναι εφικτή χωρίς την ψυχική, πνευματική και κατ' επέκταση φυλετική ανάπτυξη των ανθρώπων, την κοινωνική ειρήνη, την υγεία και το καλό φυσικό και αστικό περιβάλλον, που ανήκουν στο βιώσιμο σύστημα αξιών. Βιωσιμότητα σημαίνει επίσης, βιώσιμη επιστήμη, που έχει απεξαρτηθεί από την αγορά, είναι συστημική και όχι τεμαχισμένη (reductionist) και έχει κυρίως απορρίψει τα πορίσματα της οικονομικής ψευδοεπιστήμης. Πολύ καλή ανάλυση για το τι είναι η "Βιωσιμότητα" ως πρακτική πολιτική εφαρμογή, δίνει ο οικολόγος κ. Μιχάλης Δεκλερής μέσω του θαυμάσιου συγγραφικού του έργου "Βιωσιμότης: ο θεμελιώδης κανών για την τρίτη χιλιετία":

"...Βιώσιμη ανάπτυξη δεν είναι εφικτή χωρίς βιώσιμο κράτος, που είναι ενδυναμωμένο και χρηστό κράτος δικαίου. Εξ' άλλου στο σύστημα της κοινωνικής δομής, ηγεσία είναι εκείνες οι δυνάμεις που μπορούν να πραγματώσουν το βιώσιμο σύστημα αξιών. Είναι επίσης αυτονόητη η διαφύλαξη του κοινωνικού κεφαλαίου, δηλ. των κοινωνικών κατακτήσεων (αποδοχές, ασφάλιση, περίθαλψη κλπ). ...Το βιώσιμο παραγωγικό σύστημα υπόκειται στο σχεδιασμό του κράτους που έχει όπως είπαμε, την ευθύνη της βιωσιμότητος. Στο βιώσιμο παραγωγικό σύστημα μεταβάλλεται έτσι ουσιωδώς η σχέση ανθρώπου και φύσεως, η οποία δεν αντιμετωπίζεται πλέον μόνο με γνώμονα το κέρδος, ως πηγή φυσικών πόρων και χώρος υποδοχής αποβλήτων. ...Προς τούτο υπερέχουσα θέση στις δραστηριότητες του κράτους έχει η χωροταξία και στα πλαίσια αυτής η απόλυτη διασφάλιση του φυσικού κεφαλαίου, στο οποίο συμπεριλαμβάνεται και η γεωργική γη.

Η βιωσιμότης όμως διατρέχει όλες τις κοινωνικές ομάδες ακόμα και τις πρωτογενείς. Αντίθετα με ότι προπαγανδίζεται ως φολκλόρ της παγκοσμιοποιήσεως, βιώσιμες θα γίνουν εν πρώτοις οι εθνικές ομάδες με την ενδυνάμωση του πολιτισμού των. Βιώσιμη θα γίνει η οικογένεια, η οποία έχει διαλυθεί από την άγρια αγορά.

Τέλος βιώσιμο ήθος και συμπεριφορά αξιώνεται από όλους τους πολίτες. Βιωσιμότης σημαίνει, μεταξύ όλων των άλλων, και η μετάβαση από την διεκδίκηση δικαιωμάτων στην ανάληψη ευθυνών και στις έννοιες του καθήκοντος και της αρετής. Βιώσιμη κοινωνία δεν γίνεται με ανεύθυνους καταναλωτές."

Στο σημερινό αδιέξοδο, η λύση είναι ξεκάθαρα μία υπόθεση εθνικής συνειδητοποίησης των Ευρωπαίων, άρρηκτα συνδεδεμένη με την αντίσταση στα φαινόμενα της παγκοσμιοποίησης και του διεθνισμού. Έναν ρόλο σε έναν τέτοιο αγώνα, το οικολογικό κίνημα σήμερα, αδυνατεί να παίξει. Βρίσκεται πολιτικά εκμεταλλευόμενο στα νύχια του διεθνιστικού - αριστερού χαμαιλεοντισμού για να χρησιμοποιηθεί ως σκαλοπάτι για την άνοδο των πιο σκληρών μαρξιστικών και άσχετων με την οικολογία ιδεολογιών. Και δεν είναι έτσι δύσκολο να κατανοήσει κανείς γιατί ένα κίνημα μιας τέτοιας ιδεολογικής βάσης, αδυνατεί να μαζικοποιηθεί και να αποτελέσει υπολογίσιμη δύναμη ανατροπής και ρήξης. Για πόσο όμως, όταν η πλήρης καταστροφή είναι προϊούσα; Σήμερα υπάρχουν δυνάμεις πολιτικές και άτομα ενεργά και συνειδητοποιημένα σε όλη την Ευρώπη και την Αμερική, που αποτελούν γνήσιους εκφραστές και αγωνιστές ενός ρεύματος γνήσια οικολογικού, εθνικού και που βρίσκονται στο περιθώριο της προβολής των ΜΜΕ του κατεστημένου. Αποτελούν ένα κίνημα Εθνικό και Κοινωνικό, της ανατροπής και της δημιουργίας.

Ένα κίνημα που είναι η τελευταία ελπίδα για να ραγίσει το τοίχος της παγκοσμιοποίησης και του καπιταλισμού και να δραπετεύσει από τη φυλακή τους ο Άνθρωπος προς έναν ορίζοντα λαμπρό και καθαρό.

Η προώθηση της παγκοσμιοποίησης από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση

Η πρωτοβάθμια εκπαίδευση είναι το θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζεται όλο το εκπαιδευτικό σύστημα μιας χώρας. Είναι το έρεισμα πάνω στο οποίο οικοδομούνται όλα τα παιδαγωγικά προγράμματα των άλλων βαθμίδων εκπαίδευσης. Αυτό βέβαια συμβαίνει διότι, όπως είναι από όλους κατανοητό, οι ηλικίες στις οποίες αναφέρεται η πρωτοβάθμια εκπαίδευση είναι αυτές πάνω στις οποίες τίθενται οι βάσεις διαπαιδαγώγησης και πνευματικής χειραφέτησης των παιδιών. Αυτές οι ηλικίες είναι οι πιο ευαίσθητες και οι πιο εύπλαστες.

Σε αυτές τις ηλικίες καλλιεργούνται ο καθαρός τρόπος σκέψης που βασίζεται σε αξίες, αρχές και ιδεώδη που στο μέλλον θα δώσουν πολίτες οι οποίοι θα έχουν διαμορφώσει ολοκληρωμένες προσωπικότητες οι οποίες θα διαπνέονται από τα ελληνικά ιδεώδη και αξίες και οι οποίες θα είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την ιστορική τους υπόσταση ως συνεχιστές της Ελληνικής Ιστορίας.

Ωστόσο, η πορεία της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης σήμερα αντί να ακολουθεί ένα δρόμο, που θα στηρίζεται πάνω στα ελληνικά πρότυπα ζωής και παιδείας έτσι ώστε να διαπαιδαγωγήσει ανάλογα τα ελληνόπουλα, εντούτοις έχει αποπροσανατολιστεί και έχει ρίξει όλο το βάρος της σε μια διαρκή πλύση εγκεφάλου των παιδιών υπέρ του μοντέλου της παγκοσμιοποίησης συνάμα δε σε μια φρενήρη "αντιρατσιστική" προπαγάνδα η οποία έχει αναχθεί σε κύριο στόχο των νέων παιδαγωγικών προγραμμάτων.

Τα προγράμματα αυτά, που έχουν πάρει εντολή να εφαρμόσουν οι εκπαιδευτικοί της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, στηρίζονται στον Οδηγό Αντιρατσιστικής Εκπαίδευσης, που έχει εκδώσει το Υπουργείο Παιδείας. Για την διδασκαλία των ενοτήτων κατά του ρατσισμού και της ξενοφοβίας έχουν διατεθεί διδακτικές ώρες όπως η "ευέλικτη ζώνη" κατά τις οποίες συζητούν για τέτοια θέματα με τα παιδιά, γίνεται ανάγνωση διαφόρων κειμένων που προάγουν τέτοιου είδους θέσεις και πραγματοποιούνται γενικά "ελεύθερες" δραστηριότητες (ζωγραφική, εικαστικά κλπ). Φυσικά οι δραστηριότητες αυτές δεν είναι σε καμία περίπτωση "ελεύθερες" αλλά απολύτως κατευθυνόμενες.

Τα παιδιά υπόκεινται σε διαρκή πλύση εγκεφάλου. Το δικαίωμα του Έλληνα να είναι κύριος στην χώρα του χωρίς να είναι υποχρεωμένος να δέχεται την παρουσία των ξένων είναι συνδεδεμένο με το απόλυτο κακό. Κατ' αυτό τον τρόπο τα παιδιά γεμίζουν ενοχές και προβληματισμούς για κάτι που είναι φυσική επιταγή.

Οι δραστηριότητες επίσης που λαμβάνουν χώρα τόσο στα πλαίσια του μαθήματος όσο και στα πλαίσια πολιτιστικών δραστηριοτήτων αποτελούν έναν αδιάκοπο ύμνο προς την παγκοσμιοποίηση και την επίφαση ευημερίας που αυτή επαγγέλλεται. Όσον αφορά τα πολιτιστικά πρότυπα τα οποία προάγουν είναι η δουλοπρέπεια προς κάθε τι ξένο είτε αυτό προάγει την αισθητική και την τέχνη είτε όχι. Οι νέοι παιδαγωγικοί στόχοι επιτάσσουν την υποδοχή με ανοιχτές αγκάλες οτιδήποτε ξένου μόνο και μόνο επειδή είναι ξένο και όχι επειδή πραγματικά αξίζει . Διδάσκονται τα ελληνόπουλα ως τέχνη την αφρικανική υποκουλτούρα και ότι αυτή πρέπει να είναι απόλυτα αποδεκτή όπως και οι φορείς της. Ταυτόχρονα καταρρίπτουν μέσα στην ευαίσθητη ψυχή τους κάθε έννοια αισθητικής μιας και διδάσκονται ως τέχνη κάθε τι που επιεικώς αποτελεί κακοτεχνία ή πρωτογονισμό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η δυσανάλογη προβολή της οποίας τυγχάνει η κυκλαδική τέχνη σε σύγκριση με την κλασσική αρχαία ελληνική τέχνη.

Δεν θα πρέπει να παραλείψουμε να αναφερθούμε στον υποβιβασμό των εθνικών εορτών οι οποίες πλέον εορτάζονται με τρόπο άτονο και χωρίς καμία συναισθηματική φόρτιση. Αντίθετα, γίνονται σ' αυτές αναφορές υπέρ της ειρήνης και της συναδέλφωσης των λαών με αποτέλεσμα να αλλοιώνεται τελείως η ουσία της επετείου. Ενώ όμως οι εθνικές εορτές έχουν ατονήσει και σ' ένα βαθμό αλλοιωθεί κιόλας, για τον εορτασμό της επετείου της "εξέγερσης" του Πολυτεχνείου αφιερώνεται μια ολόκληρη εβδομάδα με πλήθος δραστηριοτήτων. Ο μύθος των ψευτοηρώων της μεταπολίτευσης πρέπει να συντηρηθεί και γίνει κτήμα των επερχομένων γενεών ώστε να συμβάλλει με την σειρά του στην στήριξή του πολιτικού καταστημένου στο οποίο αποδίδονται αυτοί οι... "αγώνες για την δημοκρατία".

Ως Έλληνες δηλαδή ως μέλη ενός λαού με μακραίωνη φυλετική συνέχεια και ιστορία 4000 ετών οφείλουμε να προβληματιστούμε αλλά και να αντιδράσουμε με κάθε μέσο που έχουμε στην διάθεση μας σ' αυτή τη νέα παιδαγωγική τάση. Διότι οι αρχές της παγκόσμιας ισοπέδωσης οι οποίες προάγονται και εντέχνως καλλιεργούνται έχουν υποβιβάσει τα γνήσια ελληνικά ιδεώδη και τις εθνικές αξίες και φιλοδοξούν να καταστήσουν την νέα γενιά του τόπου ένα σύνολο άβουλων όντων που θα δέχεται το οτιδήποτε του σερβίρεται ενδεδυμένο με ανθρωπιστικό μανδύα έχοντας απωλέσει κάθε σύνδεση με τις ρίζες του στο παρελθόν.

Έχοντας απωλέσει κάθε δύναμη αντιστάσεως απέναντι στο αλλόφυλο και το ξένο, δίνοντας θέση σε κάθε εξισωτική θεωρία και πράξη έστω κι αν αυτό οδηγήσει στην εξαφάνιση της ελληνικότητας της και την κάνει να γίνει υποχείριο διεθνιστικών συμφερόντων χάνοντας ότι έχει ακόμη απομείνει από την πολύτιμη εθνική της υπερηφάνεια.

Τι σχέση έχουμε οι μαύροι με την Αρχαία Ελλάδα; Φυσικά καμμία!
Όμως οι αντιρατσιστές των εκδοτικών οίκων για παιδιά δεν συμφωνούν...

του Γ. Ρ.

Julius Evola «Εξέγερση ενάντια στον σύγχρονο κόσμο»

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ (κεφ. 6)

Ο Ινδοάριος πολιτισμός αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα μιας από τις πιο τέλειες εφαρμογές των προαναφερθεισών αρχών. Σε αυτόν τον πολιτισμό η τάξη των brahmana δεν ήταν στην κορυφή της κοινωνικής ιεραρχίας λόγω της υλικής δύναμης ή του πλούτου της, ή λόγω της παραεκκλησιαστικής της οργάνωσης. Μόνο η θυσιαστήρια τελετουργία, η οποία ήταν προνόμιο της, προσδιόριζε την ανώτερη θέση της σε σχέση με τις άλλες τάξεις. Διαπερνώντας αυτούς που τις πραγματοποιούσαν με κάποιο είδος φοβερής και ευεργετικής δύναμης, η τελετουργία και η θυσία επέτρεπαν στον brahmana να συμμετέχει στην ίδια φύση με αυτήν των επικαλούμενων δυνάμεων. Όχι μόνο αυτή η ιδιότητα θα παρέμενε σε αυτό το πρόσωπο για πάντα, καθιστώντας τον άμεσα ανώτερο, σεβαστό και επίφοβο για τους άλλους αλλά θα μεταδιδότανε επίσης στους απογόνους του.

Παρεισφρύοντας στο ρεύμα δύναμης σαν κάποιο είδος υπερβατικής κληρονομιάς, αυτή η ιδιότητα θα γινότανε το χαρακτηριστικό γνώρισμα μίας φυλής, που ενεργοποιούνταν στα άτομα με την τελετή της μύησης.[1] Το μεγαλείο μίας κάστας προσδιορίζονταν από την δυσκολία και από την χρησιμότητα των λειτουργιών που εκτελούσε. Λόγω των προαναφερθεισών προϋποθέσεων, στον κόσμο της παράδοσης τίποτα δεν εκτιμούνταν περισσότερο από τις πνευματικές επιρροές που η τελετουργία μπορούσε να ενεργοποιήσει μέσω των αναγκαίων ενεργειών. Τίποτα δεν φαινότανε τόσο δύσκολο όσο το να έρθει κάποιος σε μία πραγματική και ενεργή σχέση με τις αόρατες δυνάμεις που ήταν έτοιμες να συντρίψουν τον απερίσκεπτο άνθρωπο που θα τολμούσε να τους αντιπαρατεθεί χωρίς να κατέχει τα αναγκαία προσόντα και γνώση. Για αυτόν τον λόγο η κάστα των brahmana παρά το γεγονός ότι ήταν διασκορπισμένοι παντού στην Ινδία, μπορούσαν να έχουν τον σεβασμό των μαζών και να απολαμβάνουν το κύρος που κανένας τύραννος ποτέ δεν είχε, όσο καλά εξοπλισμένος και να ήταν.[2]

Στην Κίνα, όπως επίσης στην Ελλάδα και στην αρχαία Ρώμη, η αριστοκρατία χαρακτηρίζονταν κυρίως από την κατοχή και άσκηση εκείνων των

τελετών που συνδέονταν με την θεϊκή δύναμη που πήγαζε από τον ιδρυτή της οικογένειας. Στην Κίνα μόνο οι ευγενείς εξασκούσαν τις τελετές (yi-li) ενώ οι πληβείοι απλώς είχαν έθιμα(su).

Ένα Κινέζικο ρητό λέει:"Οι τελετές δεν είναι κληρονομιά των συνηθισμένων ανθρώπων", το οποίον αντιστοιχεί με το περίφημο απόφθεγμα του Appius Claudius **"Auspicia sunt patrum"**. Μία Λατινική έκφραση χαρακτηρίζει τους πληβείους σαν gentem non habent: ανθρώπους που δεν έχουν τελετές ούτε προγόνους. Για αυτόν τον λόγο στην αρχαία Ρώμη οι ευγενείς θεωρούσαν τον τρόπο ζωής και την σεξουαλική ένωση των πληβείων ανάλογη με αυτήν των αγρίων ζώων (more ferarum). Έτσι, το υπερφυσικό στοιχείο ήταν το θεμέλιο της ιδέας της παραδοσιακής αριστοκρατίας και της γνήσιας βασιλείας. Αυτό που καθόριζε έναν αρχαίο αριστοκράτη δεν ήταν απλώς μία βιολογική κληρονομιά ή μία φυλετική επιλογή, αλλά μάλλον μία ιερή παράδοση. Στην πραγματικότητα, ακόμη και ένα ζώο μπορεί να έχει βιολογική και φυλετική καθαρότητα. Σε τελευταία ανάλυση, στο σύστημα των καστών οι νόμοι του αίματος, της κληρονομικότητας και οι ενδογαμικοί περιορισμοί δεν εφαρμοζόντουσαν μόνο στους brahmana αλλά και στις άλλες κάστες επίσης. Δεν ήταν με αυτήν την έννοια που λεγότανε για τους πληβείους ότι στερούνταν προγόνων. Η αληθινή πρώτη αιτία της διαφοροποίησης μεταξύ ευγενών και πληβείων ήταν ότι οι πρόγονοι του πληβείου και του δούλου δεν ήταν "θεϊκοί πρόγονοι"(divi parentes) όπως οι πρόγονοι των γενών των πατρικίων. Καμία υπερβατική ποιότητα ή "μορφή" ανατιθέμενη σε μια αυστηρή και μυστική τελετουργική παράδοση δεν είχε μεταβιβασθεί σε αυτούς μέσω του αίματος. Οι πληβείοι στερούνταν αυτή την δύναμη μέσω της οποίας τα μέλη της αριστοκρατίας μπορούσαν απευθείας να τελούν τις δικές τους λατρείες ή να είναι μέλη της ιερατικής τάξης (όπως συνέβαινε στην περίπτωση του αρχαίου κλασσικού κόσμου, στις αρχαίες Βόρειες και Γερμανικές φυλές, στην Άπω Ανατολή κ.ο.κ.). Οι πληβείοι δεν είχαν το προνόμιο της δεύτερης γέννησης, η οποία χαρακτήριζε τους arya(ευγενής) και η Manudharmasastra[3] δεν διστάζει να πει ότι και ακόμα και ένας arya δεν είναι ανώτερος από έναν sudra εάν δεν έχει ξαναγεννηθεί. Οι πληβείοι δεν είχαν εξαγνισθεί από καμία από τις τρεις ουράνιες φωτιές που στο αρχαίο Ιράν πιστευότανε ότι δρούσαν σαν οι μυστικές ψυχές των τριών ανώτερων καστών της αυτοκρατορίας. Οι πληβείοι επίσης στερούνταν το "ηλιακό" στοιχείο το οποίο στο αρχαίο Περού χαρακτήριζε την τάξη των Ίνκας. Η ανομοιογένεια των πληβείων δεν είχε όρια. Δεν είχαν δικιά τους αληθινή λατρεία και κατά μία ανώτερη έννοια δεν είχαν ιδρυτή. (patrem ciere non possunt)[4]. Ως εκ τούτου η λατρεία των πληβείων δεν μπορούσε να βοηθήσει αλλά είχε ένα μαζικό και χθόνιο χαρακτήρα. Στην Ινδία χαρακτηριζότανε από φρενήρεις και εκστατικές τελετουργίες, λίγο πολύ συνδεδεμένες με το υπόστρωμα των προαρίων φυλών. Στους Μεσογειακούς πολιτισμούς χαρακτηριζότανε από την λατρεία των μητέρων και από κρυφές δυνάμεις σε αντίθεση με τις φωτεινές μορφές της ηρωικής και Ολύμπιας παράδοσης. Οι πληβείοι, οι οποίοι στην αρχαία Ρώμη καλούνταν "παιδιά της γης" είχαν μία θρησκευτική λατρεία για τις θηλυκές θεότητες της γης. Ακόμη και στην Κίνα, η επίσημη αριστοκρατική θρησκεία στεκότανε αντίθετη με τις πρακτικές αυτών που συχνά καλούνταν "κατεχόμενοι από πάθος"(ling-pao), και με τις δημοφιλείς λατρείες ενός Μογγολικού και σαμανικού τύπου.

Βρίσκουμε επίσης την μεταφυσική αντίληψη της αριστοκρατίας και στις αρχαίες Τευτονικές παραδόσεις, όχι μόνο επειδή σε αυτές τις παραδόσεις κάθε ηγέτης ήταν συγχρόνως ο ανώτατος ιερέας του λαού του και της χώρας του, αλλά ακόμη επειδή αξιώνοντας μία θεϊκή ύπαρξη σαν πρόγονο διαχώριζε μία οικογένεια από όλες τις άλλες. Έτσι, ένας βασιλιάς επιλεγότανε αποκλειστικά από τα μέλη αυτών των προνομιούχων οικογενειών. Για αυτόν τον λόγο ένας βασιλιάς απολάμβανε μία διαφορετική μεγαλοπρέπεια από αυτήν που απολάμβανε, για παράδειγμα, ένας στρατιωτικός αρχηγός(dux ή heritzogo) που περιστασιακά επιλεγότανε σε πολεμικές κα-

ταστάσεις λόγω των αναγνωρισμένων προσωπικών του προσόντων.

Φαίνεται ότι οι αρχαίοι Νορβηγοί βασιλείς εκτελούσαν τις τελετουργίες από μόνοι τους, χωρίς την βοήθεια της ιερατικής τάξης. Ακόμη και μεταξύ των αποκαλούμενων πρωτογόνων λαών, αυτοί οι οποίοι δεν είχαν μυηθεί αντιμετώπιζαν την περιφρόνηση από τον ίδιο τον λαό τους και αποκλείονταν από όλα τα στρατιωτικά και πολιτικά προνόμια της φυλής τους. Προτού υποβληθεί σε τελετουργίες που προορίζονταν να μεταμορφώσουν την εσωτάτη του φύση και οι οποίες συχνά συνοδεύονταν με σκληρές δοκιμασίες και με μία περίοδο απομόνωσης, το άτομο δεν θεωρούνταν ότι ήταν αληθινός άνδρας αλλά μάλλον ότι ανήκε στην ίδια τάξη με τις γυναίκες, τα παιδιά και τα ζώα. Ένα άτομο γινότανε μέλος της ομάδας των αληθινών ανδρών που ήλεγχαν την κοινότητα, μόνο μέσω της νέας ζωής που αφυπνιζότανε σε αυτόν με την μύηση, σχεδόν σαν να ελάμβανε μέρος σε ένα "μυστήριο" ή να προσχωρούσε σε μία αδελφότητα.[5] Εφόσον ένα άτομο μετείχε αυτής της νέας ζωής, η οποία σχεδόν "δεν είχε καμία σχέση με την παλιά", έπαιρνε ένα νέο όνομα, μία νέα γλώσσα και νέες αρμοδιότητες. Έτσι, συγγραφείς όπως ο H. Schurtz έχουν διακρίνει σωστά σε αυτό την αρχική αιτία της αληθινής πολιτικής ενότητας. Αυτή η επίγνωση ενισχύει αυτό που έχω πει προηγουμένως σχετικά με το επίπεδο ανάπτυξης που χαρακτηρίζει κάθε παραδοσιακή πολιτεία και το οποίον είναι διαφορετικό από το επίπεδο που χαρακτηρίζει κάθε ενότητα βασισμένη απλώς σε φυσιοκρατικές προϋποθέσεις. Αυτές οι "ανδρικές ομάδες" (στα Γερμανικά Mannerbunde), στις οποίες κάποιος γίνεται δεκτός μετά από μια αναγέννηση που πραγματικά τον εισάγει στην αντρική ηλικία, διαφοροποιεί ένα άτομο από τα υπόλοιπα μέλη της κοινότητας, του δίνει δύναμη(imperium) και ένα αδιαμφισβήτητο γόητρο.[6]

Μόνο στους πρόσφατους χρόνους η αριστοκρατία όπως και η βασιλεία έχουν πάρει ένα απλό κοσμικό και πολιτικό χαρακτήρα. Στην αρχή, αριστοκρατία και βασιλεία βασίζονταν σε χαρακτήρα, φυλή, τιμή, ηρωισμό και πίστη, στην noblesse d' epee και στην noblesse de coeur. Αργότερα αναδύθηκε μία πληβεία άποψη της αριστοκρατίας που αρνιότανε ακόμα και τα προνόμια του αίματος και της παράδοσης.

Ένα τυπικό παράδειγμα αυτής της τελευταίας

άποψης είναι η αποκαλούμενη αριστοκρατία της κουλτούρας και η αριστοκρατία του πνεύματος που αναδύθηκαν σαν δευτερεύον αποτέλεσμα του αστικού πολιτισμού. Κατά την διάρκεια μίας απογραφής που έγινε στην επικράτεια του Φρειδερίκου του Μεγάλου, ο αρχηγός μίας αρχαίας Γερμανικής αριστοκρατικής οικογένειας χιουμοριστικά απάντησε "Analphabet wegen des hohen Adels", σε αναφορά με την αρχαία αντίληψη των Βρετανών λόρδων που θεωρούνταν "έμπειροι στον νόμο και σοφοί, ακόμη και αν πιθανόν δεν ήξεραν πώς να διαβάζουν", Η αλήθεια είναι ότι σε ένα γενικό πλαίσιο μίας κανονικής ιεραρχικής θεώρησης, η αρχή που καθόριζε τις τυπικές οντολογικές και ουσιώδεις διαφορές μεταξύ των ανθρώπων και οι οποίες ήταν στην βάση της ιδέας της αριστοκρατίας και των προνομίων της, δεν ήταν ποτέ η "διανοητικότητα" αλλά μάλλον η "πνευματικότητα". Η παράδοση διατηρήθηκε, αν και σε μία εξασθενημένη μορφή, μέχρι τους χρόνους της ιπποτικής αριστοκρατίας όπου ενσωματώθηκε με κάποιο ασκητικό και ιερό προσανατολισμό στις μεγάλες μεσαιωνικές αδελφότητες. Σε αυτή την χρονική στιγμή, η αριστοκρατία ήδη είχε το κυριότερο σημείο αναφοράς της στην θρησκεία, όχι στον εαυτόν της αλλά έξω από αυτόν και σε μία διαφορετική τάξη, δηλαδή στον κλήρο, αν και ο κλήρος αντιπροσώπευε μία πνευματικότητα που απείχε πολύ από την πνευματικότητα των αρχικών αριστοκρατιών.

Το τελετουργικό και το ιερό στοιχείο ήταν η βάση της εξουσίας των δύο ανώτερων τάξεων και του πατέρα στην αρχαία αρχοντική οικογένεια. Στις Δυτικές Άριες κοινωνίες όπως η Ελλάδα και η Ρώμη ο pater familiae αρχικά απολάμβανε μία θέση παρόμοια με αυτήν του ιερέα-βασιλιά. Ο όρος pater ήταν συνώνυμος με τον βασιλιά(απ' όπου και οι λέξεις rex, άναξ, βασιλεύς). Εξέφραζε την ιδέα μίας πνευματικής εξουσίας όπως επίσης μίας δύναμης και ενός ηγεμονικού αξιώματος.

Σύμφωνα με μερικές απόψεις με τις οποίες συμφωνώ εξ' ολοκλήρου, η πολιτεία είναι μία εφαρμογή σε μία μεγαλύτερη κλίμακα της ιδίας αρχής η οποία στις απαρχές συγκροτούσε την αριστοκρατική οικογένεια. Άρα ο pater αν και ήταν ο στρατιωτικός αρχηγός και ο άρχων του νόμου για τους συγγενείς και δούλους , in primis et ante omnia ήταν το άτομο που ήταν επιφορτισμένο για την εκτέλεση των παραδοσιακών τελετών και θυσιών κάθε οικογένειας, τις τελετές και τις θυσίες που συνέθεταν την μη ανθρώπινη κληρονομιά του. Αυτή η κληρονομιά που πήγαζε από τον ιδρυτή της οικογενείας, αντιπροσωπευότανε από φωτιά, (για παράδειγμα, οι τριάντα φωτιές των τριάντα οικογενειών που ήταν γύρω από την κεντρική φωτιά της Vesta στην αρχαία Ρώμη.) Αυτή η φωτιά, που τροφοδοτούνταν με ειδικά υλικά και αναβότανε με καθορισμένες τελετουργίες και μυστικούς τύπους, θεωρούνταν ότι έπρεπε να μένει αναμμένη πάντα από κάθε οικογένεια σαν η ζωντανή και αισθητή μάρτυρας της θεϊκής της κληρονομιάς. Ο πατέρας ήταν ο ρωμαλέος ιερέας επιφορτισμένος με την φροντίδα της ιερής οικογενειακής φωτιάς, αλλά ήταν επίσης αυτός που έπρεπε να εμφανίζεται σαν "ήρωας" στα παιδιά του, στους συγγενείς, και στους υπηρέτες. Ή σαν ο φυσικός μεσολαβητής κάθε αποτελεσματικής σχέσης με το υπερφυσικό. Ή σαν ο υπέρτατος αναζωογονητής της μυστικής δύναμης της ιεροτελεστίας, που ήταν παρούσα στην ουσία της φωτιάς. Σαν η ενσάρκωση της "τάξης", όπως ήταν ο Agni για τους Ινδοάριους. Σαν η αρχή που "φέρνει τους θεούς σε μας" ή όπως ο "πιο διακεκριμένος από την τάξη". Σαν τον "γιο της δύναμης".[7]

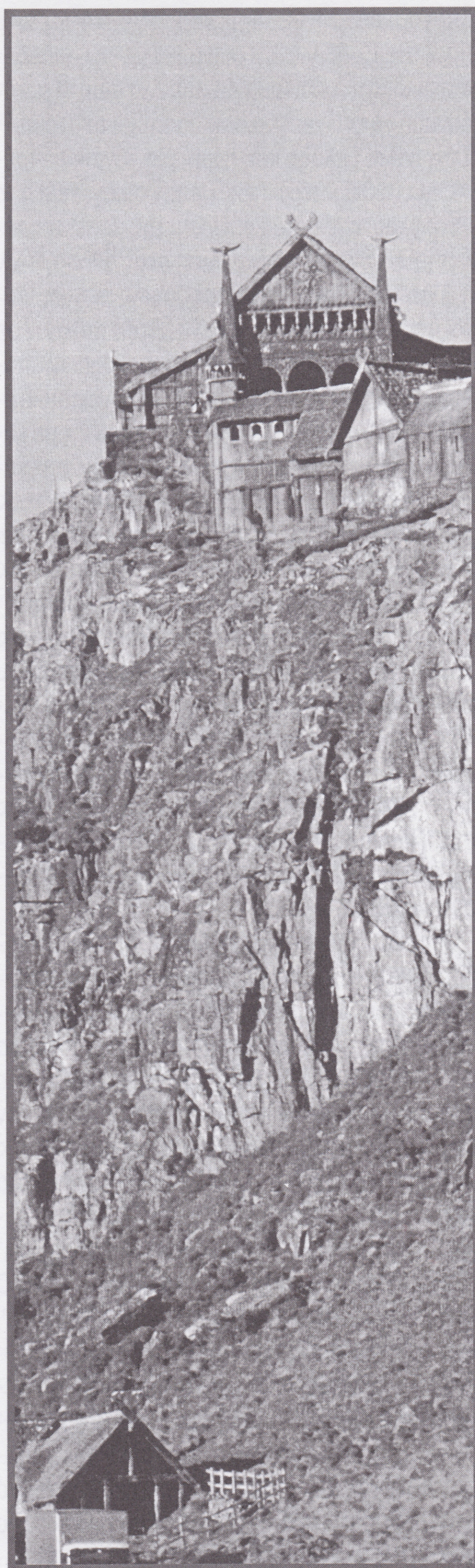
Ή σαν "αυτόν που μας οδηγεί μακριά από αυτόν τον κόσμο, σε ανώτερες διαστάσεις, στον κόσμο της σωστής δράσης".[8] Η κύρια ευθύνη του pater ήταν να εμποδίζει την "φωτιά να σβήσει" έτσι ώστε να αναπαράγει, διαιωνίζει και συντηρεί την "μυστική νίκη του προγόνου".[9] Αυτή η ευθύνη για την φωτιά ήταν η εκδήλωση του "βασιλικού" συστατικού της οικογένειας του, με τον pater να είναι "ο κύριος της γενιάς και της θυσίας". Με αυτόν τον τρόπο ο pater πραγματικά αποτελούσε το κέντρο της οικογένειας. Ολόκληρη η αυστηρή δομή των παραδοσιακών πατρικών δικαιωμάτων απέρρεαν από αυτό το κέντρο σαν μία φυσική συνέπεια, και υπήρχαν ακόμα και όταν αυτή η γνώση των πρωταρχικών αρχών είχε χαθεί. Στην αρχαία Ρώμη, οποιοσδήποτε είχε, ό-

πως ο pater, το ius quiritium (το δικαίωμα να φέρει δόρυ και να κάνει θυσίες) είχε επίσης το δικαίωμα να κατέχει γη, χωρίς ποτέ αυτά να μπορούν να καταργηθούν. Μιλούσε εξ ονόματος των θεών και λόγω ισχύος. Όπως ακριβώς οι θεοί, εκφραζότανε μέσω συμβόλων και σημείων. Δεν ήταν από ύλη. Αρχικά, δεν ήταν δυνατό(nulla auctoritas) να διωχθεί ποινικά ένας πατρίκιος, αφού θεωρούνταν σαν ένας λειτουργός των θεών, όπως ακριβώς ο βασιλιάς σε πρόσφατους χρόνους. Εάν ο πατρίκιος διέπραττε ένα έγκλημα στον κόσμο του (mundus) το δικαστήριο(Curtia) μπορούσε να διακηρύξει μόνο ότι είχε κάνει κάτι άνομο (improbe factum). Τα δικαιώματα επάνω στους συγγενείς του ήταν απόλυτα, ius vitae necisque. Ο θεϊκός του χαρακτήρας του επέτρεπε να πουλάει ή και ακόμη να θανατώνει τα παιδιά του κατά την κρίση του.[10] Σύμφωνα με αυτό το πνεύμα διατυπώθηκαν οι εκφράσεις αυτές που ο Vico σωστά αποκάλεσε "φυσικά ηρωικά δικαιώματα" ή "θεϊκά δικαιώματα των ηρωικών ανθρώπων".

Σύμφωνα με μία παράδοση των πατρικίων η τελετή που αντιστοιχούσε σε ένα "Ουράνιο" συστατικό είχε το προβάδισμα έναντι των άλλων στοιχείων της ίδιας παράδοσης που σχετίζονταν με την φύση. Αυτό μπορεί να στοιχειοθετηθεί από αρκετές απόψεις από τους αρχαίους Ελληνορωμαϊκούς νόμους. Έχει σωστά ειπωθεί ότι:

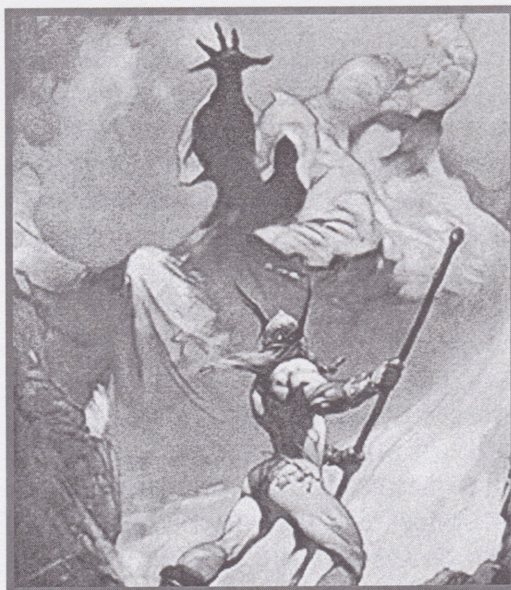
Στην αρχαιότητα αυτό που ένωνε τα μέλη μιας οικογένειας ήταν κάτι πιο δυνατό από την γέννηση, συναισθήματα και φυσική δύναμη. Ήταν η λατρεία της εστίας και των προγόνων. Αυτή η λατρεία διαμόρφωνε την οικογένεια σε ένα ενιαίο σώμα, σε αυτόν τον κόσμο και τον επόμενο. Η αρχαία οικογένεια ήταν περισσότερο μία θρησκευτική παρά μία φυσική ένωση.[11]

Η κοινή τελετή συνέθετε τον αληθινό δεσμό της οικογενειακής ενότητας και συχνά ακόμη και αυτών των γενών. Εάν επιτρεπότανε σε έναν ξένο να λάβει μέρος στην κοινή τελετουργία, αυτός ως εκ τούτου γινότανε ένας υιοθετημένος γιος που απολάμβανε εκείνα τα δικαιώματα, που επίσης μπορούσαν να αφαιρεθούν από έναν πραγματικό γιο που ήταν ένοχος παραμέλησης της τελετής της οικογένειας του ή από έναν γιο που του

απαγορευότανε να λάβει μέρος σε αυτήν. Αυτό προφανώς σήμαινε ότι σύμφωνα με την παραδοσιακή ιδέα, η τελετουργία παρά το αίμα είχε την δύναμη να ενώνει ή να διαφοροποιεί τα άτομα.[12] Στην Ινδία, Ελλάδα και Ρώμη, μία γυναίκα έπρεπε να ενωθεί υπερφυσικά με την οικογένεια ή το γένος του μέλλοντος συζύγου της μέσω της τελετής. Η νύφη πριν γίνει νύφη ενός άνδρα, ήταν η νύφη του Agni ή της υπερφυσικής φωτιάς. Αυτοί που τους επιτρεπότανε να συμμετάσχουν σε μία γνήσια τελετή ενός γένους πατρικίων αποκτούσαν με αυτόν τον τρόπο μία εξευγενιστική υπερφυσική συμμετοχή που τους προίκιζε με κάποια από τα προνόμια του συγκεκριμένου γένους, ενώ συγχρόνως και αυτοί δέσμευαν τους απογόνους τους σε αυτό. Συμπερασματικά, είναι δυνατόν να καταλάβουμε την ιερή πλευρά της φεουδαρχίας, όπως αυτή αναδύθηκε προηγούμενα στην αρχαία Αίγυπτο, αφού δια μέσου του μυστικιστικού "δώρου της ζωής" προερχομένου από αυτόν, ο βασιλιάς συγκέντρωνε γύρω του ένα σώμα από πιστούς υπηκόους που ανυψώνονταν στο ιερατικό αξίωμα. Ανάλογες ιδέες μπορούν να βρεθούν στο Περού μεταξύ των Ίνκας στα "Παιδιά του Ήλιου", και σε κάποιο βαθμό ακόμη και μεταξύ της Ιαπωνικής φεουδαρχικής αριστοκρατίας.

Στην Ινδία βρίσκουμε την ιδέα, η οποία υποβιβάσθηκε στο δόγμα των "θυσιών" γενικά, μίας οικογενειακής γραμμής αρρένων απογόνων (πρωτοτοκία) που συνδέεται άμεσα με το πρόβλημα της αθανασίας. Ο πρωτότοκος - που αυτός μόνο έχει το δικαίωμα να επικαλείται τον Ίντρα, τον ουράνιο πολεμιστή θεό - θεωρείται σαν ο μόνος που η γέννηση του απελευθερώνει τον πατέρα από το χρέος του στους προγόνους. Έτσι λέγεται ότι ο πρωτότοκος "απελευθερώνει" ή "σώζει" (trayate) τους προγόνους στον άλλον κόσμο. Ο πρωτότοκος στεκάμενος στο "πεδίο της μάχης", που αντιπροσωπεύεται από αυτήν την γήινη ύπαρξη, επιβεβαιώνει και συνεχίζει την γραμμή επίδρασης που σχηματίζει την ουσία των προγόνων και που μεταφέρεται μέσα στο ρεύμα του αίματος σαν φωτιά που εξαγνίζει. Είναι σημαντικό ότι ο πρωτότοκος θεωρείται ότι έχει γεννηθεί για να εκπληρώσει ένα "καθήκον" σε αυτήν την τελετουργική υποχρέωση που δεν επηρεάζεται από ανθρώπινα συναισθήματα και δεσμούς.

Δεν είναι αδύνατον, συνεπώς, ότι σε μερικές περιπτώσεις μία οικογένεια να προέρχεται από προσαρμογή από ένα ανώτερο και αποκλειστικά πνευματικό τύπο ενότητας που υπήρχε σε παλαιότερους καιρούς. Για παράδειγμα, ο Lao-Tzu[13] υπαινίσσεται ότι η οικογένεια εμφανίσθηκε στο τέλος μίας σχέσης άμεσης συμμετοχής, μέσω του αίματος, με την αρχική πνευματική αρχή. Μία παρόμοια ιδέα ακόμη που αντηχεί σαν ένα κατάλοιπο, είναι στην προτεραιότητα, που αναγνωρίζουν αρκετές παραδόσεις, της πνευματικής πατρότητας έναντι της φυσικής πατρότητας, ή μίας "δεύτερης γέννησης" έναντι της φυσικής γέννησης.

Στην αρχαία Ρώμη, για παράδειγμα, μπορούμε να αναφερθούμε στην εσώτερη πλευρά του αξιώματος που απονέμονταν την ώρα της υιοθεσίας, σαν μία άυλη και υπερφυσική γενεαλογική σχέση που θεωρούνταν ότι συνέβαινε κάτω από την προστασία των "Ολύμπιων" θεών. Κάποια χρονική περίοδο η υιοθεσία επιλέγονταν σαν η βάση για την συνέχιση του αυτοκρατορικού αξιώματος.

Σύμφωνα με ένα αρχαίο Ινδουιστικό κείμενο: ***Το ότι η μητέρα και ο πατέρας του τον γέννησαν λόγωαμοιβαίας επιθυμίας και το ότι γεννή-***

θηκε στην μήτρα, θα έπρεπε να το θεωρεί σαν απλό ερχομό στην ύπαρξη.

Αλλά η γέννηση που έκανε ένας δάσκαλος για αυτόν... είναι πραγματική, χωρίς γηρατειά και ελεύθερη από θάνατο.[14]

Με αυτόν τον τρόπο οι φυσικοί δεσμοί δεν είναι μόνο δευτερεύοντες, αλλά μπορεί και να αντιστραφούν. Έτσι σύμφωνα με το ίδιο κείμενο, "ο brahmana που προκαλεί την Βεδική γέννηση ενός μεγαλύτερου προσώπου και του διδάσκει τα καθήκοντα του, γίνεται πατέρας του ακόμα και εάν είναι ο ίδιος ένα παιδί".[15] Οπουδήποτε ο νόμος της patria potestas (Σημ. μετ. πατρικής εξουσίας) θεωρούνταν από κοινωνική και νομική άποψη ότι ήταν απόλυτος και σχεδόν θεϊκός, ένας τέτοιος νόμος μπορούσε να απολαμβάνει αυτόν τον πνευματικό χαρακτήρα μόνο αν είχε (ή αν αρχικά είχε) μία τέτοια δικαίωση στην τάξη της πνευματικής καταγωγής, και επίσης αν ήταν συνδεδεμένος με συγγενικούς δεσμούς όπως η "ψυχή" είναι συνδεδεμένη με το "σώμα" μέσα στην οργανική ενότητα του οικογενειακού γένους. Δεν θα επεκταθώ περαιτέρω σε αυτές τις σκέψεις. Εν τούτοις είναι αξιοπρόσεκτο ότι ένα μέρος των αρχαίων αντιλήψεων προϋποθέτουν επίσης την ιδέα μίας ενότητας που δεν είναι απλώς βιολογική αλλά και ψυχοπνευματική. Έτσι η ενοχή ενός μέλους της οικογενείας θεωρούνταν ότι επηρέαζε όλη την οικογένεια.[16] Επίσης σύμφωνα με αυτήν την ιδέα, ένα μέλος της οικογένειας μπορούσε να λυτρώσει κάποιο άλλο ή να συνεχίσει μία πράξη εκδίκησης για λογαριασμό άλλου κ.ο.κ.

Σε όλες αυτές τις απόψεις βρίσκουμε την επαναλαμβανόμενη επιβεβαίωση της άποψης σύμφωνα με την οποία οι παραδοσιακοί θεσμοί ήταν διατεταγμένοι "εκ των άνω" και δεν βασίζονταν στην φύση αλλά σε ιερές κληρονομιές και σε πνευματικές πράξεις που συνέδεαν, ελευθέρωναν και "διαμόρφωναν" την φύση. Στην θεϊκή διάσταση αυτό που είναι σημαντικό είναι το αίμα (θεοί σύναιμοι) και η οικογένεια(θεοί εγγενείς). Η πολιτεία, η κοινωνία, η οικογένεια, αστικά συναισθήματα, ως καθήκοντα με την σύγχρονη έννοια (κοσμική, ανθρώπινη, κοινωνική), όλα αυτά είναι ανθρώπινα "δημιουργήματα", πράγματα εντελώς τεχνητά και υπάρχοντα έξω από την σφαίρα επιρροής της παραδοσιακής πραγματικότητας, στον κόσμο των σκιών.

Το φως της Παράδοσης δεν ήξερε κανένα από αυτά τα πράγματα.

Σημειώσεις

1. Ο brahmana , που συγκρινότανε με τον ήλιο, συχνά θεωρούνταν ότι επιβεβαιωνότανε από μία ακτινοβόλο ενέργεια ή λαμπρότητα (tejas) που πήγαζε από την ζωτική δύναμη λόγω της "πνευματικής του γνώσης". Satapatha Brahmana , 13.2.6.10.

2. Σχετικά με την προέλευση της εξουσίας του brahmana δες το "Οι νόμοι του Μανού" 9.313-17.

3. Οι νόμοι του Μανού 2.39,103,157-58,172

4. Στην μυθική αφήγηση της ίδρυσης των καστών όπως έχει παραδοθεί από τους brahmana, ενώ σε κάθε μία από τις τρεις ανώτερες τάξεις αντιστοιχεί μία ομάδα θεών, δεν ισχύει το ίδιο για τους sudra, που δεν έχουν δικό τους θεό στον οποίον να μπορούν να προσευχηθούν και να κάνουν θυσίες.

5. Hutton Webster, Πρωτόγονες μυστικές κοινωνίες (Ιταλική μετάφραση 1921).

6. Σχετικά με την αρρενωπότητα κατά μία ανώτερη και μη φυσιοκρατική έννοια, μπορούμε να αναφερθούμε στην λατινική λέξη vir σαν αντίθετο του homo. Ο G. B. Vico (Η νέα επιστήμη, 3.41) έχει ήδη επισημάνει ότι ότι αυτή η λέξη υποδηλώνει ένα ξεχωριστό αξίωμα, εφόσον χαρακτηρίζει όχι μόνο τον άνδρα που έχει παντρευτεί πατρικία, αλλά επίσης την αριστοκρατία, τους δικαστικούς (duumviri, decemviri), τους ιερείς (quindicemviri, vigintiviri), τους κριτές (centemviri), διότι "ο όρος vir υποδηλώνει σοφία, ιεροσύνη και συμπεριφορά βασιλιά, που όπως εξήγησα προηγουμένως συγκροτούσαν μία ενότητα στον άνθρωπο των προγόνων, στην πολιτεία που αποτελούνταν από γένη.

7. Rg Veda 1.1.7-8,1.13.1,10.5.7,8.3.8

8. Atharva Veda 6.120.1 Η έκφραση αναφέρεται στην garhapatya-agni που ανάμεσα στις τρεις φωτιές, είναι αυτή του pater ή της κεφαλής της οικογένειας.

9. "Ο πατέρας είναι η φωτιά του σπιτιού". Νόμοι του Manu 2.231 Η συντήρηση της ιερής φωτιάς είναι καθήκον του dvija, του διπλογεννημένου, ο οποίος ίδρυσε τις τρεις ανώτερες κάστες (2.108) . Δεν είναι δυνατόν τώρα να επεκταθούμε, πέρα από αυτήν την σύντομη αναφορά, στην παραδοσιακή λατρεία της φωτιάς. Αργότερα θα αναφερθώ στον ρόλο που είχαν άνδρες και γυναίκες στην λατρεία της φωτιάς, μέσα στην οικογένεια και στην κοινωνική ζωή.

10. Σχετικά με τις παραπάνω εκφράσεις, δες M. Michelet, Histoire de la republique romaine (Paris 1843), 1.138, 144-46. Παρόμοια στοιχεία βρίσκονται ακόμα σε πιο νεώτερες παραδόσεις. Οι Βρετανοί λόρδοι στις αρχές θεωρούνταν ημίθεοι και στην ίδια κοινωνική θέση με τον βασιλιά. Σύμφωνα με ένα νόμο που εκδόθηκε από τον Εδουάρδο τον 1ον κατείχαν το δικαίωμα της απλής ανθρωποκτονίας.

11. F. de Coulanges , Cite antique, 105.

12. Στην Ρώμη υπήρχαν δύο τύποι γάμου, ο ένας που συνδεότανε με το χθόνιο και ο άλλος με το ουράνιο στοιχείο του Ρωμαϊκού πολιτισμού. Ο πρώτος τύπος ήταν ένας κοσμικός και πρακτικός γάμος, στον οποίον η γυναίκα θεωρούνταν σαν απλή ιδιοκτησία που μεταβιβαζότανε στον manum viri. Ο δεύτερος τύπος ήταν ένας μυσταγωγικός και ιερός γάμος, confarreatio, ένα θείο μυστήριο ή μία ιερή ένωση (hierogamos). Το Ελληνιστικό ισοδύναμο του confarreatio ήταν το eggineois. Το ιερό στοιχείο που ενοικούσε στην agape θεωρούνταν ότι ήταν τόσο σημαντικό που χωρίς αυτό η εγκυρότητα του γάμου μπορούσε να αμφισβητηθεί.

13. Tao te Ching, 18.

14. Νόμοι του Manu 2.147-48

15. Νόμοι του Manu 2.150

16. Deut. 5:7

του **Πωλ Γουέστμαν**

ΤΟ "ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ" ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Μια αμερόληπτη αξιολόγησις της αναθεωρητικής βιβλιογραφίας για το "Ολοκαύτωμα" δεν αφήνει την παραμικρή αμφιβολία πως ο αποδεκτός μύθος του "Ολοκαυτώματος" δεν δύναται ν' ανθέξει μια αντικειμενική προσεκτική εξέταση. Έξι εκατομμύρια Ιουδαίων δεν "θανατώθηκαν δι' αερίων" εντός "κλιβάνων". Αυτό απλώς δεν συνέβη. Το "Ολοκαύτωμα" είναι ένας λίβελος αίματος εναντίον του συνόλου της Λευκής φυλής.

Η θρησκεία του "Ολοκαυτώματος" -και ό,τι δεν δύναται να διαχωρισθεί εξ αυτού, η ανύψωσις του Ιουδαϊκού λαού σε κατάσταση θεώσεως και η διαμονοποίησις των Γερμανών που ρίχνει την σκιά της δαιμονοποιήσεως στους Λευκούς παντού - έχει προκύψει εξαιτίας της Ιουδαϊκής μαζικής ψυχολογίας (ή ψυχοπαθολογίας), της ενσωματώσεως ενός ακόμα μύθου διωγμού εντός της Ιουδαϊκής λατρείας της φυλής (τους), και της ισχύος που ο οργανωμένος Ιουδαϊσμός διαθέτει για να επιβάλλει τους μύθους της ομάδος του στην κοινωνία εν γένει.

Οι Ιουδαίοι είναι φοβεροί ψεύτες. Ψεύδονται με αυθάδεια πρόσωπο με πρόσωπο και μπροστά σ' ένα πλήθος, όχι μόνον εξ αποστάσεως δια μέσου των μέσων μαζικής ενημερώσεως. Λένε την αλήθεια αφού ορκισθούν, σε έναν σοβαρό χώρο δικαστηρίου, όπου ένας μη-Ιουδαίος θα μπορούσε να καταδικασθεί για ψευδορκία εάν ψευδομαρτυρούσε; Χρειάζεται και να το ρωτάτε; Κατά την διάρκεια της δίκης του Ουκρανο-Αμερικάνου Τζον Ντέμγιαντζουκ στο Ισραήλ το 1968 - οι Ιουδαίοι τον κατηγόρησαν ως να ήταν ο κακός Άρειος ενός εικονογραφημένου περιοδικού με το απαίσιο προσωνύμιο "Ιβάν ο τρομερός" - ένας "επιζήσας" της Τρεμπλίνκα ονόματι Ελιάχου Ρόζενμπεργκ αναγνώρισε δημοσίως τον "μαζικό δολοφόνο" των Ιουδαίων, τον Ντένγιαντζουκ.

Τώρα, η Λευκή γενοκτονία είναι μια λεπτά χορογραφημένη υπόθεση, στην οποία όλοι οι πρωταγωνιστικοί χαρακτήρες αναλαμβάνουν ενστικτωδώς τους αρμόζοντες ρόλους τους. Ο ρόλος του Ντέμγιαντζουκ ήταν εκείνος του δουλοπρεπή Λευκού άνδρα, έτσι πρότεινε το χέρι του με σεβασμό, λέγοντας "Σαλόμ". Ο "Ρόζενμπεργκ" έγραψε ο Ισραηλινός εισαγγελεύς Γιοράμ Σεφτέλ, "έσπρωξε πέρα το χέρι και άρχισε να ουρλιάζει: "Εσύ δολοφόνε, πως τολμάς να μου δίνεις το χέρι σου;".

Κατόπιν ο Ρόζενμπεργκ αγόρευσε πομπωδώς προς το συγκεντρωμένο ακροατήριο, "*Δίχως την παραμικρή αμφιβολία - είναι ο Ιβάν από τους θαλάμους αερίων της Τρεμπλίνκα, ο άνδρας τον οποίον τώρα κοιτάζω. Είδα τα μάτια. Εκείνα τα δολοφονικά μάτια*".

"Δολοφονικά μάτια - merderisch oygen - είναι μια κοινή Γίντις έκφραση που χρησιμοποιείται γα τους γκουίμ από τους Πολωνο-Ιουδαίους", γράφει ο Σεφτέλ. (Ο Σεφτέλ χρησιμοποιεί την λέξη "γκουϊμ) κατά κόρον διότι είναι και ο ίδιος ένας αντι-λευκός ρατσιστής).

Και ωστόσο, ο μπουρδολόγος Ρόζενμπεργκ είχε καταθέσει το 1947 πως ο "Ιβάν ο τρομερός" εφονεύθηκε σε μια Ιουδαϊκή ανταρσία, και ότι είχε γίνει μάρτυς της δολοφονίας του ανδρός με τα ίδια του τα μάτια.

Ήταν η πρόθεσις του Υπουργείου "Δικαιοσύνης" των ΗΠΑ όταν απήλασε τον Ντέμγιαντζουκ στο Ισραήλ πως αυτός θα καταδικασθεί σε μια δίκη-θέαμα και κατόπιν κρεμασθεί για την διασκέδαση των Ιουδαίων. Το Ιουδαϊκό Γραφείο Ειδικών Ερευνών (O.S.I.) γνώριζε πως ο Ντέμιγαντζουκ δεν ήταν ο "Ιβάν ο τρόμερός" όταν παρανόμως τον εξαπέστειλε στο Ισραήλ για τελετουργική δολοφονία. Παρομοίως, ο Ρόζενμπεργκ γνώριζε πως ο Ντέμγιαντζουκ θα κρεμιόταν εάν καταδικαζόταν. Και ωστόσο είπε ψέμματα με κάθε τρόπο.

Η εκ της κυβερνήσεως δίωξις και δολοφονία ενός αθώου ανθρώπου, που πληρώνεται από τους Αμερικανούς φορολογούμενους οι οποίοι παρέχουν τους πλούσιους μισθούς των Ιουδαίων που διευθύνουν τον κυνηγό των μαγισσών O.S.I., και οι οποίοι χρηματοδοτούν το κράτος του Ισραήλ και την παρωδία του δικαστηριακού του συστήματος επίσης, υποτίθεται πως είναι αποδεκτό διότι δυσφημεί τον Δυτικό πολιτισμό και διασκεδάζει του Ιουδαίου και τους κάνει να νιώθουν ωραία!

Τα ΜΜΕ, το δικαστικό σύστημα, και το πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ όχι μόνον επέτρεψαν όλα αυτά να συμβούν, αλλά διευκόλυναν την διαδικασία κάθε τόσο. Κανείς δεν αντιμετώπισε την δικαιοσύνη για ότι έγινε εις βάρος του Ντέμγιαντζουκ. Αντιθέτως, το 2002 το Ιουδαϊκό O.S.I. και το αφεντικό του Τμήματος Εγκλημάτων του Υπουργείου "Δικαιοσύνης", ο Ιουδαίος Μίκαελ Τσέρτοφ, έφεραν εντελώς νέες κατηγορίες κατά του Ντέμγιαντζουκ και ανακάλεσαν την υπηκοότητά του των ΗΠΑ, ισχυριζόμενοι πως ήταν φρουρός σε εντελώς διαφορετικά στρατόπεδα. Ξανά τα ΜΜΕ, το δικαστικό σύστημα και οι πολιτικοί εξετέλεσαν χρέη συνεργών στο έγκλημα, και εσείς κι εγώ πληρώσαμε γι' αυτήν την παρανομία.

Ο φαρισαίος Ιουδαιο-"Χριστιανός" Γενικός Εισαγγελεύς Τζον Άσκροφτ, ένας φιλο-Σημίτης που είναι υπερήφανος για το γεγονός πως η ίδια του η μητέρα ήταν shabbos goy, επικρότησε δημοσίως αυτήν την πιο πρόσφατη διακωμώδηση της δικαιοσύνης.

Ο Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ, ο οποίος είχε τεράστια εμπειρία σε τέτοιου είδους θέματα, έγραψε:

"Ο Χριστός και πολλοί άλλοι ειδήμονες αποκαλούσαν τους Ιουδαίους "οι μεγάλοι διδάσκαλοι του ψεύδους" και μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως αυτοί οι ειδήμονες ήταν σωστοί 100%. Όσα πολλά κι αν μπορεί να γνωρίζετε ήδη σχετικά με τους Ιουδαίους πίσω από τον Κομμουνισμό, την φυλετική επιμειξία και την Σιωνιστική μειοδοσία, παρ' όλα αυτά θα υποστείτε μια ψυχρολουσία την πρώτη φορά που βλέπετε και ακούτε κάποια από αυτά τα πλάσματα επάνω εκεί στο εδώλιο του μάρτυρος. Η αναισχυντία τους στο να λένε τα πιο φανταστικά ψέμματα, με δάκρυα να χύνονται κάτω κι από τις δύο μεριές των Ιουδαϊκών μυτών τους, είναι τελείως απίστευτο! Πρέπει να το ακούσετε για να το πιστέψετε! Συνήθως προσθέτουν μια σπαραξικάρδια ιστορία για το πώς η καϋμένη τους, αγαπημένη γρια μητέρα εστάλη στους θαλάμους αερίων δύο ή τρεις φορές στα Μπέλσεν, Μαϊντάνεκ, Άουσβιτς, κλπ., ενώ αυτοί οι ίδιοι εστάλησαν στους θαλάμους αερίων τουλάχιστον άπαξ εβδομαδιαίως. Με την ισχύ των Ιουδαίων να είναι αυτή που είναι, τώρα όπως και στην εποχή του Χριστού (όταν "Αυτός δεν θα βάδιζε εντός του Ιουδαϊκού πληθυσμού δια τον φόβον των Ιουδαίων), οι δικαστές σχεδόν σε όλον τον κόσμο θα ταχθούν μ' αυτήν και θα βοηθήσουν τους Ιουδαίους σ' αυτόν τον κλαψιάρικο θεατρινισμό τους και θα βγάλουν έναν λόγο περί των "κλιβάνων αερίων του Χίτλερ", κλπ. Αλλά δεν είναι απλώς η ψεύτικη, δακρύβρεκτη σκηνή που είναι η πιο επικίνδυνη για εσάς. Οι Ιουδαίοι είναι απίστευτα επιδέξιοι στο να λένε μια τραγική ιστορία για το πώς αυτοί κατηφόριζαν αθώα τον δρόμο, είδαν μια ανατατα-

χή, και να που είσασθε ΕΣΕΙΣ -ξυλοκοπώντας αυτούς τους κακόμοιρους, ανυπεράσπιστους Ιουδαίους - χιλιάδες εξ αυτών! Μετά από κάποια διαδήλωση, στην οποία μεγάλες συμμορίες Ιουδαίων έχουν επιτεθεί στην περιφρούρησή μας, εξαναγκάσθηκα να μείνω καθιστός σε μια αίθουσα δικαστηρίου για ώρες ακούγοντας μια ολόκληρη παρέλαση από αυτούς τους παγκόσμιους πρωταθλητές ψέμματος με την σειρά να μαρτυρούν κάτω από όρκο πως εμείς τους επιτεθήκαμε!".

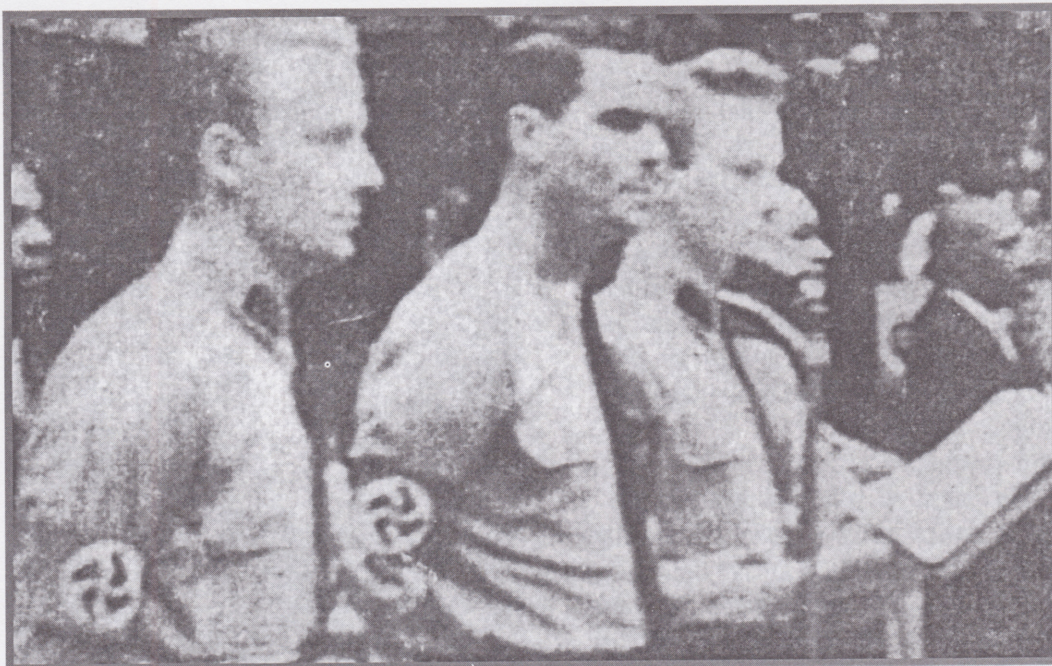
Ο Ρόκγουελ λέει επίσης:

"Μια κλαψιάρα, γριά Ιουδαία κυρία, η οποία είναι πονηρή, θα (σας) βλάψει άσχημα (στο δικαστήριο), χωρίς να έχει σημασία το πόσο απαίσια ψεύτρα μπορεί να είναι. Έχω δει αυτές τις Ιουδαίες να ψεύδονται με όλο τους το είναι, κλαψουρίζοντας λυπητερά, καθώς περιγράφουν πως "διώκονταν", ad infinitum. Ο μόνος τρόπος που θα μπορούσες να τις κάνεις να καταρρεύσουν και να καταδείξεις τι ψεύτρες είναι, είναι το να τις σφυροκοπάς ανηλεώς επί λεπτομερειών, αλλά αυτό θα έριχνε επάνω σου τέτοια συγκεντρωμένη οργή από τους δικαστές, τους ενόρκους και τους θεατές που δεν αξίζει τον κόπο. Το "θύμα στρατοπέδου συγκεντρώσεως" που πάντοτε ξαφουρνίζουν για να θρηνήσουν και κλαψουρίσουν στις δίκες μας είναι αρκετά θανάσιμο. Η μόνη εξαίρεσις είναι όταν αυτοί είναι αρκετά ανόητοι για να κουβαλήσουν κάποιαν η οποία είναι πραγματικά υστερική. Με αυτές, έχω συχνά επιτύχει στο να τις κάνουν να παρατραβήξουν όλο και περισσότερο την δακρύβρεχτη ιστορία τους, μέχρι που στο τέλος παρασύρονται τόσο και λένε τέτοιες φανταστικές ιστορίες που καταντά γελοίο! Όταν υπάρξουν πνιχτά γέλια από το ακροατήριο αυτές οι χαχάμες γίνονται μανιασμένα άγριες και παρατούν το θέατρο της παρηγορήτριας και αρχίζουν να φέρονται ως παλαιομόδιτες Ιουδαίοι. Αλλά οι ευκαιρίες σας του να κατορθώσετε να επιτύχετε αυτά τ' αποτελέσματα, έχω βρει, είναι πενιχρές. Οι Ιουδαίοι παραείναι καλοί ως ηθοποιοί". (Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ, "Νομικός, Ψυχολογικός και Πολιτικός Πόλεμος", 1965).

Με την πορεία του χρόνου, η αληθινή γενοκτονία δεκάδων εκατομμυρίων Σλάβων από τους Ιουδαίους Κομμονιστές έχει απαλειφθεί από την συλλογική μνήμη, αντικατασταθείσα από μια φανταστική γενοκτονία έξι εκατομμυρίων Ιουδαίων (οι δράστες της γενοκτονίας στην πραγματική ζωή) από Λευκούς (τα θύματα στην πραγματική ζωή). Η άρχουσα τάξις έχει στην κυριολεξία αντιστρέψει την αλήθεια. Με άλλα λόγια, οι δράστες έχουν μεταφέρει τα εγκλήματά τους στα θύματά τους ενώ συγχρόνως φορούν τον μανδύα της αθωότητος και της πληγωμένης αξιοπρέπειας που δικαιωματικώς ανήκει στα εκατομμύρια που σφαγίασαν.

Ως προϋπόθεση για να είναι αξιόπιστη η ιστορία του "Ολοκαυτώματος" θα έπρεπε να έχει εξηγήσει γιατί η προμελετημένη μαζική δολοφονία δεκάδων εκατομμυρίων Ανατολικο-

Ευρωπαίων από τους Ιουδαίους είναι τελείως άσχετη ηθικώς, νομικώς και ιστορικώς. Παρομοίως, εάν κάποιος ρωτήσει, "Πόσοι Ιουδαίοι πέθαναν στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο;" όλοι στον Δυτικό κόσμο "γνωρίζουν" την "απάντηση": έξι εκατομμύρια. Αλλά εάν ρωτηθεί, "Πόσοι Αμερικάνοι (ή Γερμανοί ή Ευρωπαίοι) πέθαναν στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμος;" σπανίως κάποιος, μορφωμένος ή αμόρφωτος, μπορεί να δώσει μια σωστή απόκριση.

Τελικώς, ο Ιουδαϊσμός παγκοσμίως έχει καταναγκαστικώς λογοκρίνει την αντικειμενική, ιστορική ανάλυση και συζήτηση επί του "Ολοκαυτώματος". Εκατοντάδες αναθεωρητών του "Ολοκαυτώματος" έχουν φυλακισθεί ή δι άλλων τρόπων διωχθεί διότι παραστρατίζουν πέρα από τα στενά, δογματικά όρια τα καθορισμένα από τους ραββίνους της λατρείας (του "Ολοκαυτώματος"). Εάν το "Ολοκαύτωμα" ήταν πραγματικό, δεν θα ήταν απαραίτητο να καταπιέζεται βιαίως ο διάλογος επί του αντικειμένου. Η ανάγκη να στραγγαλίσουν την ελευθερία του λόγο προκειμένου να συντηρήσουν τον μύθο αποδεικνύει πως το "Ολοκαύτωμα" είναι ένα μεγάλο ψέμμα.

Είναι ενδιαφέρον πως οι ίδιοι οι αναθεωρητές του "Ολοκαυτώματος" αποτυγχάνουν γενικώς ν' αναγνωρίσουν ένα πολύ σημαντικό παρεπόμενο της θέσης τους. Δηλαδή, αφού ο Ιουδαϊσμός και η ομαδική ταυτότης της Ιουδαϊκότητος είναι σε πολύ μεγάλη έκταση ριζωμένα στον μύθο του διωγμού - οι Ιουδαίοι ισχυρίζονται πως είναι ενωμένοι σε "έναν κοινό δεσμό μαρτυρίου"- και μιας και ο κεντρικός μύθος διωγμού των καιρών μας είναι ευαποδείκτως ένα ψεύδος, τότε άπαντες οι προηγούμενοι ισχυρισθέντες ως διωγμοί των Ιουδαίων στην πορεία της ιστορίας χρειάζεται να επανεξετασθούν με την ίδια σκεπτικιστική, αποστασιοποιημένη στάση που οι αναθεωρητές έχουν εφαρμόσει σε σχέση με το "Ολοκαύτωμα".

Έτσι, όταν ένας άνετος, καλοβολεμένος Ιουδαίος καθηγητής γράφει αμέριμνα, "Οι Ουκρανοί έχουν εξολοθρεύσει μεγάλους αριθμούς Ιουδαίων κατά τα πογκρόμ του 1648-49... Μέχρι το Ολοκαύτωμα, αυτή η σφαγή εθρηνείτο ως η χειρότερη τραγωδία που ταλάνισε την Ιουδαϊκή κοινότητα και ήταν το πλαίσιο για το προκλητικό μυθιστόρημα του Ελί Βίζελ, "Η Δοκιμασία του Θεού", και, παρακάτω, "Κατά την διάρκεια του Ρωσσικού

Εμφυλίου Πολέμου (1918-21), οι Ιουδαίοι στην Ουκρανία εθεωρούντο ως απόβλητοι και εφονεύοντο μαζικώς. Ίσως τόσοι πολλοί όσο 100.000 Ιουδαίοι αφανίσθηκαν κατά την διάρκεια της αιματοχυσίας υπό την ηγεσία του Σιμόν Πετλιούρα, του Ουκρανού εθνικιστού και αντι-σημίτη ηγέτη στον αγώνα της Ουκρανίας για ανεξαρτησία κατά τον Ρωσσικό Εμφύλιο Πόλεμο", τότε τέτοιες ανυπόστατες δηλώσεις απαιτείται να έχουν μια σκεπτικιστική υποδοχή όπως οι ιστορίες του "Ολοκαυτώματος", εκτός ή μέχρις ότου η αντικεμενική ανάλυσις αποδείξει περί του αντιθέτου.

Ο Άρθουρ Ρ. Μπουτζ στο "Η Απάτη του Εικοστού Αιώνος: Η Περίπτωσις Κατά της Υποτιθεμένης Εξολοθρεύσεως του ευρωπαϊκού Ιουδαϊσμού" (Κόστα Μέζα, Καλιφόρνια: Ίδρυμα Ιστορικής Αναθεωρήσεως, 1976), σελ. 245-247, σουβλίζει περιληπτικώς μα συντριπτικώς τον μύθο του διωγμού (καθώς τονίζει τον θεμελιακώς θρησκευτικό του χαρακτήρα) κατ' αυτόν ακριβώς τον τρόπο με το να κατεδαφίζει επιδεξίως της ιστορίες του Ταλμούδ περί Ρωμαϊκού "διωγμού" κατά την διάρκεια των βιαίων Ιουδαϊκών ξεσηκωμών του πρώτου μ.Χ. αιώνος. Χαρακτηριστικώς, δια του πιο φανταστικού τρόπου που μπορεί να διανοηθεί κάποιος, οι αποθηριωμένοι Ιουδαίοι βασανιστές παρουσιάζουν τους εαυτούς τους ως εκείνους που αδικήθηκαν. Καταλογίζεται δυσμενώς για τους ανθρώπους της Δύσεως το ότι έχουν με μεγάλη ευκολία καταλογίσει απεχθείς ωμότητες εις βάρος των ιδίων τους των λαών και άλλων, με τέτοια ξενόφερτα ψεύδη ως το μόνο τους πρόσχημα.

Κατά βάσιν, το "Ολοκαύτωμα" είναι το προϊόν ανωμάλου ομαδικής ψυχολογίας ενισχυμένης υπό της συγχρόνου τεχνολογίας των επικοινωνιών και των τεχνικών κοινωνικού ελέγχου. Εάν το "Ολοκαύτωμα" είναι πράγματι ψεύτικο, λογικώς επακολουθεί το ότι η ομαδική ψυχολογία που το δημιούργησε πιθανώς λειτούργησε σε παρόμοια μέθοδο αναφορικά με δωδεκάδες και δωδεκάδες ισχυρισμούς διωγμών που γεωργραφικώς συμπεριλαμβάνουν ολόκληρα έθνη και ηπείρους κατοικούμενα από ριζικά ανομοίους λαούς, και που αγκαλιάζουν αιώνες - χιλιετηρίδες, πράγματι - χρονικώς. Το γεγονός πως μια απάτη τόσο γιγαντιαία όσο το "Ολοκαύτωμα", το οποίο εμπλέκει πρόσφατα γεγονότα που συνέβησαν κατά την διάρκεια των ζωών πολλών που ζουν τώρα, μπορεί να τεθεί υπεράνω (πάσης αμφισβητήσεως) με τέτοια ευκολία θα έπρεπε να μας θέσει σε επιφυλακή ως προς την αληθότητα άλλων υποτιθεμένων διωγμών. Διότι το θλιβερό γεγονός είναι πως η άρχουσα τάξις των ολοκληρωτικών κοινωνιών μπορεί με περισσή ευκολία να ψεύδεται με ατιμωρησία σχετικά με οτιδήποτε επιθυμεί.

Ο ισχυρισμός εδώ, άρα, είναι πως ο μύθος του διωγμού είναι ένα ουσιώδες συστατικό της Ιουδαϊκής ταυτότητος, και το "Ολοκαύτωμα" είναι απλώς μια πρόσφατη τυποποίησίς του. Στον Ιουδαϊκό νου - και, πραγματικά, στον μη-Ιουδαϊκό νου επίσης - ο μύθος του διωγμού και μαρτυρίου αμέσως ανυψώνει τους Ιουδαίους σε θεότητα και διαβολοποιεί τους υποτιθέμενους διώκτες του. Ως "θεός", οι Ιουδαίοι και ο Ιουδαϊσμός γίνονται διάδοχος στην τυφλή πίστη και υπακοή που προσφέρονταν προηγουμένως στον τριαδικό Θεό του Χριστιανισμού ενώ, ως "διάβολος", ομάδες και πρόσωπα δυσφημισμένα από τους Ιουδαίους χάνουν οιοδήποτε δικαίωμα στην δικαιοσύνη, στην δίκαια αντιμετώπιση, στην ελευθερία, στον ανθρωπισμό, και ακόμα και στη ζωή την ίδια. Εντός του πλαισίου του μύθου του διωγμού, άνθρωποι ή ομάδες μισούμενα από τους Ιουδαίους είναι τελείως "διαβολικά", οι Ιουδαίοι είναι τελείως "αγαθοί".

Ακριβώς διότι τέτοιες τρομακτικές συνέπειες ρέουν εντός του πραγματικού κόσμου από αυτό το πρωτόγονο νοητικό στερεότυπο και το ανεξέλεγκτο μίσος που αυτό γεννά, ο άνθρωπος του ήθους είναι υποχρεωμένος να απέχει συνειδητά το Ιουδαϊκό θρησκευτικό δόγμα της εποχής και αντί αυτού ν' αγκαλιάσει την αλήθεια.

εκδόσεις ΑΣΚΑΛΩΝ ΛΟΓΧΗ

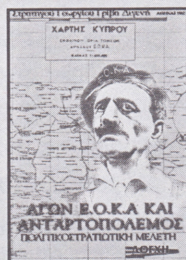
Το σώμα της τιμής και της δόξης
ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣΗ

Η ιδιαιτερότητα του σώματος της Βασιλικής Χωροφυλακής ήταν ότι είχε το δικαίωμα να μάχεται και κατά του εχθρού της Πατρίδος και η διάλυσή του κατ' ουσίαν αποδυνάμωσε τις Ένοπλες δυνάμεις. Είχε βέβαια σοβαρούς λόγους η αριστερά να διαλύσει την Χωροφυλακή. Δεν μπορούσαν να λησμονήσουν τον σκληρό αγώνα που έδωσαν οι μαχητές της για την αντιμετώπιση της κομμουνιστικής ανταρσίας με κορυφαία στιγμή αυτήν της Μάχης του Συντάγματος Μακρυγιάννη τον Δεκέμβριο του 1944.

6 ευρώ

Γεωργίου Γρίβα-Διγενή
"ΑΓΩΝ ΕΟΚΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ"

Πρόκειται για την "Πολιτικοστρατιωτική Μελέτη" (μία στρατιωτική έκδοση του 1962 ανατυπωμένη από τις εκδόσεις "ΛΟΓΧΗ") του θρυλικού αρχηγού της ΕΟΚΑ, της μόνης αντάρτικης οργανώσεως, που κατόρθωσε να λυγίσει μια μεγάλη αυτοκρατορία όπως ήταν η Βρετανική. Το κείμενο γράφηκε λίγα χρόνια μετά από τα γεγονότα αλλά δεν αποτελεί μία εξιστόρηση των γεγονότων. Είναι ένα πολεμικό εχγειρίδιο για το πώς θα πρέπει να δρα μία οργάνωση που διεξάγει εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα.

Αυτή ακριβώς η οργάνωση αναλύεται στο βιβλίο, από τον ίδιο τον δημιουργό της, ο οποίος ασκεί κριτική στα λάθη που έγιναν και προτείνει βελτιώσεις. Ιδιαίτερα επιτυχής είναι η ανάλυση των μεθόδων μάχης και των όπλων που υπήρχαν.

Παρότι δεν είναι κείμενο λογοτεχνικό, μέσα από το λιτό ύφος του συγγραφέα, ο αναγνώστης ζει μία από τις σύχρονες εποποιίες του Ελληνισμού.

8 ευρώ

Γεωργίου Γρίβα Διγενή
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ο Γ. Γρίβας Διγενής είναι γνωστός στους περισσότερους, σαν ο αρχηγός του ένοπλου κινήματος των Κυπρίων αγωνιστών για ένωση με την πατρίδα. Όμως κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου, ο Γρίβας ήταν ο ηγέτης της Χ, μιας δυναμικής αντικομουνιστικής οργάνωσης που πολέμησε με κάθε τρόπο την αριστερά στην Ελλάδα. Το βιβλίο αυτό είναι μια σειρά από άρθρα από την εφημερίδα των Χιτών και η αξία τους είναι ακριβώς αυτή. Το ότι η πολιτική κατάσταση είναι ίδια με την σημερινή, ίδια είναι τα τερτίπια των πολιτικών, ίδια και η συμπεριφορά του κόσμου.

6 ευρώ

Αντιπλοιάρχου Κ. Αλεξανδρή
ΑΙ ΝΑΥΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΑΓΩΝΟΣ 1821 - 1829

Το συγκεκριμένο βιβλίο αναφέρεται στις θυσίες των ηρωικών θαλασσομάχων και μπουρλοτιέρηδων κατά την τόσο σημαντική για την ιστορία της πατρίδας μας περίοδο της εθνεγερσίας και στην τεράστια βοήθεια που προσέφεραν στους εξίσου ηρωικούς μαχητές της στεριάς.

Αξίζει δε να αναφέρουμε ότι το μεγαλύτερο μέρος του βιβλίου βασίζεται στις πληροφορίες που έχουν καταγράψει οι ίδιοι οι αγωνιστές στα ημερολόγια τους. Τα στοιχεία αυτά και τις μαρτυρίες των αγωνιστών συγκέντρωσε μετά από πολυετή έρευνα ο Αντιπλοίαρχος Κ. Αλεξανδρής και εξεδόθησαν για πρώτη φορά μέσω της Ν. Επιθεώρησης το 1926.

7 ευρώ

Εκδ. Εθνική Εταιρεία
Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

"Ο Κομμουνισμός στην Ελλάδα" εξεδόθη το 1937 από την Εθνική Εταιρεία από τα αρχεία του παρανόμου, τότε, ΚΚΕ τα οποία κατασχέθηκαν από την ασφάλεια του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου.

Η έκδοση αυτή εντασσόταν στην γενικότερη προσπάθεια της τότε κυβερνήσεως να εμποδίσει την Σοβιετική επιρροή στην Ελλάδα.

ευρώ

πρόλογος/επίλογος
Μπόλκο Φόν Ριχτόφεν
Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΑΡΩΝΟΣ

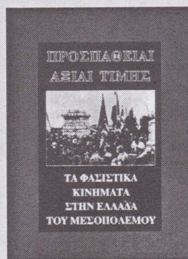
Πρόκειται για μία έκδοση που περιλαμβάνει τα πολεμικά απομνημονεύματα ενός από τους μεγαλύτερους και ηρωικότερους πιλότους όλων των εποχών, η αξία του οποίου είχε αναγνωρισθεί ακόμη και από τους εχθρούς του. Ο πρόλογος και επίλογος εί-

ναι γραμμένοι από τον αδελφό του Μπόλκο Φόν Ριχτόφεν πιλότο της αυτοκρατορικής Γερμανίας κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Η εξιστόρηση των κατορθωμάτων του σταματά λίγο πριν τις 24/4/1918 ημερομηνία που έγινε η κατάρριψη του. Μία κατάρριψη για την οποία ερίζουν τόσο ο λοχαγός της καναδικής Αεροπορίας Ρόυ Μπράουν όσο και το Αυστραλιανό πυροβολικό καθώς και κάποιος βρετανός πιλότος. Τόσο μεγάλη ήταν η φήμη του που όλοι θα ήθελαν να τον είχαν καταρρίψει.

8 ευρώ

Φασιστικά κινήματα στην Ελλάδα του μεσοπόλεμου

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΑΞΙΑΙ ΤΙΜΗΣ

Ποιος γνωρίζει αλήθεια για το πολιτικό κλίμα της Ελλάδος του μεσοπολέμου; Για τις αντικομμουνιστικές φοιτητικές ενώσεις, τις οργανώσεις και τα κόμματα που είχαν έναν ξεκάθαρα εθνικιστικό και λαϊκό χαρακτήρα, που θα μπορούσε μέσα στο πνεύμα της εποχής να ονομαστεί και φασιστικός; Μάχες στα Πανεπιστήμια, πορείες σε στρατιωτική παράταξη στους δρόμους της Αθήνας, οι Κυανοχίτωνες της οργανώσεως Ελλήνων Εθνικιστών του Γιάνναρου και άλλες άγνωστα στοιχεία αποκαλύπτονται μέσα από τις σελίδες του βιβλίου αυτού.

8 ευρώ

Η δράση του αποσπάσματος του Πάνου Κατσαρέα

ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

Ένα ιστορικό ντοκουμέντο για την περίοδο του συμμοριτοπολέμου στην Πελοπόννησο. Η δράση του αποσπάσματος του Κατσαρέα υπήρξε καταλυτική για τη νίκη του Εθνικού Στρατού, ιδιαίτερα στα πρώτα χρόνια του πολέμου. Στο βιβλίο γίνεται λεπτομερής αναφορά στην οργάνωση και την στελέχωση των ΕΑΟΚ καθώς και στην δράση των ομάδων αυτών. Πρόκειται για ένα σημαντικό κείμενο για την ζωή και την δράση ανθρώπων που αγωνίστηκαν και έδωσαν το αίμα τους για την Πατρίδα.

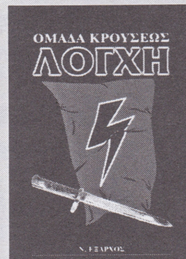

160 σελίδες 8 ευρώ

Ν. Έξαρχου

ΟΜΑΔΑ ΚΡΟΥΣΕΩΣ "ΛΟΓΧΗ"

Ένα πολιτικό μυθιστόρημα σε μια Ελλάδα που δεν υπάρχει, αλλά που θα μπορούσε να υπάρξει. Μέσα στις σελίδες του περνούν πρόσωπα, χαρακτήρες και γεγονότα φανταστικά, που θυμίζουν όμως πολλά από την πραγματικότητα, αλλά και από τα όσα

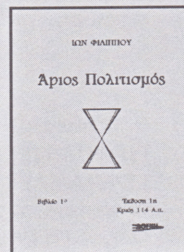

πρόκειται να συμβούν στην Πατρίδα μας στα επόμενα χρόνια. Ένα κείμενο-φυγή από την σκληρή χειροπιαστή αλήθεια, που μέσα του υπάρχουν προδότες, συνηθισμένοι άνθρωποι, αλλά και ήρωες. Ασπρόμαυρες σελίδες, που θυμίζουν αληθινές καταστάσεις, γεγονότα και πρόσωπα, που τις μεταφέρουν σε ένα φανταστικό και ανύπαρκτο κόσμο.

7 ευρώ

Ίωνος Φιλίππου

"ΑΡΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ"

Το βιβλίο "ΑΡΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ" υπογράφει ο Ίων Φιλίππου. Είναι ένα βιβλίο 326 σελίδων, που αναφέρεται στην αυγή του πολιτισμού και το μέλλον που έρχεται, θέτοντας σαν κυρίαρχη δύναμη, σαν "τον δυνατό βοριά που σαρώνει το σκοτεινό πέπλο του κοσμοπολιτισμού", τον ΑΡΙΑΝΙΣΜΟ.

12 ευρώ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου

ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Το βιβλίο αυτό είναι η ιστορία του κινήματος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ τα χρόνια 1993-98. Μέσα από τις σελίδες του κειμένου, περνούν με τη σειρά όλες οι διώξεις, οι συκοφαντίες, οι αγώνες και οι νίκες των εθνικιστών, την γεμάτη από γεγονότα αυτή πενταετία. Για όποιον τα έζησε, είναι ένα ιδανικό αρχείο, μεγαλύτερη αξία έχει όμως το βιβλίο γι' αυτόν που τώρα θέλει να πλησιάσει το κίνημα των εθνικιστών στην Ελλάδα.Σε αυτό μπορεί να δει τον τρόπο που μάχονται και να δει αν πραγματικά είναι σε θέση και θέλει να συμμετέχει σ' αυτόν.

8 ευρώ

Κ.Θ. Ιωάννου

ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ "ΚΑΠΟΤΕ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΛΛΗΝΕΣ"

Σε έναν κόσμο που αλλάζει δραματικά η επιστήμη της Γεωπολιτικής αποτελεί ένα απαραίτητο εργαλείο για να τον κατανοήσουμε, αλλά και για να ξεκαθαρίσουμε με δόγμα το εθνικό συμφέρον την θέση του Ελληνισμού στον κόσμο. Από το βιβλίο αυτό, π παραθέτουμε το απόσπασμα:

"Η μελέτη των νόμων της επιστήμης της γεωπολιτι-

κής καθίσταται απαραίτητο εφόδιο για την Ελλάδα του 21ου αιώνος, προκειμένου να αντιληφθούμε την κατάσταση στην οποία ευρίσκεται σήμερα η Πατρίδα μας και να αντιληφθούμε τους αντικειμενικούς κινδύνους, που την απειλούν. Ήδη από την δεκαετία του 1990 βρισκόμαστε ενώπιον σημαντικών γεωπολιτικών ανακατατάξεων και δυστυχώς παρακολουθούμε τις εξελίξεις σαν απαθείς θεατές. Η στάση του ελληνικού κράτους απέναντι στα γεγονότα την τελευταία δεκαετία, δυστυχώς, δεν οδηγούν πουθενά ή μάλλον οδηγούν στην συρρίκνωση του έθνους μας σύμφωνα με τους νόμους της γεωπολιτικής."

ευρώ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ

Το πρώτο μέρος του βιβλίου είχε πρωτοεκδοθεί το 1992, με την ευκαιρία του Β' συνεδρίου της Χ.Α. Αποτελεί ένα κείμενο ιδεολογικό και συνάμα πολιτικό, περισσότερο όμως είναι προφητικό για τις εξελίξεις από το 92' μέχρι σήμερα.

Ξαναεκδόθηκε μαζί με ορισμένες προσθήκες για κάποια ζητήματα, γιατί αποτελεί την κατάθεση των εθνικιστών για την δεκαετία του 90'. Περιέχει όλες τις προτάσεις και τις αντιρρήσεις για τα κρίσιμα ζητήματα που απασχόλησαν τα χρόνια που πέρασαν, καθώς βέβαια τις αρχές και τις αξίες που διέπουν τους εθνικιστές για τα χρόνια που θα έρθουν.

6 ευρώ

Α. Μακντόναλντ

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΕΡΝΕΡ

Η είδηση πως οι εκδόσεις "ΛΟΓΧΗ", αποφάσισαν να εκδώσουν "ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΕΡΝΕΡ", αποτελεί μία πολύ σημαντική είδηση για τα ελληνικά εκδοτικά δεδομένα. και τούτο γιατί, το συγκεκριμένο βιβλίο, μέχρι το πρόσφατο χτύπημα στην Ν. Υόρκη, θεωρείτο από τις αμερικανικές αρχές ασφαλείας, σαν το νούμερο ένα εγχειρίδιο τρομοκρατίας και επικίνδυνο για την δημόσια ασφάλεια, βιβλίο.Το βιβλίο αναφέρεται σε μία αμερικανική κοινωνία που ήδη υπάρχει σε μεγάλο βαθμό, και η οποία βρίσκεται στα όρια των φυλετικών και κοινωνικών εντάσεων. Τότε, μία φυλετική οργάνωση, αποφασίζει να ξεκινήσει τον ένοπλο αγώνα, σπρωγμένη εκεί από την κρατική καταστολή.

Μέσα από ένα κύκλο βίας, δολοφονιών και βομβιστικών επιθέσεων, που γλαφυρά περιγράφονται και αναλύονται με όλες τις τεχνικές τους λεπτομέρειες, η οργάνωση καταφέρνει να γονατίσει την κυβέρνηση των ΗΠΑ

15 ευρώ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ

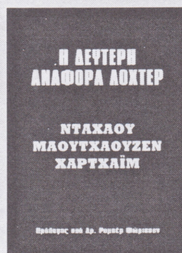
Πρόκειται για την επιλογή 100 άρθρων του εκδότου της εφημερίδος "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ", Ν.Γ. Μιχαλολιάκου, και συγκεκριμένα των άρθρων που δημοσιεύονται στην τελευταία σελίδα της εφημερίδος μας. Μέσα από την ανάγνωση των άρθρων αυτών ξεδιπλώνεται η ιστορία της "Χ.Α.", αλλά και η άποψη του συγγραφέα για τα σημαντικότερα πολιτικά γεγονότα των τελευταίων ετών, γεγονότα που ακόμη και σήμερα "τρέχουν" και είναι ΕΠΙΚΑΙΡΑ.

9 ευρώ

πρόλογος Δρ. Ρομπέρ Φωρισόν

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΛΟΧΤΕΡ ΝΤΑΧΑΟΥ - ΜΑΟΥΤΧΑΟΥΖΕΝ - ΧΑΡΤΧΑΪΜ

Πρόκειται για ένα από τα πλέον δυνατά και πλέον τεκμηριωμένα κείμενα των αναθεωρητών ιστορικών. Των ιστορικών αυτών, που αμφισβήτησαν τον μύθο των έξι εκατομμυρίων και για τον λόγο αυτό έχουν διωχθεί αμείλικτα σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

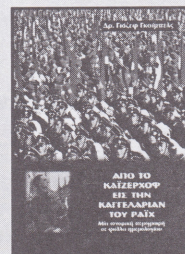
6 ευρώ

Δρ. Γιόζεφ Γκέμπελς

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΪΖΕΡΧΟΦ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΓΚΕΛΑΡΙΑΝ ΤΟΥ ΡΑΪΧ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΣΕ ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Πολύ πριν αρχίσει η μεγάλη αλληλοσφαγή της Λευκής Φυλής, που υπήρξε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, στην Ελλάδα του 1934, στην οποία υπάρχουν αρκετοί και σημαίνοντες υπερασπιστές της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας εκδίδεται ένα βιβλίο.

Είναι το ημερολόγιο του Γκαίμπελς, που περιγράφει τις κρίσιμες ημέρες που οδήγησαν το κόμμα του Αδόλφου Χίτλερ εις την εξουσία της Γερμανίας.

Το βιβλίο είναι ακριβής ανατύπωση της εκδόσεως του 1934 χωρίς κανένα σχόλιο, καμμία εισαγωγή, κανέναν επίλογο. Η έκδοση τότε ήταν ένα από τα βιβλία της "Νέας Γενιάς" και περιγράφει με το γλαφυρό τρόπο του Δρ. Γκαίμπελς, την άνοδο στην εξουσία του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος.

12 ευρώ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΠΙΣΤΟΙ

Είναι το τελευταίο ιδεολογικό και πολιτικό βιβλίο του συγγραφέα, που θίγει θέματα του πρόσφατου ιστορικού παρελθόντος, αλλά και του παρόντος και του μέλλοντος. Την αλληλοσφαγή των Ελλήνων στα χρόνια 1941 - 1949, τον ψυχρό πόλεμο, την ταύτιση (κακώς) του αντικομμουνισμού με τον εθνικισμό και τα εθνικιστικά κινήματα στην Ευρώπη, που αντιστάθηκαν με συνέπεια και στις δύο όψεις της παγκόσμιας τυραννίας: Τον καπιταλισμό και τον μπολσεβικισμό. Εξετάζει την νέα κατάσταση με τον κομμουνισμό ηττημένο και την αριστερά παντού τροπαιοφόρο, με την "παγκοσμιοποίηση" και τις νέες συνθήκες που δημιουργούνται σε Ελλάδα και κόσμο.

8 ευρώ

Περιάνδρου Ανδρουτσόπουλου

"ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΧΥΛΙΟΥ"

Στο Μεσαίωνα...
Σαράντα χρόνια
πρίν αλωθεί η Πόλις...
Στη Λυκία της Μικράς Ασίας...
Απέναντι από τη Ρόδο των
Ιωαννιτών Ιπποτών...
Σε μία πόλη Ελλήνων ...
Όπου οι Τούρκοι κυριαρχούν
και οι Εβραίοι συνωμοτούν...
Μέσα στους χορούς
των Δερβισών...
Όταν οι Εθνικοί ονειροπολούν...
Και οι Μάγοι αποφασίζουν ...
Γεννιέται ένα όνειρο... Που είναι και εφιάλτης...

8 ευρώ

Λεόν Ντεγκρέλ

ΧΙΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΧΙΤΛΕΡ

Ένα βιβλίο για τον θρυλικό Στρατηγό των Βάφεν Ες-Ες Βέλγο Λεόν Ντεγκρέλ, αρχηγό πριν τον πόλεμο του κόμματος ΡΕΞ. Ο Λεόν Ντε Γκρελ έζησε μετά τον πόλεμο εξόριστος στην Ισπανία όπου και πέθανε πριν λίγα χρόνια. Ο Ντε Γκρελ μέχρι το τέλος της ζωής του παρέμεινε φανατικός εθνικοσοσιαλιστής. Το βιβλίο περιέχει μία συνέντευξη του Ντεγκρέλ, που δημοσιεύθηκε πριν 12 χρόνια στο περιοδικό "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ", ένα εκτενές βιογραφικό του, ένα άρθρο για την δράση της Μεραρχίας των Βαλλόνων Ες-Ες καθώς και ένα άρθρο του Λέον Ντεγκρέλ για το "ολοκαύτωμα", που έχει την μορφή μίας επιστολής προς τον Πάπα με αφορμή την τότε επίσκεψη του αρχηγού της Καθολικής Εκκλησίας στο Άουσβιτς.

8 ευρώ

Μαυρικίου Γονζαγα

Ο ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1897 ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

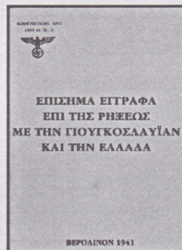

Μια περιγραφή της πρώτης εξορμήσεως του Ελληνικού Έθνους για την δημιουργία της Μεγάλης Ελλάδος. Το βιβλίο είναι γραμμένο από έναν θερμό φιλέλληνα, Ιταλό Αξιωματικό, που βρέθηκε στο πλευρό των Ελλήνων πολεμιστών, στον λεγόμενο ατυχή πόλεμο του 1897. Ο πόλεμος αυτός, ως γνωστόν, δεν υπήρξε νικηφόρος για την Πατρίδα μας. Η πίκρα όμως που γέννησε στο νικημένο Έθνος δημιούργησε την οργή των Βαλκανικών Πολέμων και την λαμπρή πορεία για την Μεγάλη Ιδέα. Ένα αυθεντικό ντοκουμέντο, που περιγράφει με ακρίβεια το πνεύμα και το ήθος μιας άλλης εποχής.

10 ευρώ

Βερολίνον 1941

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΡΗΞΕΩΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΪΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ένα βιβλίο ντοκουμέντο του Γερμανικού Υπουργείου Εξωτερικών που περιέχει όλες τις κρίσιμες διπλωματικές διαβουλεύσεις που έγιναν από την πλευρά του Άξονος για την αποφυγή του πολέμου με την Πατρίδα μας αλλά και κατά τη διάρκεια αυτού για τον τερματισμό του.
Ακόμη μέσα από τις διπλωματικές αναφορές της εποχής αλλά και από τους λόγους του καγκελαρίου της Γερμανίας βλέπουμε ποιοι πραγματικά ήθελαν και τελικά το κατόρθωσαν να εμπλέξουν την Ελλάδα σε αυτόν τον πόλεμο.

12 ευρώ

κυκλοφορούν προσεχώς

Γιώργου Μάστορα

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΥ ΡΟΚ

Δ. Καλλονά

VIVA LA MUERTE!
Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΜΟΥΣΙΚΑ CD ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ

Ελληνικά Εμβατήρια νο 2

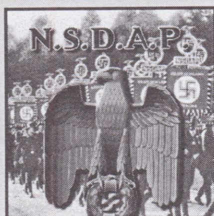
Τα εμβατήρια της Μεγάλης Ιδέας

Τα Κλέφτικα τραγούδια

ΝΕΟ Τα τραγούδια της ΚΚΚ

ΝΕΟ Τα εμβατήρια του N.S.D.A.P.

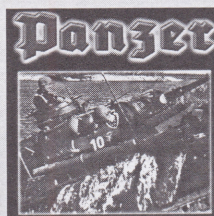
ΝΕΟ Era Fascista Ιταλικά εμβατήρια

ΝΕΟ Εμβατήρια των εθελοντών νο.2

ΝΕΟ Εμβατήρια των Waffen SS

ΝΕΟ Η μουσική των Panzer

Τα Εμβατήρια της Βέρμαχτ

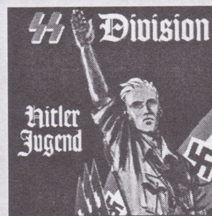
Τα Εμβατήρια του Γ' Ραϊχ

Τα εμβατήρια της Leibstandarte

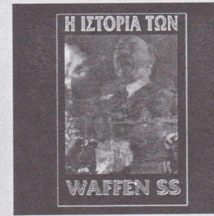
Εμβατήρια Γερμανικού Ναυτικού

Εμβατήρια Γερμανικής Νεολαίας

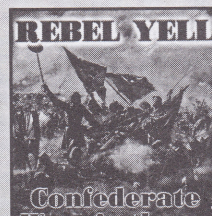
Εμβατήρια των εθελοντών νο. 1

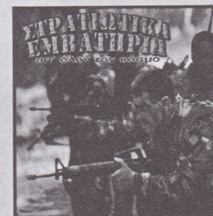
Αφήγηση της ιστορίας των Waffen SS

Τα εμβατήρια της Ισπανικής Φάλαγγας

Τα τραγούδια των Νοτίων

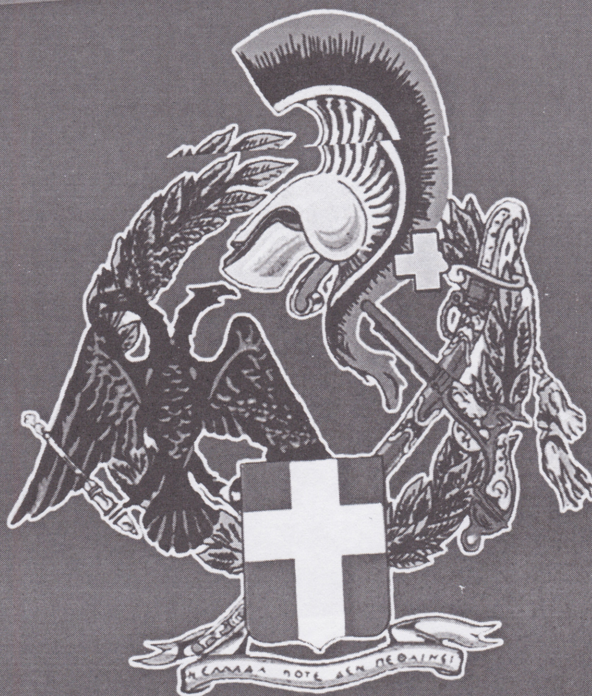

Στρατιωτικά Εμβατήρια όλου του κόσμου

Ε/Σ εκτελέσεις κλασσικής μουσικής

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

θα κυκλοφορήσει τον Σεπτέμβριο

ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Άνοιξε τα μάτια σου!

Ξέρεις ότι οι λαθρομετανάστες φταίνε για την εγκληματικότητα
και την έλλειψη ασφάλειας που νιώθεις γύρω σου!

Ξέρεις ότι οι λαθρομετανάστες σου παίρνουν τις δουλειές
και υποβαθμίζουν την γειτονιά σου!

Ξέρεις ότι οι λαθρομετανάστες φέρνουν και διακινούν τα
περισσότερα ναρκωτικά, από αυτά που
κυκλοφορούν δίπλα στο σπίτι σου!

Ξέρεις ότι υπάρχουν κάποιοι, πολιτικοί και δημοσιογράφοι,
που υποκινούν την λαθρομετανάστευση,
ενώ δεν νοιάζονται καθόλου για τα προβλήματά σου!

ΕΣΥ τι πρόκειται να κάνεις για όλα αυτά;

ΕΜΕΙΣ θα κάνουμε πολλά!

ΜΑΖΙ θα πετύχουμε περισσότερα!

Οργάνωσε τον εθνικιστικό μαχητικό πυρήνα στην περιοχή σου!

ΛΑΪΚΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΑΘΗΝΑ Σολωμού 74, 2ος όρ. τηλ. 0976751738 **ΠΕΙΡΑΙΑΣ** Γούναρη 21-23,
6ος όρ. τηλ. 2104125695 **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ** Συγγρού 25, 3ος όρ. τηλ. 2310539604

www.xrushaugh.org

Η πρώτη Εθνικιστική σελίδα στην Ελλάδα!

www.xrushaugh.org

